ERICH VON DÄNIKEN

Februarie 2010 Nr.1

NOI DOVEZI CU PRIVIRE LA IPOTEZA PALEOASTRONAUTICĂ

ISTORIA SE ÎNȘALĂ!

Erich von Däniken își demonstrează din nou flerul în dezvăluirea unor adevăruri care le-au scăpat contemporanilor săi. După ce a analizat atent sute de texte antice, aparent fără nici o legătură între ele, el este acum gata să proclame că istoria omenirii nu are nimic în comun cu cea pe care ne-o prezintă cărțile școlii și, în plus, el are dovada!

În cartea sa cea mai nouă, autorul analizează îndeaproape fascinantul manuscris Voynici, care a sfidat toate încercările de descifrare făcute de la descoperirea sa, și face câteva dezvăluiri incitante despre (și de) incredibila Carte a lui Enoh.

Totodată, von Däniken scoate la lumină uluitoarea poveste a unui labirint subteran dispărut din Ecuador, despre care se spune că ar adăposti o imensă bibliotecă de panouri din aur. Autorul aduce dovezile care demonstrează că biblioteca metalică are legături nu doar cu Cartea lui Enoch, dar și cu mormonii, care au citit-o deceniii de-a rândul, crezând că în conține istoria strămoșilor lor.

Și ce se poate spune despre misteriosurile linii din deșertul Nazca, asemănătoare unor piste de aterizare atunci când sunt văzute din aer? Arheologii susțin că nu sunt altceva decât niște rute de procesiuni din antichitate. „Mai gândiți-vă!" strigă von Däniken, sfidându-le la rivalități date pe care arheologii nici măcar nu le-au gândit să le verifice.

Enigmele istoriei este o provocare intelectuală pentru cititori, menită să zdruncine multe convingeri învățăcioase. Este cea mai bună carte a lui Erich von Däniken.

Fascinația de-o viață a lui Erich von Daniken față de vizitatorii extratereștri s-a materializat în 1968, odată cu best-seller-ul internațional Amintiri despre viitor, o carte tradusă în 28 de limbi diferite, care s-a vândut în peste 63 de milioane de exemplare.

TOTAL

PARALELA 45

Erich von Däniken – Istoria se înşală
Noi dovezi cu privire la Ipoteza Paleoastronautică
HISTORY IS WRONG – 2009

CĂRŢI MISTERIOASE

O întrebare neobişnuită

Am comis o scurtă anchetă nu a durat mai mult de câteva zile. Am început cu soţia mea lumina ochilor mei şi am continuat la birou. Tuturor le-am pus exact aceeaşi întrebare. Apoi mi-am sunat şi rudele, după care, luându-mi inima în dinţi, am abordat până şi nişte necunoscuţi, în restaurant.

— Îmi cer iertare, dar pot să vă pun o întrebare? Credeţi-mă, am fost cât se poate de politicos, deşi unii dintre interlocutorii mei au ridicat din sprâncene uluiţi, parcă întrebându-se: ce naiba mai vrea şi ăsta?

Dar până la urmă am interogat cam o sută de inşi un număr suficient.

— Ai auzit vreodată de manuscrisul Voynich?

— Voy-cum?

Din suta mea de „sondaţi”, unul singur auzise de manuscrisul Voynich, dar nici el nu ştia mai nimic important. Manuscrisul Voynich? Parcă a scris ceva de el într-o revistă nemţească, parcă în P.M. a Voynich… Voynich? Cumva e un cod secret din Al Doilea Război Mondial? O organizaţie secretă? Voynich?

Şi totuşi în Internet găseşti nenumărate pagini despre Manuscrisul Voynich, vezi de pildă www.voynich.nu, un site care conţine de asemenea nenumărate linkuri către alte surse. S-au scris sute de tratate despre manuscrisul Voynich; le-au scris atât oameni de ştiinţă cât şi oameni obişnuiţi, iar între aceste cărţi se numără şi cea scrisă de britanicii Kennedy şi Churchill:

The Voynich Manuscript. Este una dintre cele mai bune cărţi tratând acest subiect. Ea conţine întreaga poveste a acestui document buimăcitor, înnebunitor, plus o grămadă de speculaţii şi de tentative de a descifra textul.

Sincer să fiu, cred că s-a scris tot ce se putea scrie despre manuscrisul Voynich şi nu are niciun rost să repet aici totul. Cu toate acestea, încă există câteva pete albe pe harta domeniului ştiinţific numit Voynich. Mă refer la referinţe logice încrucişate pe care nu le-am întâlnit nicăieri în literatura dedicată manuscrisului Voynich. Modul nostru de gândire este caracterizat de logică şi informaţie sau cel puţin aşa ne place să credem. În realitate, suntem ca versetele dintr-o carte imensă, din care nu cunoaştem nici măcar primele 4.000 de pagini. Pur şi simplu trăim într-o singură pagină. Iar în ceea ce priveşte compoziţia în ansamblu, nu cunoaştem vocabularul, de fapt nici măcar nu ştim alfabetul. Raţiunea de azi nu recunoaşte raţiunea din trecut. Spunând toate astea, fac apel la oamenii care şi-au păstrat inteligenţa, chiar dacă fac parte din mediul academic. Cititorii mei nu trebuie să aibă soarta sutei de oameni interogaţi de mine mai înainte. Din acest motiv, vreau să vă spun câte ceva despre incredibilul manuscris Voynich.

Omul din spatele manuscrisului

Pe 31 octombrie 1865, familia Wojnicz din oraşul Telsiai din Lituania trăia bucuria naşterii unui fiu. Scriptele arată că a fost botezat cu numele de Michal, pe care însă l-a schimbat ulterior în Wilfryd. Tatăl lui deţinea un post în aparatul guvernamental şi a fost în măsură să-l trimită mai întâi la şcoală şi apoi la universitate, la Moscova, unde a studiat chimia şi s-a calificat ca farmacist. A devenit activ politic, implicându-se în mişcarea naţionalistă poloneză, care lupta pentru eliberarea Poloniei de ruşi. S-a alăturat

unui grup de tineri revoluţionari care încercau să-şi salveze camarazii de la execuţie. Această activitate a condus la arestarea lui în 1885 a fost ţinut într-o celulă izolată din închisoarea de la Varşovia. În primăvara lui 1887, Wilfryd urma să fie mutat într-un lagăr din Siberia, dar a reuşit cumva să evadeze şi a ajuns un fugar. A ajuns – nimeni nu ştie precis cum – la Londra, unde a apărut la vedere abia peste trei ani.

Locuind în cartierul Chiswick din Londra, Wilfryd a întâlnit un grup format din fanatici englezi şi expatriaţi ruşi, al cărui scop era răsturnarea puterii ţariste. Grupul scotea o revistă revoluţionară numită Rusia liberă, pe care Wilfrid Voynich (între timp îşi anglicizase şi numele de familie) o vindea pe stradă. Cu ajutorul prietenei lui, Ethel Boole, a avansat în slujbă, ajungând să conducă o mică librărie. În 1902, în septembrie, cei doi s-au căsătorit, nu tocmai din dragoste, ci în parte şi pentru respectarea convenienţelor, Wilfrid dorind şi să capete cetăţenia britanică, care se putea obţine doar prin căsătoria cu un cetăţean britanic.

Wilfryd Voynich a dus o viaţă palpitantă, cu multe suişuri şi coborâşuri, în cursul căreia a fost într-o permanentă lipsă de bani. Domnul şi doamna Voynich au început să introducă prin contrabandă în Rusia cărţi interzise. De aceea, Wilfrid a trăit permanent cu frica de a nu fi victima unui atentat politic. Aşa se face că a călătorit sub diverse nume de împrumut – în funcţie de ţara în care se afla şi de firma pe care o conducea. La Londra, Voynich a deschis un anticariat şi a început să cumpere manuscrise şi cărţi tipărite vechi. Magazinul a devenit curând o adevărată comoară haotică de pergamente şi materiale tipărite exotice care acopereau mai multe secole. Referindu-se la „cea mai misterioasă carte din lume”, Voynich susţine că a găsit-o într-un castel vechi din sudul Europei. Manuscrisul multicolor stătea ascuns într-un

cufăr vechi şi nimeni nu ştia de existenţa lui. Întreaga operă este scrisă pe pergament şi ilustrată cu nenumărate desene colorate, ceea ce l-a făcut să bănuiască imediat că documentul a fost produs cândva în a doua jumătate a secolului al XIII-lea.

De atunci, opusul indescifrabil a căpătat numele de „manuscrisul Voynich”.

Ce s-a întâmplat în continuare

La ceva vreme după moartea lui Voynich (pe 19 martie 1931), s-a aflat că de fapt a minţit când a spus că a găsit manuscrisul „într-un vechi castel”. Wilfrid a lăsat un testament prin care manuscrisul revenea soţiei lui, Ethel, şi secretarei lui, Anne Nill. După moartea lui Ethel, Anne Nill a devenit unicul proprietar al manuscrisului Voynich. Ea a mărturisit, într-o scrisoare publicată abia după moartea ei, că Wilfrid a găsit manuscrisul în 1912, într-un fost colegiu al iezuiţilor, numit Villa Mondragone. Vila cu pricina fusese un centru de pregătire al iezuiţilor şi deţinuse o impresionantă colecţie de manuscrise vechi provenind din biblioteca de la Collegium Romanum. În 1870, temându-se că soldaţii lui Victor Emmanuel II vor jefui biblioteca pentru a face rost de bani, iezuiţii au transferat colecţia la Villa Mondragone din Frascati, la nord de Roma. Acolo a descoperit Voynich manuscrisul, cotrobăind printr-un cufăr vechi. Iezuiţii aveau nevoie de bani pentru restaurarea clădirii lor dărăpănate. Fraţii i-au prezentat abilului negustor de cărţi din Londra lăzi pline cu manuscrise îngălbenite. Voynich a cumpărat 30 de volume vechi, iar iezuiţii, care s-au considerat din totdeauna vicleni, nu şi-au dat seama niciodată ce comoară se grăbeau să arunce în braţele primitoare ale lui Wilfrid Voynich.

Evident că unui anticar de talia lui Wilfrid Voynich,

îngropat toată ziua în teancuri întregi de texte vechi, pergamentul ciudat, multicolor, găsit în cufărul greu, acoperit cu un lac înnegrit, i-a sărit imediat în ochi. Dar ceea ce l-a surprins cu adevărat a fost o scrisoare strecurată între copertă şi prima filă. Scrisoarea, compusă în latină, fusese scrisă de un anume „Johannes Marcus Marci de Cronland" în Praga şi era datată 19 august 1666. Era adresată prietenului său Athanasius Kircher, căruia îi spunea că îi trimite o operă pe care nimeni nu era în stare să o citească. Dacă exista cineva capabil să o citească – spunea scrisoarea – atunci acesta era Athanasius. Marci scria despre originea manuscrisului:

Dr. Raphael, profesor de limba boemă al lui Ferdinand III, regele de atunci al Boemiei, mi-a spus că numita carte i-ar fi aparţinut împăratului Rudolf, care îi dăduse aducătorului cărţii 600 de ducaţi. El credea că autorul cărţii este Roger Bacon, englezul.

Aici povestea începe într-adevăr să se încurce.

Împăratul Rudolf II, încoronat în 1576, era un om melancolic, bântuit de îndoieli şi deziluzii, care îşi punea mari speranţe în astrologi şi magicieni, cărora chiar le făcea cadouri şi donaţii băneşti. Pe vremea aceea, Praga, capitala lui Rudolf, era un centru al societăţilor secrete, al alchimiştilor şi al ocultiştilor. Praga era oraşul Golemului, oraşul în care Apocalipsa („tainica revelaţie" de după cele patru Evanghelii din Noul Testament) era un subiect frecvent în discuţiile cotidiene. Manuscrisul Voynich s-ar fi potrivit într-adevăr perioadei situate cu puţin înaintea izbucnirii Războiului de Treizeci de ani. De asemenea, manuscrisul ar fi fost pe placul curţii lui Rudolf II. Din nefericire, Marci mai adăuga în scrisoarea către Athanasius că împăratul Rudolf susţinea şi el că manuscrisul ar fi opera lui Roger Bacon.

Filiera Bacon

Probabil că „pontul” l-a pus pe jar pe Wilfrid Voynich, pentru că Roger Bacon (cca. 1214 – 1294) era considerat de multă lume un geniu universal. Bacon a studiat la Oxford şi a predat filosofia la Paris. Este autorul a numeroase lucrări, între care Opus maius, Opus minus, Opus tertium şi o fenomenală enciclopedie. Bacon a fost cu mult înaintea vremii lui: el a scris despre vasele viitorului, care puteau schimba direcţia fără cârmă, fiind comandate de un singur om, despre vehicule de luptă care se deplasau singure, cu o incredibilă putere. De asemenea, avea câte ceva de spus şi despre zbor, încă de la 1256: „Maşini zburătoare (instrumenta volandi) se vor construi. Ele vor fi făcute nu mai târziu de o anumită dată şi este sigur că omul va avea aparate de zbor”.

Bacon, care printre altele era şi un critic al autorităţii morale a Bisericii, a trăit într-o epocă foarte periculoasă. După publicarea ultimei sale opere, *Compendium studii Theologia e*, Bacon a căpătat supranumele de *Doctor Mirabilis*, pentru realizările sale din domeniile lingvisticii şi ştiinţei. Probabil pentru a-şi demonstra supunerea, s-a alăturat ordinului călugărilor franciscani, dar a intrat foarte curând în conflict cu superiorii şi a fost pus sub arest în chilie.

Să fie acesta acelaşi Roger Bacon despre care se presupune că ar fi scris manuscrisul Voynich? Nu avem nicio dovadă în acest sens, dar posibilitatea nu poate fi exclusă complet. Totuşi, o carte de anvergura Manuscrisului Voynich pare a fi o încercare mult prea serioasă, chiar şi pentru un om cu talentele lui Roger Bacon. La urma urmei, ea conţine un nou alfabet, care sfidează orice logică, plus ilustraţii în culori ale unor plante şi unelte care nu existau nicăieri în lume. Pe de altă parte, Bacon a avut în mod sigur acces la anumite texte străvechi altfel, cu greu ar fi adus vorba de maşini de zbor

în fascicula despre „arte secrete”. Aceste tipuri de maşini zburătoare erau, într-adevăr, menţionate adesea în textele antice.

Analele ne spun povestea regelui chinez Cheng Tang, care poseda „care zburătoare”, care însă nu erau produse în atelierele lui proprii, ci veneau de la un popor îndepărtat, numit Chi Kung. Acest popor ar fi locuit la „40.000 de îi dincolo de Poarta de Jad”. Oriunde ar fi fost, trebuie să se fi aflat undeva în cealaltă parte a lumii, pentru că un îi măsoară 644, 40 metri. Asta înseamnă că 40.000 de îi măsoară peste 25.000 de kilometri! Iată, cuvânt cu cuvânt, cum sunt descrişi oamenii Chi Kung:

Puteau să întocmească chiar şi care zburătoare care, dacă vântul era prielnic, zburau pe distanţe mari. În vremea Tang [adică în jurul anului 1760 î.e.n.], vântul dinspre apus a adus un asemenea car la Yu-Chou (Honan), după care Tang a distrus-o, pentru că nu voia ca poporul lui să vadă un aşa lucru.

Cronicarul chinez *Kuo P’o* (270 – 324.A.D.) preia ştafeta de la înaintaşii lui şi scrie:

„Complicatele lucrări ale fabuloşilor oameni Chi Kung sunt într-adevăr demne de admiraţie. Ajutaţi de vânt, ei şi-au folosit intens creierele şi au inventat un car zburător, care, urcând şi coborând, după cum le era calea, a adus oaspeţi pentru Tang”.

Asemenea maşini zburătoare, deşi azi ne-ar părea puţin cam ciudate, au fost imortalizate în desene şi fresce. Regele Cheng Tang i-a ţinut pe aceşti zburători străvechi departe de ochii supuşilor lui”. Ki-Kung-Shi, care era „inginerul-şef” al regelui, chiar a reuşit să copieze una din trăsurile celeste, dar monstruozitatea zburătoare a fost

ulterior distrusă, pentru a i se păstra pentru totdeauna taina. Dezarmare în China Antică! În opera sa *Shang hai ţi-shing*, cronicarul Kuo P'o vorbeşte despre diverse întâmplări ale acelei epoci. Scrierile lui descriu nu numai care, ci şi roţi zburătoare.

Această scurtă incursiune în aviaţia antică îşi are rostul ei. A cunoscut Roger Bacon asemenea scrieri? Cititorii obişnuiţi cu cărţile mele ştiu că trăsurile zburătoare apar în nenumărate tradiţii istorice doar că nimeni nu le ia în seamă. Regele indian Rumanvat, care a domnit acum multe mii de ani, chiar avea o uriaşă corabie zburătoare, în care puteau fi transportate simultan mai multe grupuri de oameni. În epopeile indiene Rāmāyana şi Mahābhārata există peste 50 de pasageri care descriu în mod evident maşini zburătoare, iar în Kebra Negast, Cartea (Etiopiană a) Gloriei Regilor, descrierea carului zburător al regelui Solomon chiar include detalii despre viteze maxime! Şi aşa mai departe! Cei care nu cunosc aceste texte străvechi despre aviaţie ar fi cazul să-şi ţină părerile pentru ei. Mie mi se pare că Roger Bacon trebuie să fi cunoscut cel puţin una dintre aceste surse antice şi din acest motiv nu şi-a ţinut părerile doar pentru el.

Toate aceste tradiţii străvechi, din epoci trecute, au o problemă (parcă numai una!): doar o mână de oameni cunosc aceste texte. Colac peste pupăză, mii de cărţi din trecut nu mai există astăzi. Marea bibliotecă din Alexandria a ars în 47 e.n. şi din nou în 391 e.n. Aceeaşi soartă au avut-o bibliotecile din Ierusalim, Pergam şi multe alte oraşe mari ale antichităţii atinse de plaga războiului. Iar când soldaţii Crucii au cucerit America Centrală, călugării, în fervoarea lor religioasă, au ars mii de manuscrise ale aztecilor şi mayaşilor. Toate aceste cunoştinţe din antichitate au dispărut pur şi simplu în fum! Unde sunt originalele unor texte cum ar fi Enoch, Solomon, Manetho şi ale altora asemenea? Unde sunt lucrările

originale descriind Atlantida? Mica mea incursiune în abisurile timpului dezvăluie o societate insipidă, ignorantă, care judecă lucrurile de parcă chiar ar şti ceva.

Mutarea în Statele Unite

După palpitanta lui descoperire de la Villa Mondragone din Frascati, Wilfrid Voynich a plecat spre Statele Unite, în noiembrie 1914. Acolo a deschis un mic anticariat de cărţi, ţinând conferinţe atât în public, cât şi în cercuri private. O persoană deosebit de impresionată de manuscris a fost filologul William Newbold, profesor de Filosofie Intelectuală şi Morală la Universitatea Pennsylvania. În 1919, profesorul Newbold are o tentativă de descifrare a textului, deşi avea acces doar la câteva pagini ale manuscrisului. În scurt timp, el a emis o ipoteză: manuscrisul Voynich conţine caractere microscopice, care devin vizibile numai la măriri extreme. Într-o conferinţă susţinută pe 20 aprilie 1921, Newbold a susţinut că a fost în măsură să obţină o traducere aproximativă a textului. Din nefericire pentru el, Newbold considera de asemenea că manuscrisul este opera lui Roger Bacon. Zece ani mai târziu, „traducerea” lui Newbold era definitiv compromisă. Nu există niciun fel de caractere ascunse în manuscrisul Voynich, iar traducerea făcută de Newbold s-a dovedit a fi apă de ploaie: un savant confundase realitatea cu propriile dorinţe, sperând cu disperare să devină celebru.

Wilfrid Voynich avea nevoie disperată de bani. A stabilit pentru manuscris un preţ de 160.000 de dolari, de la care nu a acceptat niciun rabat. Dar a rămas stăpânul unei grămezi de file colorate de pergament, de origine incertă şi pe care nimeni nu le putea citi şi nimeni nu voia să le cumpere să nu uităm, un manuscris cu coperţi goale, fără titlu, fără autor. La moartea lui Wilfrid, în 1931, la orizont tot nu se găsea niciun cumpărător. A lăsat

manuscrisul soţiei lui, Ethel, şi secretarei lui, Anne Nill. După moartea lui Ethel, Nill a reuşit, în sfârşit, să vândă teancul de foi de pergament unui negustor de cărţi vechi din New York, Hans-Peter Kraus, pentru suma de 24.500 de dolari. Kraus a ridicat preţul la suma cerută iniţial de Voynich, 160.000 de dolari; şi tot ca Voynich, nu era dispus să se târguiască. În fine, Kraus a donat manuscrisul în 1969 Universităţii Yale, unde se află şi astăzi, în Biblioteca Beinecke de Cărţi şi Manuscrise Rare, cu numărul de catalog „MS 408”.

O enigmă criptografică

Timp de aproape 80 de ani, nenumăraţi specialişti şi-au încercat puterile în dezvăluirea enigmei Voynich. Între aceştia, unii din cei mai buni criptografi din lume, care în mod normal nu ar fi avut nici cea mai mică problemă în spargerea unui cod. Aceşti specialişti au analizat frecvenţa de apariţie a simbolurilor, au făcut comparaţii cu textele scrise în secolul XIII, au încercat să separe consoanele de vocale. Degeaba. Ulii Kulke, corespondent ştiinţific al ziarului german Die Welt, a descris una din tentativele cele mai recente. El a relatat cum specialistul britanic în computere Gordon Rugg a încercat să folosească metode din secolul XVI pentru a demonstra că manuscrisul este un fals. Rugg a folosit un tabel cu 40 de linii orizontale şi 39 de coloane pe verticală, conţinând diverse grupări de caractere Voynich. După aceea, el a folosit o grilă Cardan cu trei găuri, care a fost deplasată pe tabel, pentru a expune diversele combinaţii ale acestor caractere. „Rezultatul? O bulibăşeală fără cea mai mică noimă, dar cu aceeaşi structură interioară cu a textului iniţial”.

Dar manuscrisul Voynich constă în mult mai mult decât silabe sau „litere” imposibil de definit. Există de asemenea desene colorate, care sunt plasate la stânga şi la

dreapta paginilor de pergament, adesea deasupra şi chiar în mijlocul textului, ca şi cum textul scris ar descrie conţinutul ilustraţiilor. Astfel încât următoarea întrebare a experţilor, inevitabilă, ar fi: chiar este o făcătură? Să fie un fals sau o reverie conştientă, dintre acelea care apar o dată la câţiva ani în vreo clinică psihiatrică? În excelenta lor carte despre manuscrisul Voynich, Kennedy şi Churchill examinează îndeaproape principalele variante ale ipotezei falsului, fără a ajunge la vreo concluzie definitivă. Oare întreaga poveste să fie un fel de înşelătorie religioasă, un iureş de glasuri interioare (sau, dacă poftiţi, glasuri cereşti), mâzgălite pe pergament de vreun fanatic înnebunit, prins în ghearele extazului religios? S-a mai întâmplat şi altă dată. Oare un geniu nebun a decis brusc, ia să le las cercetătorilor din viitor o încâlceală pe care nu o vor descâlci niciodată? Să fie în spatele întregii afaceri într-adevăr Roger Bacon, bun cunoscător al lucrurilor din vechime? Bacon avea o mulţime de motive ca să-şi consemneze gândurile intime într-un limbaj secret – în speţă, ca să scape de clerul care îi sufla tot timpul în ceafă. Pe de altă parte, Bacon nu ar fi produs niciodată ceva total indescifrabil, i-ar fi fost de ajuns să facă textul de necitit pentru criticii lui, în special Papa însuşi. El ar fi dorit ca prietenii lui să cunoască cheia. Dar acest lucru ar însemna existenţa unui sistem ascuns undeva în corpul textului. Criptografii contemporani pot sparge practic orice cod mai ales având la dispoziţie puterea de calcul de azi dar numai dacă textul se bazează pe un anumit grad de simetrie sau pe o anumită structură logică. Această logică lipseşte în totalitate din textul Voynich. Sau poate că Bacon a copiat manuscrisul după o sursă mult mai veche, care i s-a părut importantă, deşi nu înţelegea un cuvânt? Să fie cuvintele şi desenele munca vreunui mistic interesat să-l uşureze pe împăratul Rudolf II de 600 de ducaţi? Pe vremea aceea, era o avere. Sau – asta e ultima idee – falsificatorul este chiar

Voynich? Nu e niciun secret că omul a trăit permanent pe picior mare, peste posibilităţile lui, şi că era permanent în criză de bani. Unul dintre contemporanii lui îl descrie pe Voynich drept „capabil şi dinamic, dar insuportabil de necioplit şi de arogant”. Cu toate acestea, Voynich nu poate fi falsificatorul, pentru că s-a demonstrat fără dubiu că manuscrisul a existat dinainte de 1887.

Bun, e vechi; dar cât de vechi?

La urma urmei, la ce sunt bune metodele moderne de datare? Manuscrisul Voynich constă în file de pergament pe care s-au depus desene şi inscripţii, utilizându-se diverse cerneluri şi pigmenţi. Atât „hârtia”, cât şi pigmenţii sunt de natură organică, deci pot fi datate cu ajutorul tehnicilor C-14. Datarea cu carbon radioactiv este un proces care măsoară descompunerea izotopului 14 al carbonului. Timpul de înjumătăţire al carbonului-14 este cunoscut: după 5.600 de ani, jumătate din cantitatea iniţială de carbon-14 a dispărut; după 11.200 de ani, s-au dus trei sferturi. Şi aşa mai departe. Metoda nu este 100% precisă, pentru că presupune că atmosfera posedă o concentraţie constantă de carbon-14. În realitate, cantitatea de carbon din aer fluctuează considerabil, în plus, metoda de datare cu carbon-14 nu este prea precisă pentru obiecte vechi de doar câteva secole. Şi, în sfârşit, actualul proprietar al manuscrisului, Universitatea Yale, a refuzat cu fermitate să admită datarea documentului – şi pe bună dreptate. În 1965, Universitatea Yale a achiziţionat aşa-numita Hartă Vinland, o hartă a lumii desenată pe pergament, care prezenta o insulă mare aflată la vest de Groenlanda, exact în locul ocupat astăzi de Newfoundland. Dacă se dovedea autentică, harta ar fi demonstrat că vikingii au descoperit America de Nord. Dar, în 1972, la o analiză chimică a cernelii de pe hartă, o

echipă de oameni de ştiinţă a descoperit că aceasta conţine o substanţă folosită în cerneluri abia din secolul XX. Asta însemna că harta este falsă. Teste ulterioare, efectuate la diverse intervale, până în 1995, au condus la datări contradictorii. Disputa nu a fost rezolvată nici până astăzi. Din acest motiv, Universitatea Yale a refuzat datarea prin metoda carbon-14 a manuscrisului Voynich.

Chiar dacă ar fi posibilă datarea manuscrisului, aceasta nu ar pune capăt controversei, pentru că rămâne problema provenienţei textului. Ca să fiu mai clar: orice creştin habotnic crede că Biblia conţine cuvântul Domnului. Cât priveşte Evangheliile Noului Testament, credinţa populară este că însoţitorii lui Iisus din Nazaret au aşternut în scris tot ce a spus şi a făcut învăţătorul lor, într-un soi de cronică permanentă. Aceste cronici au căpătat un nume: surse primare.

De fapt, totul este fals. Mult-citatele texte originale, surse atât de fertile de derivaţii teologice, nu există. Ce se află în posesia noastră? Copii care au fost produse exclusiv între secolele patru şi zece de după moartea lui Iisus. Iar aceste copii, care sunt cam 1.500 la număr, sunt ele însele copii ale unor copii şi nici măcar una dintre ele nu confirmă complet conţinutul alteia. Au fost numărate peste 80.000 (da, aţi citit bine, optzeci de mii!) de variante. Nici o singură pagină din aceste „surse primare” nu este lipsită de contradicţii. Fiecare nouă ediţie era nu atât o copie precisă, cât o interpretare a scribului, adaptată pentru a satisface necesităţile şi atitudinile epocii. Iar pe parcurs, aceste surse biblice primare au acumulat mii de erori uşor de verificat. Cel mai cunoscut dintre aceste texte, Codex Sinaiticus – scris, ca şi Codex Vaticanus, în secolul IV a fost descoperit în 1844 la Mănăstirea Sfintei Ecaterina de la poalele Muntelui Sinai. Conţine nu mai puţin de 16.000 de corecturi (şaisprezece mii!), care au fost cauzate de cel puţin şapte redactori diferiţi. Unele porţiuni din text au

fost corectate în mod repetat şi înlocuite cu alte bucăţi din textul original. Profesorul Friedrich Delizsch, eminent expert, a descoperit în text 3.000 de erori de copiere.

Ce legătură au toate astea cu manuscrisul Voynich? Permiteţi-mi o explicaţie. Să presupunem că textul şi desenele provin din antichitate. Conţinutul a fost copiat pe pergament în cine ştie ce chilie a unui pustnic, fără să se fi comis vreo schimbare în text pentru că la data aceea deja nimeni nu mai ştia absolut deloc despre ce e vorba în manuscris. Poate se considera că e un text sacru sau din alt domeniu al învăţăturii, menit să fie citit doar de persoane iniţiate dintr-un viitor îndepărtat. Singura grijă a silitorilor scribi era să păstreze conţinutul original pentru generaţiile următoare, poate din cauză că manuscrisul existent fusese mâncat de molii şi începuse să se descompună. Dacă aşa stau lucrurile, atunci manuscrisul nu are niciun autor. Chiar dacă pergamentul şi cerneala de pe manuscrisul Voynich ar avea doar 200 de ani, vechimea documentului original ar rămâne un mister. Este posibil ca o descifrare reuşită să deschidă o cale spre cunoaşterea din antichitate, care să schimbe lumea (în măsura în care mediul cultural/social va permite să fie schimbat!) David Kahn, un criptolog american, a emis o predicţie: manuscrisul Voynich ar putea fi descris ca o bombă care va exploda în ziua în care, în sfârşit, va fi descifrat.

Curios şi încă mai curios

În ceea ce priveşte conţinutul manuscrisului Voynich, pentru moment nu se poate spune mare lucru. Scrierea şi ilustraţiile din text sunt ceva cu totul aparte. Ele pot fi, într-o anumită măsură, împărţite în categorii aproximative.

Filele de la 2 la 66 prezintă plante şi florile lor, plus ameţitoare încâlcituri de rădăcini. Toate însoţite de text. Următoarele file, 63 – 73, sunt pline cu imagini

astronomice ale stelelor, Soarelui, Lunii, posibile semne zodiacale, plus femei dezbrăcate tolănite fie în băi, fie ţâşnind din nişte deschideri tubulare.

Cele 10 pagini care urmează furnizează prea puţine informaţii vizuale pentru noi, cei de azi. Nu pot să scap de ideea că e o reprezentare făcută de un amator a unei „staţiuni balneare" sau a unui „izvor al tinereţii", întrucât femeile cu pricina par a se ridica dintr-un soi de lichid colorat. Restul este un amestec indescifrabil de stele de diverse mărimi şi culori, iar între ele ceva ce seamănă cu o amuletă şi flori luminoase. Treizeci şi trei de folii sunt text pur, rânduri după rânduri ilizibile.

Manuscrisul în sine este inscripţionat pe pergamente de diverse mărimi, cele mai multe având dimensiunile de 23 pe 15 centimetri. Curios, paginile sunt numerotate în stilul folosit în secolul XVI. Oricine ar fi fost autorul sau scribul, el pare foarte familiarizat cu cifrele folosite în epocă. Curbele şi liniile drepte, ornamentele amintind de stenografie şi buclele de tip „g" şi „o" nu par a fi înrudite cu niciun alfabet, în niciun caz cu cel grecesc, latin sau chiar chirilic. Cu toate acestea, cu cât mă afundam mai mult în text, cu atâta îmi dădeam seama că am văzut ceva similar într-un colţ cu totul diferit al lumii. Povestea începe să devină palpitantă, iar modesta mea contribuţie poate că va ajuta criptografii, într-o mică măsură, să rezolve enigma.

Artefacte din Ecuador

În Ecuador, o ţară ecuatorială din America de Sud, în care temperaturile mari se simt ca la ele acasă, se află un orăşel numit Cuenca. Acolo se găseşte o biserică purtând hramul Maria Auxiliadora, ceea ce se traduce aproximativ ca „Maica Domnului cea ajutătoare". Timp de 50 de ani, de dioceza catolică s-a îngrijit un anume părinte Carlo Crespi.

Acesta avea reputaţia că ar fi prieten cu băştinaşii, iar populaţia din Cuenca îl considera, chiar din timpul vieţii, un sfânt. Părintele Crespi a murit în 1982, iar cetăţenii au construit în cinstea lui un monument care până în ziua de astăzi este împodobit în fiecare zi cu flori proaspete. Prin ce era deosebit acest preot? El asculta ce aveau de spus indienii. Ore întregi, la nevoie zile. Le-a căpătat încrederea şi i-a ajutat în tot felul de situaţii grele.

Indienii şi-au exprimat recunoştinţa îngropându-l pe bunul părinte în flori. Artefactele religioase sunt absolut originale şi nu tocmai aprobate de Biserica Catolică erau artefacte păstrate ascunse de familiile lor, ţinute sute de ani departe de oamenii albi. Iniţial, părintele Crespi a agăţat obiectele de pereţii curţii interioare a casei proprii. Dar, cum numărul lor creştea, a fost obligat să le îngrămădească într-un şopron din spatele bisericii. Dar potopul de cadouri nu a încetat, iar Crespi a fost obligat să mai dedice două camere pentru unele dintre cele mai uluitoare comori din câte mi-a fost dat să văd.

Părintele Crespi etalând o parte *din comorile din colecția lui.*

Niciun om de ştiinţă nu a examinat amănunţit comorile părintelui Crespi. S-a susţinut chiar că acesta ar

fi toate nişte falsuri moderne. Ei bine, se prea poate ca unele dintre panourile, figurinele şi totemurile colecţiei să fi fost într-adevăr produse în secolul trecut, dar pentru unele dintre ele este chiar imposibil. De la sosirea conchistadorilor spanioli, popoarele indigene din America de Sud au trecut la un creştinism fervent. Cu toate acestea, piesele din colecţia Crespi nu conţin nici urmă de imagistică creştină: nu tu cruci sau Fecioare cu Pruncul, nu tu Iisus şi niciun fel de citate biblice. Stilul artistic al artefactelor datează dintr-o epocă precreştină. Feţele panourilor sunt metalice şi parcă din altă lume, iar stilul şi nenumăratele simboluri nu se potrivesc în niciun fel cu vreuna din şcolile de gândire artistice sau istorice. Adesea, reliefurile de pe panourile metalice sunt atât de complicate şi completate din belşug cu nenumărate ilustraţii de mici dimensiuni, încât eşti tentat să consideri că ele aparţin uneia şi aceleiaşi şcoli.

Alte obiecte din colecția părintelui Crespi.

Unele din artefactele din colecția Crespi sunt sculpturi de mare finețe.

Panouri, figurine, totemuri, sprijinindu-se unele pe altele.

Întâlneşti în colecţie panouri metalice care narează povestiri; dar nimeni nu le acordă nici cea mai mică

atenţie. Există aici un belşug de imagini care creează compoziţii care se continuă una pe alta. Feţe cu coroane solare, capete amintind de girafe, raze de lumină, îngemănate cu feţe ca de maimuţă, neliniştite, din care cresc şerpi. Una peste alta, sunt prea multe detalii ca să fie nişte simple falsuri şi prea multe detalii de fundal ca să fie produsul minţii unui singur geniu nebun. Unul din panourile aurite prezintă stele în colţurile stânga-sus şi dreapta-sus, apoi o fiinţă cu un abdomen umflat şi cu coadă de şarpe, o creatură ca un şobolan, un om într-o tunică de tip armură cu cască, o figură triunghiulară cu o gaură în mijloc şi – pe partea opusă – un personaj din al cărui cap izvorăsc raze de lumină.

În fine, vezi figuri, roţi, păsări, şerpi şi – în mijloc – ceva ce seamănă cu o săgeată îndreptată în jos. Haosul de aici este la acelaşi nivel cu cel din manuscrisul Voynich, dar nu prea poate fi un fals, pentru că nu se găseşte în zonă nimic care să se poată copia sau falsifica. Dar suntem abia la început şi poate că începem să ne apropiem puţin de rezolvarea misterului Voynich.

Iar părintele Crespi nu a fost vreun aventurier venit de nicăieri. A fost un preot, iar indienii i-au spus că toate comorile lor provin din depozitele secrete lăsate de strămoşii lor. Ce motive ar fi avut indienii să-l mintă pe preotul lor, pe care îl respectau peste măsură şi îl iubeau? Sau ce motiv ar fi avut să îi ofere nişte kitsch-uri ieftine, făcute acasă? Sunt nespus de recunoscător că am avut şansa de a face fotografii acestei colecţii unice pe când părintele Crespi încă se afla printre cei vii.

Pe de altă parte, este posibilă o discuţie în contradictoriu pe tema materialelor din care sunt produse aceste incomparabile opere de artă. Crespi însuşi credea că sub suprafaţa aurită a acestor panouri de metal se află aur pur. Dar trebuie să nu uităm că până şi triburile preincaşe stăpâneau tehnici incredibil de complicate de topire şi de aliere a metalelor, pe care nu suntem nici azi în

măsură să le imităm. Procesele lor sofisticate de turnare şi de aurire foloseau un amestec de 50 la sută cupru, 25 la sută argint şi 25 la sută aur. Culoarea exterioară a unui obiect nu reflectă mai deloc concentraţia reală de aur. Incaşii erau capabili să acopere un obiect cu un strat de aur gros de doar un micron, pe care noi îl putem vedea la microscop doar la măriri de peste 500 de ori. Aceşti oameni stăpâneau tehnici care le permiteau să dea metalului de bază aspectul aurului pur.

Când un aliaj cupru-argint-cositor sau chiar cupru-aur-cositor este încălzit, metalul nobil înfrumuseţează suprafaţa, deoarece cuprul din exterior se pierde treptat prin oxidare. În cele din urmă, suprafaţa capătă aspectul aurului pur. Dacă aliajul conţine şi argint şi aur, ambele metale ajung/rămân la suprafaţă, dând obiectului o strălucire palid-argintie sau palid-gălbuie. Aparent, artiştii anonimi şi-au placat intenţionat mesajele cu un strat fin de metal preţios, pentru ca acestea să reziste trecerii mileniilor. Colecţia Crespi sfidează orice clasificare exact ca manuscrisul Voynich.

Uluitor şi imposibil

Acum treizeci şi cinci de ani, am fotografiat în cămările lui Carlo Crespi nişte obiecte uluitoare, imposibile. Era acolo un disc de cam 22 de centimetri în diametru, decorat cu spermatozoizi stilizaţi, sori care zâmbesc, secera lunii în descreştere, o stea mare şi două feţe pătrăţoase, aducând a oameni.

Spermatozoizi stilizați, sori care zâmbesc, secera lunii în descreştere

Am văzut, de asemenea, o piramidă, flancată la stânga şi la dreapta de feline surprinse în salt. La baza

piramidei se află un şir de litere care aduc perfect cu runele – simboluri pe care nimeni nu a fost în măsură să le descifreze – iar pe fiecare latură a bazei piramidei, un elefant. Dumnezeule! Niciun elefant nu a zburdat prin vreodată America de Sud, nici înainte, nici după incaşi. E drept, au fost descoperite în Mexic oase de elefant, dar se spune că acestea sunt vechi de cel puţin 12.000 de ani. Am descoperit un set similar de simboluri – 16 la număr, aranjate într-un pătrat de patru pe patru – împodobind un guler aurit. Am drept dovadă fotografiile.

Dar cea mai incredibilă piesă pe care mi-a prezentat-o Crespi – care, după spusele preotului însuşi, provenea dintr-o bibliotecă subterană creată din metal, despre care voi vorbi mai în detaliu în capitolul următor – este un panou metalic aurit, cu 56 de pătrate. Panoul este divizat în 14 benzi orizontale, fiecare bandă având 4 careuri, fiecare careu prezentând un personaj care pare să fi fost Ştanţat în metal. Unele dintre aceste simboluri prezintă o asemănare stranie cu manuscrisul Voynich. Să fie acest panou un fel de Stelă de la Rosetta pentru descifrarea manuscrisului Voynich? Nu ştiu mai multe decât ştii tu, dragă cititorule, dar pot spune – cu destulă siguranţă – că acum mii de ani au existat texte care nu au fost catalogate în nicio bibliotecă şi care au fost aduse pe Pământ de fiinţe extraterestre. Sunt texte care sfidează orice logică pământeană, care contrazic simetria oricărui alfabet şi care vor putea fi traduse numai când se va fi găsit suficient material pentru a face comparaţii. Texte scrise de extratereştri? Nu e puţin cam exagerat? Când au fost aceşti extratereştri aici? Cum? Ce tehnologie au folosit extratereştrii pentru a străbate anii-lumină şi, chiar şi aşa, ce Dumnezeu puteau să vrea de la noi? Şi, colac peste pupăză, ne lasă şi texte? O idee cel puţin nebunească… Cu ce putem corobora o asemenea ipoteză? Ei bine, există scrieri istorice care susţin ideea de texte extraterestre –

doar că nimeni nu le cunoaşte. Vă prezint dosarul lor.

Un dosar intergalactic?

În dialogul *Phaedrus*, filosoful *Platon* citează o poveste auzită de el de la Socrate

„În oraşul egiptean Naucratis se găsea un faimos zeu din vechime, numit *Theuth* pasărea numită ibis este sacrificată pentru el, iar el este inventatorul multor arte, cum ar fi aritmetica şi calculele şi geometria şi astronomia şi jocurile pe tablă şi zarurile, dar marea lui descoperire a fost folosirea literelor…”

Zeul Theuth a transferat darul scrisului către faraon:

„Aceasta, a spus Theuth, va face egiptenii mai înţelepţi şi le va aduce o mai bună ţinere de minte: este bun atât pentru memorie, cât şi pentru inteligenţă”.

Faraonul a văzut o altă faţetă a minunatei născociri şi l-a contrazis pe zeul Theuth:

„… această descoperire a ta va aduce grea uitare în sufletele celor ce o vor învăţa, pentru că ei nu se vor mai folosi de memorie; ei se vor încrede în caracterele scrise, exterioare, şi nu îşi vor mai aminti ei înşişi. Lucrul descoperit de tine ajută rememorarea, dar nu memoria…”

Şi, într-adevăr, faraonul a avut dreptate: aceste texte vechi de mii de ani pot doar să amintească de evenimente care altfel ar fi fost de mult uitate. Cine îşi mai aminteşte, de pildă, că Dumnezeu – oricine ar fi el sau ea – a creat alte lumi mult înainte de crearea Pământului? Citim din legendele străvechi ale evreilor:

„Mii de lumi a creat Domnul la începuturi, apoi a creat şi mai multe lumi… Domnul a creat lumile şi apoi le-a distrus a plantat copaci şi apoi i-a smuls, pentru că încă erau neclari… şi a continuat să creeze lumi şi să distrugă lumi până când a creat lumea noastră. Apoi vorbit-a:

lumea aceasta este o mare plăcere pentru mine, celelalte nu m-au mulţumit”.

Crearea şi distrugerea de lumi pentru că nu corespundeau aşteptărilor? În jargonul de azi, am numi asta „terraformare”. Terraformarea este prin definiţie procesul de transformare a planetelor nelocuibile în lumi potrivite pentru viaţa oamenilor. Una din aceste idei implică lansarea de cantităţi mari de ciano-bacterii în atmosfera marţiană. Aceste bacterii se înmulţesc rapid şi, pe parcurs, produc cantităţi mari de oxigen.

Oare omenirea este aceea care, în decursul unui lung şi sinuos proces de căpătare a inteligenţei, a venit cu ideea de a scrie simboluri pentru păstra cunoaşterea? Evident! Cine altcineva? Parcă vă aud cum strigaţi. Dar chiar puteţi fi siguri? Legendele din antichitate ne spun că scrisul exista deja cu două mii de ani înainte de crearea omului „inteligent”. Pe vremea aceea, nu erau suluri de pergament şi nici animale ale căror piei să poată fi folosite; nici măcar metale. Iar în absenţa copacilor, nu erau nici panouri de lemn. Iar în lipsa acestora, cartea la care mă refer exista sub forma unui safir gol pe dinăuntru. Un înger numit Raziel, „exact acelaşi care stătea la malul râului care ieşea din Eden” a transferat această stranie „carte” strămoşului nostru Adam. Trebuie să fi fost un specimen foarte curios, pentru că nu conţinea doar toate lucrurile demne de a fi ştiute, ci şi profeţii despre viitor. Adam urma să devină bogat folosind cartea, pentru el şi pentru toţi cei care îi urmau: „Asemenea, dintre copiii tăi care vor veni după tine, oricine va folosi această carte va şti ce va să vie. Fie că este nenorocire, fie că va veni foametea, că grânele vor fi prea din belşug sau prea puţine, fie că potop sau secetă vor lovi ţinutul”.

Ce lexicon sau enciclopedie de azi se poate compara cu această super-carte? Trebuie să-i căutăm pe autorii

acestei cărţi fenomenale printre legiunile venite din cer, pentru că după ce Îngerul Raziel i-a dat strămoşului nostru cartea şi chiar i-a citit puţin din ea, a urmat ceva absolut uluitor:

„Iar la acea oră, când Adam a primit cartea, s-a ridicat o flacără mare pe malurile râului, iar îngerul a urcat spre cer în mijlocul pojarului”.

Îngeri sau extratereştri?

Că tot suntem aici: ce este de fapt un înger? Ei apar practic în toate genurile de literatură religioasă şi categoric nu sunt de pe acest Pământ. Şi în mod clar nu sunt nici spirite pe care să le visezi sau să ţi le închipuieşti, pentru că aceşti îngeri sunt în posesia unor arme foarte puternice, pe care le folosesc pentru pedepsirea omenirii. Unii dintre ei chiar reuşesc să seducă mişeleşte fiicele oamenilor (voi reveni la acest subiect în secţiunea „Adevărul din spatele lui Enoch”) – ceea ce denotă un comportament nu tocmai celest. Deci, dacă îngerii nu sunt tereştri, singura alternativă rămasă este că ei sunt extratereştri. Oare aceşti îngeri (extratereştri) cunoşteau câte ceva despre viitor?

De fapt, e foarte simplu. Când omul va fi, în sfârşit, capabil de zboruri interstelare şi va ajunge pe o planetă locuită de fiinţe aflate în stadiul Epocii de Piatră, probabil că nu ne va fi prea greu să le spunem băştinaşilor câteva lucruri despre viitorul lor.

Evident, nu e vorba de preziceri la nivel de individ, ci mai degrabă despre viitoarele lor societăţi. Le vom putea spune despre anumite tehnologii pe care ei le vor inventa, pentru că sunt o parte intrinsecă a dezvoltării, sau cum vor suferi ei din cauza mediului dacă populaţia creşte fără măsură pentru că nu poţi avea una fără alta. Sau, mai bine: vom emite profeţii despre cum urmaşii lor vor fi în stare să

despice cele mai mici bucăţi de materie cum acest lucru va fi periculos, pentru că ar putea duce la distrugerea unor părţi mari ale planetei, făcându-le de nelocuit timp de sute de ani (bombele cu hidrogen). Acelaşi truc poate fi folosit pentru perioade mai scurte de timp, de pildă pentru recolta următoare, pentru norii de lăcuste sau pentru aparenta nemurire a scarabeului. Băştinaşii probabil că nu vor înţelege nimic, dar vor scrie totul, păstrând cunoaşterea pentru viitorime.

O carte fermecată

Povestea cărţii lui Adam conţine aceleaşi lucruri:

În carte erau incluse simboluri înalte ale înţelepciunii divine, iar cele şaptezeci şi două de tipuri de ştiinţă erau în ea, care la rândul lor erau împărţite în şase sute şi şaptezeci de simboluri ale unor înalte taine. De asemenea, cele cincisprezece sute de chei, care nu au fost încredinţate celor sfinţi din lumea de sus, erau ascunse în acea carte.

Ştiaţi că au existat „şaptezeci şi două de tipuri de ştiinţă”, care se puteau divide apoi în „şase sute şi şaptezeci de simboluri” ale unei cunoaşteri şi mai înalte? Seamănă puţin cu divizarea fizicii în fizică atomică, fizica particulelor, astrofizica şi aşa mai departe. Sau termenul general de biologie, care acoperă un spectru de la animale monocelulare la insecte, elefanţi, mergând până la exobiologie.

Adam i-a lăsat cartea sa fermecată fiului său de 10 ani Seth. Acesta trebuie să fi fost un flăcău tare dezgheţat, pentru că Adam i-a vorbit în amănunt „despre puterile cărţii”, dar şi „unde se află puterea şi miracolele”. El i-a explicat fiului şi cum s-a folosit de scrisoare, plus că ar fi

ascuns-o într-o crăpătură într-o stâncă.

Seth a primit instrucţiunile paterne, a învăţat cu silinţă de la safirul cel sfânt şi în final a construit „un chivot de aur, a pus cartea în el şi a ascuns chivotul într-o peşteră…”

Foarte mulţi ani după aceea, cunoaşterea din safir a trecut în mâinile lui Noe, omul care a salvat omenirea de Potop, care a folosit-o pentru a înţelege mersul planetelor în ceruri, „şi de asemenea căile urmate de Aldebaran, Orion şi Sirius… de asemenea numele tuturor cerurilor în parte… şi numele servitorilor celeşti”.

Fantastica poveste a cărţii lui Adam o putem categorisi uşor drept „o simplă poveste”. Da, am putea, dacă n-ar exista câteva argumente împotrivă.

Înţeleg nevoia de a-i „strecura” – metaforic vorbind – stră-strămoşului nostru o carte, pentru că singuraticul patriarh trebuie să fi căpătat cunoaşterea de undeva. Însă ideea cu safirul mi se pare cam greu de crezut. Cum Dumnezeu le-a trecut prin cap o asemenea idee? Ideea unei enciclopedii stocate într-o piatră preţioasă trebuie să fi fost cu totul necunoscută acum câteva secole, nu mai spun de nişte milenii. În zilele noastre, avem tehnologii care ne permit să stocăm cantităţi imense de informaţie în cristale. În plus, se spune că Adam purta dialoguri cu cartea. Cum s-a ajuns la asta? Unde a găsit autorul poveştii această idee? Astăzi, practic toată lumea „dialoghează” cu computerul propriu. Dar acest mod de gândire nu se potriveşte deloc cu trecutul nostru îndepărtat. Şi de unde să fi venit ideea, acum câteva mii de ani, să se adauge detalii cum ar fi „şaptezeci şi două de tipuri de ştiinţă”, despre care se spune că ar fi fost conţinute în carte? Sau cele „şase sute şi şaptezeci de simboluri ale secretelor înalte”, sau cele „cincisprezece sute de chei”? Informaţii atât de detaliate nu vin din senin. Nu intenţionez să exagerez conţinutul acestei cărţi de mult pierdute, totuşi

nu mă pot împiedica să mă întreb de ce povestitorul acordă o atât de mare importanţă unor anumite constelaţii stele. De ce era atât de important pentru Adam şi urmaşii lui să cunoască drumul pe cer al lui Aldebaran, Sirius sau Orion? Acestea nu au nici cea mai mică importanţă pentru vreun calendar terestru.

Se spune că Adam, Seth şi Noe ar fi aflat şi ei numele „cerurilor” din aceeaşi carte. Ia staţi puţin! Parcă există doar un cer. Despre ce e vorba?

De fapt, putem afla despre ele în vechile legende evreieşti. Primul cer se numeşte Wilon, şi din el este observată omenirea. Deasupra lui Wilon se găseşte Raqia, în care se găsesc stelele şi planetele. Următorul nivel se numeşte Shehaqim, iar deasupra lui, Zebul, Maon şi Makon. În sfârşit, deasupra lui Makon se întinde al şaptelea şi cel mai înalt cer, Araboth. Se spune că acesta din urmă ar fi locuit de heruvimi, conţinând şi corpurile cereşti cunoscute drept Roţile sfinte. Adesea sunt furnizate şi distanţele dintre diferite ceruri, împreună cu unităţile de măsură şi perioadele de timp: de pildă, între ceruri se află „scările” şi „epoci întinzându-se pe cinci sute de ani”. Asta înseamnă călătorii spaţiale al naibii de lungi.

Această poveste răsuflată venită din vremurile străvechi sună absolut implauzibil. Acum aproape trei sute de ani, teologul dr. Eisenmenger considera în bătaie de joc toate acestea drept „fantezii nebuneşti”. Legendele sunt o formă foarte imprecisă de povestire, în acelaşi timp groteşti şi minunate, fascinante şi pline de sânge. Mai mult, legendele au tendinţa de a neglija cronologia şi nu se preocupă deloc de evenimente istorice în detaliu. Legenda este o „speculaţie populară şi fantezie populară” şi totuşi ea rămâne cumva în memoria colectivă. Dar legendele şi miturile nu apar din senin. Nu sunt pur şi simplu nişte născociri ele conţin întotdeauna un sâmbure de adevăr care foarte adesea se găseşte – aha! – în tradiţiile a

numeroase alte popoare sau civilizaţii, deşi sub alte nume şi cu alţi eroi.

O creatură venită din mare

E drept, nu am găsit încă nimic despre manuscrisul Voynich. Dar am vrut să insist asupra ideii mele că zeii sau îngerii – cu alte cuvinte, fiinţe care nu sunt de pe acest Pământ – au dictat sau au transmis cumva omenirii nişte cărţi. Poate aţi auzit de legendara creatură Oannes (numită de sumerieni Abgallu).

Pe vremea când Alexandru Macedon încă domnea la Babilon (în jurul anului 350 î.e.n.), acolo locuia un preot şi istoric al lui Marduk (cunoscut şi sub numele de Bel sau Ba'al), numit Berossus. Berossus a scris în greceşte o operă în trei volume, *Babyloniaca*. Prima carte se ocupa de astronomie şi de crearea lumii cea de-a doua scrie despre cei 10 regi care au domnit înainte de Potop şi despre cei 86 de regi de după Potop. A treia carte este o cronică istorică a perioadei de până la domnia lui Alexandru Macedon. Din nefericire, ne-au rămas doar câteva fragmente din *Babyloniaca*, dar avem citate din ea în cărţile lui Lucius Seneca şi de Flavius Josephus, contemporan al lui Iisus. Berossus se referă la un document mult mai vechi, scriind:

În primul an a apărut, din acea parte a Mării Eritreene [Golful Persic de azi], care mărgineşte Babilonia, un animal înzestrat cu raţiune, pe numele lui Oannes... Vocea lui era articulată şi umană şi s-a păstrat o imagine a sa până în zilele noastre. Această creatură şi-a petrecut zilele printre oameni, dar nu mânca niciun fel de hrană; Le-a oferit oamenilor înţelegerea literelor şi a ştiinţelor şi a artelor de toate felurile.

I-a învăţat să construiască oraşe şi temple, cum să

întocmească legi şi cum să măsoare pământurile. Le-a arătat cum să pună seminţe în pământ şi cum să culeagă fructele; i-a învăţat toate lucrurile care i-au făcut să-şi trăiască viaţa ca nişte oameni. De atunci şi până acum, nimic de substanţă nu s-a mai adăugat, nimic nu a îmbunătăţit învăţăturile lui. Oannes a scris şi o carte despre apariţia omului şi despre originile stărilor civile, pe care a dat-o apoi omenirii [*italicizarea aparţine autorului*].

Oare a existat această carte? Să mai fie vreo copie ascunsă pe undeva, sub un templu antic, vegheată de păzitori cu glugi pe cap, care ei înşişi nu au idee despre comoara pe care o au în păstrare? Pare limpede că nici măcar în vremea lui Berossus nu găseai cartea lui Oannes la biblioteca de la colţ. Să fie deci doar nişte simple trăncăneli?

Ia staţi puţin! În cartea sfântă a perşilor, Avesta, o fiinţă misterioasă numită Yma apare din mare şi le oferă oamenilor cunoaşterea. În legendele fenicienilor, o creatură cu aceleaşi origini şi posibilităţi este cunoscută sub numele de Taut, iar în China Antică, pe vremea împăratului Fuk-Hi, o fiinţă numită Meng-ho a ieşit din apă: „un monstru cu trupul unui cal şi cu capul unui dragon, a cărui spinare era plină cu tăbliţe umplute cu litere”. Marele maestru tibetan Padmasambhava, cunoscut şi sub numele U-Rgyab Pad-Ma, a adus din ceruri texte de neînţeles. Înainte să moară, ucenicii lui au depozitat aceste texte într-o peşteră, pentru timpuri viitoare, „în care ele vor putea fi înţelese”. Cel mai probabil, am fi avut acelaşi succes în descifrarea lor pe cât am avut cu manuscrisul Voynich – care a fost scris acum doar câteva sute de ani!

Înţelepciune venită de la zei

Şi de unde a căpătat omenirea toate aceste metode

de scriere? Au fost pur şi simplu născocite? Cuneiforme, hieroglife, alfabeturi? Dacă e să te iei după cronicile antice, nişte zei parcă traşi la indigo i-au învăţat pe cei „aleşi” să scrie. Probabil i-au ales pe cei mai inteligenţi oameni pe care i-au găsit.

Diodor din Sicilia, autorul operei în 40 de volume „Biblioteca Istorică”, ne spune în primul volum cum au creat zeii multe oraşe numai în Egipt şi cum şi-au lăsat progeniturile în urma lor: „Mai întâi, zeii au scăpat omenirea de canibalism”. Apoi, spune Diodor, au învăţat oamenii artele, mineritul, cum să facă unelte, cum să are pământul şi cum să facă vin. Chiar şi arta scrisului tot de la zei vine: „Anume, ei au fost primii care au categorisit şi dezvoltat toate limbile ce se pot înţelege şi multe lucruri care nu purtau nume au căpătat unul. Inventarea scrisului i se datorează tot lui [zeului]…”

Aceste poveşti îşi au în mod evident originea nu întruna, ci în mai multe surse antice. Fragmentele se potrivesc cu toatele, exact ca într-un roman poliţist. Şi nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să asamblezi toate elementele disparate. Aceşti zei şi îngeri au existat – chiar dacă ideea te face să vrei să-ţi smulgi părul din cap. Şi tot ei au produs schimbările ulterioare. Cel mai important martor al tuturor acestora a fost Enoch. Să scriu din nou despre el este aproape jenant, pentru că m-am ocupat de el în numeroase cărţi. Dar pentru a sublinia afirmaţia mea că au existat nişte personaje de provenienţă extraterestră – puteţi să le spuneţi zei sau îngeri, dacă doriţi – care au instruit omenirea, au adus literele şi chiar au învăţat oamenii să scrie, este foarte greu să-l ignor pe Enoch. Se consideră că el este singurul martor ocular, participant în persoană la evenimente, care şi-a scris toate cronicile la persoana I. Enoch este un exemplu perfect despre cum teologia deformată a reuşit, timp de multe secole, să falsifice adevărul şi să mătură faptele sub preş,

transformând o operă bazată pe experienţă într-un talmeş-balmeş de vorbe fără noimă şi interpretări – numai când mă gândesc la asta şi mă apucă furia. Totuşi, nu e deloc greu să demaşti unele dintre aceste imbecilităţi teologice. E suficient să examinezi conţinutul.

În ceea ce-l priveşte pe Enoch, sunt pus în faţa aceleiaşi dileme cu cele din cărţile anterioare: cum le explic ceva cititorilor mei fără a repeta lucruri scrise anterior? Pentru profesorii de liceu sau lectorii de facultate, lucrurile sunt simple: ei presupun liniştiţi că studenţii lor cunosc deja fundamentele. Dacă nu cunoşti alfabetul, nu poţi citi. Dar eu nu pot presupune că tu, cititorule, ai auzit deja de Enoch. Poate eşti un cititor nou, care tocmai a descoperit modul meu de a privi lucrurile. Pe lângă asta, multe din cărţile mele mai vechi şi-au epuizat tirajul. Ce e de făcut? Am să încerc să tai acest nod gordian: voi repeta numai ce este necesar pentru cititorii noi, deci repetările nu vor fi tocmai repetări. O paranteză pentru vechii mei cititori fideli: în prezenta carte veţi afla lucruri despre Enoch care nu au fost dezvăluite niciodată.

Nu sunt mare amator al literaturii teologice întortocheate, dar îi admir pe bărbaţii responsabili pentru crearea ei (da, aici e vorba doar de bărbaţi!). Traducătorii din vechime ai textelor lui Enoch erau cu toţii bărbaţi extrem de bine instruiţi. Fără excepţie, ei vorbeau mai multe limbi, erau oameni de o imaculată integritate şi făceau un efort sincer de lămurire a unor mistere vechi de mii de ani. Dar erau cu toţii teologi, cuvânt care derivă din theos [zeu] şi logos [cuvânt] – deci „cuvântul lui Dumnezeu”. Dar de fapt teologia nu se ocupă doar cu asta. Toţi aceşti teologi ai vremurilor de mult apuse erau, evident, absolut convinşi că ei lucrează cu cuvintele lui Dumnezeu – altfel, nu ar fi ales acea carieră – dar această convingere însăşi este unul din aspectele credinţei. Ei credeau sincer că aceste scrieri sfinte şi uneori nu chiar

atât de sfinte – veneau direct din gura lui Dumnezeu, că acesta le dictase sau le relevase cumva către cei aleşi, într-una din căile lui minunate. Ce rămâne din texte dacă se elimină elementul credinţă? Cuvintele însele… Acestea nu pierd nimic, cu excepţia sfinţeniei. Ele rămân la fel de venerabile, pentru că sunt vechi poţi să le tratezi cu respect, pentru că prezintă evenimente din epoci apuse pentru noi ele ar trebui să fie analizate ştiinţific, pentru că sunt învelite într-un material extrem de interesant, îndată ce un text îşi pierde din sfinţenie, el poate fi discutat obiectiv. Numai ideea noastră de inviolabilitate a acestor documente ne împiedică să le facem o analiză riguroasă.

Să începem, deci, să clătinăm serios barca!

Povestea lui Enoch

Cine este acest personaj numit Enoch?

În „Legendele antice ale evreilor”, Enoch este un „rege peste toţi oamenii”, care a domnit exact 243 de ani. În cartea Genezei, Enoch este menţionat ca fiind unul dintre cei zece patriarhi care au domnit înainte de Potop. În Biblie, Enoch este amintit în cinci propoziţii (Geneza 5: 21 – 24): „(21) Pe când avea 65 de ani, Enoch a devenit tatăl lui Matusalem. (22) Iar după ce a devenit tatăl lui Matusalem, Enoch a păşit alături de Dumnezeu timp de 300 de ani şi a avut şi alţi fii şi fiice. (23) Cu totul, Enoch a trăit 365 de ani. (24) Enoch a păşit alături de Domnul; apoi nu a mai fost, pentru că Dumnezeul l-a luat la El”.

Dispărut pur şi simplu într-o clipită. În limba ebraică, Enoch înseamnă „cel iniţiat”, „cel care înţelege” sau „cel îndemânatic”. Şi, slavă Domnului, acest iniţiat a avut grijă ca toată cunoaşterea lui să nu dispară odată cu el, spre disperarea nebunilor care ar fi preferat să-l vadă pe Enoch dispărând în fum, cu tot cu ştiinţa lui. Asta pentru că Enoch este o bombă pentru societatea de azi – şi

problemele abia încep. Dar să ne oprim puţin: ce alte popoare, în afara israeliţilor, mai au ceva de spus despre Enoch? În Egiptul Antic, Enoch a fost constructorul Marii Piramide, sau cel puţin aşa afirmă Taqi al-Din Ahmad ibn Ali ibn Abd al-Qadir ibn Muhammad al-Maqrizi (1363 – 1442) în lucrarea sa Khitat. Acesta notează că Enoch era cunoscut sub diferite nume pentru diferite popoare: Saurid, Hermes, Idris şi Enoch. Iată un pasaj din Khitat, capitolul 33:

…primul Hermes, cel numit de trei ori în calitatea lui de profet, de rege şi de înţelept (este cel numit de evrei Enoch, fiul lui Jared, fiul lui Mahalel, fiul lui Kenan, fiul lui Enos, fiul lui Seth, fiul lui Adam – binecuvântat fie numele lui – iar acela este Idris), a citit în stele că va veni Potopul. Apoi a pus să se construiască piramidele şi a ascuns în ele comori şi cărţi de învăţătură şi tot ceea ce el se temea că ar putea fi pierdut altfel, astfel încât acele lucruri să rămână în siguranţă

În conformitate cu lista regilor sumerieni „WB444”, un bloc de piatră gravată ce poate fi admirat la Londra, la British Museum, între Facere şi Potop au domnit 10 regi. Lungimea totală a domniilor lor a fost de 456.000 de ani. După Potop, regii au coborât încă o dată din cer, judecând după lista regilor sumerieni. Se pare că le cam plăcea pe planeta albastră. Cei 23 de regi care au ocupat tronul după Potop au avut parte de o perioadă mai scurtă, totuşi destul de semnificativă, de 24.510 ani, trei luni şi trei zile şi jumătate în care au fost stăpâni. Se spune că al şaptelea dintre conducătorii de după potop ar fi trăit în oraşul Soarelui, Sippar. Se spune că zeii Shamash şi Adad l-ar fi ales să fie primul care să înveţe arta scrierii şi cea a profeţiei. Acest al şaptelea rege a fost atât de mare, încât se spunea că marele conducător babilonian

Nebuchadnezzar I (în jur de 1100 î.e.n.) ar fi urmaşul lui pe linie directă. Traducerile scrierilor cuneiforme, efectuate în ultimele zeci de ani au arătat că acest al şaptelea rege este cel care „a urcat la ceruri”. Ca Enoch. Sumerologii, ca şi teologii, înoată în curentul raţional contemporan ambele categorii interpretează toate acestea drept un soi de Coborâre din Ceruri şi consideră textele cuneiforme drept „cele mai timpurii înregistrări ale unei Ascensiuni”. Personalitatea acestui al şaptelea domnitor al oraşului Soarelui, Sippar, „a inspirat fanteziile şi fabulaţiile ulterioare din iudaism”. Drept dovadă a acestui fapt, avem întrepătrunderea multor fragmente din diversele cărţi ale lui Enoch. Dar acum vă voi arăta de ce această idee este de fapt mult mai cuprinzătoare.

Descoperirea Cărţii lui Enoch

Vestea descoperirii Cărţii lui Enoch a ajuns în Europa în prima jumătate a secolului XVIII. În timp ce explora Africa, aventurierul scoţian James Bruce (1730 – 1794) nu numai că a descoperit Nilul Albastru, dar a şi adus la Londra trei copii ale cărţii lui Enoch. Textele au fost traduse destul de slab în englezeşte de către profesorul Richard Laurence, însă Enoch nu a devenit un subiect de discuţii ştiinţifice decât după ce orientalistul şi teologul protestant german August Dillman (1823 – 1894) a tradus sulurile în germană. De atunci, mai mult de 30 de alte manuscrise etiopiene s-au alăturat documentelor originale. Dar unde a obţinut Bruce documentele?

Când, în secolul IV, părinţii Bisericii au editat (sau, ca să folosim termenul tehnic, au canonizat) Biblia, ei au avut la dispoziţie mult mai multe documente decât cele care apar în Biblie. Însă multe din aceste documente erau incomplete, aveau lacune sau pur şi simplu erau neinteligibile. Aceste texte respinse nu au fost totuşi pur şi

simplu aruncate. Ele – inclusiv textele lui Enochau fost puse la păstrare. Ulterior, textele aveau să fie cunoscute drept „Apocrife şi pseudoepigrafe ale Vechiului Testament”. Pe de altă parte, Biserica Abisiniană l-a inclus pe Enoch în canonul ei unul din motivele principale pentru care James Bruce a descoperit textul în Etiopia. Ulterior s-a descoperit o versiune slavonă a aceleiaşi Cărţi a lui Enoch, iar o serie de comparaţii lingvistice competente au arătat că asemănarea dintre aspectele fundamentale ale celor două cărţi nu poate fi atribuită decât faptului că au un autor comun. Iar de aici au început disputele teologice.

Cartea lui Enoch descrie o mulţime de lucruri imposibile: călătorii în ceruri, vizite în alte lumi, învăţături astronomice, discuţii cu „îngerii” şi cu o fiinţă numită „Cel mai înalt”, plus tribunale pentru „îngerii căzuţi” şi pentru oameni Ce înseamnă toate acestea?

Teologii şi savanţii de factură clasică, oameni cu capacităţi lingvistice fenomenale, dar urmărind cu toţii „theos logos” şi psihologia religioasă, au căutat soluţii. Ce altceva ar fi putut face? Descrierile lui Enoch au fost transformate în „parabole” (numite uneori „similitudini”), „viziuni”, „inspiraţii”, „vise”, „invenţiuni”, „poveşti”, sau – şi asta e cireaşă de pe tort, se susţine că întreaga Carte a lui Enoch ar fi opera a câtorva preoţi evrei şi că întreaga istorie ar fi pur şi simplu o „întruchipare a rasei evreieşti”.

Într-adevăr, Cartea lui Enoch a fost în mod repetat diluată şi schimbată – exact cum a fost cazul cu textele primare ale Noului Testament. De pildă, termenul de „fiu al omului” care apare în text este în mod vizibil adăugat ulterior de un scrib etiopian. Acelaşi este cazul şi cu cei aleşi şi cei drepţi. Teologii argumentează că aceşti din urmă termeni se referă la rasa evreiască. Întreaga chestiune devine şi mai confuză atunci când, undeva prin secolul V, apare o versiune evreiască a Cărţii lui Enoch, cu nenumărate detalii, dar nu a fost luată în serios pentru că

era considerată rodul unei viziuni a evreului Rabbi Ishma'el. Aceasta a condus la categorisirea Cărţii lui Enoch alături de scrierile gnostice. În prezent, gnosticismul este în general asociat cu un tip de filosofie esoterică, *Weltanschauung* sau religie. Cuvântul grecesc gnosis înseamnă „recunoaştere".

Indiferent de modul în care şi-a căpătat Rabbi Ishma'el misterioasa informaţie, el nu putea să o fi inventat pur şi simplu, pentru că e mult prea complexă şi detaliată. Înainte să trec la versiunile slavonă şi greacă ale Cărţii lui Enoch, iată câteva curioase frânturi de informaţie din textul evreiesc.

Cartea evreiască a lui Enoch

Rabbi Ishma'el susţine că ar fi călătorit până la cer, unde ar fi întâlnit un înger numit Metatron, care i-a prezentat locurile. Exact acelaşi Metatron s-a arătat apoi a fi nimeni altul decât Enoch. Spre deosebire de celelalte versiuni, în cartea evreiască Metatron/Enoch nu este capabil să se întoarcă pe Pământ şi la oameni, ci rămâne în imediata vecinătate a „Celui mai înalt", unde poate fi întâlnit doar de clarvăzătorul Rabbi Ishma'el. Metatron/Enoch îi spune rabinului că Domnul îl numeşte „Cel Tânăr". El şi explică de ce: „Fericit eşti tu şi fericit tatăl tău pentru că Atoatefăcătorul te iubeşte. Iar pentru că eu sunt mic şi un tânăr între ei, prin zile, luni şi ani, prin urmare ei îmi spun «Cel Tânăr»".

Dar cum a ajuns Metatron/Enoch în împărăţia cerească?

Când Cel Sfânt, binecuvântat fie El, a dorit să mă ridice în tării, în faţa ochilor Lui, mai întâi l-a trimis pe Anaphiel, prinţul, şi m-a ridicat în mijlocul lor, în faţa ochilor lor şi m-a cărat în tăria tăriilor pe o trăsură trasă

de cai de foc… Când Cel Sfânt, binecuvântat fie El, m-a luat departe de generaţia Potopului, m-a ridicat pe aripile vântului la Shekina până la cel mai înalt cer şi m-a dus în palatele cele mari de la Araboth Raqia în tării, unde [se poate vedea] gloriosul tron al Domnului-Shekina.

Aflăm astfel că „Cel Sfânt” îl iubeşte foarte mult pe Cel Tânăr. Într-adevăr, îl iubeşte chiar „mai mult decât pe [toţi] servitorii Lui” şi a scris de aceea litere cu un stil de foc, dezvăluindu-i lui Metatron/Enoch nu numai cum au fost create Cerul şi Pământul, ci şi mările şi râurile, munţii şi dealurile, fulgerul, tunetul, sunetul şi furtuna şi chiar şi planetele şi constelaţiile.

Nu e rău să primeşti, ca Metatron/Enoch, o atât de cuprinzătoare cunoaştere interstelară. Un gând care nu-mi dă pace mă conduce la Avram, care, de asemenea, a urcat la Ceruri şi a văzut Pământul „sub el”. Sau la Enkidu, din Epopeea lui Ghilghameş, care este purtat de-a latul Pământului pe „aripile unui vultur”. Sau „Călătoria lui Arjuna spre cerul lui Indra”. Iar când în Cartea lui Enoch apar „roţi” cereşti şi „palate pe firmament”, îmi vin în minte „roţile” din Cartea lui Dzayrr şi „oraşele cereşti” din epopeea sanscrită Mahābhārata. Există nenumărate cazuri similare împrăştiate prin toată literatura clasică. Deosebirea dintre teologi şi subsemnatul este aceea că eu abordez textele din toate religiile şi din toate regiunile lumii, în timp ce savanţii tradiţiei iudeo-creştine se rezumă la scrierile din Biblie şi apocrife. Toţi, până la ultimul, fac asta.

În Cartea lui Enoch, versiunea ebraică, Rabbi Ishma’el listează o mulţime de diverse lumi (planete) împreună cu detalii despre ele. El cunoaşte numele fiecăruia dintre liderii, prinţii sau regii lor, ba chiar ne vorbeşte despre o bibliotecă celestă: „Şi a adus înaintea noastră o cutie pentru scrieri, cu Cartea Amintirilor şi le-a

pus în faţa Celui Sfânt, binecuvântat fie El. Şi a rupt pecetea de pe ladă, a deschis-o, a scos cărţile dinăuntru şi i le-a dat Celui Sfânt, binecuvântat fie El…”

Ceruri, sfinţi, Cel mai înalt, prinţi, servitori, arhangheli, roţi, planete, care de foc, legiuni celeste – Dumnezeule mare! Oare chiar a existat acest Enoch? Până acum, v-am prezentat şapte dintre numele lui: Enoch, Saurid, Hermes, Idris, Metatron, Cel Tânăr, şi al şaptelea rege dinainte de potop. Care este totuşi numele lui adevărat?

Probabil niciuna dintre variantele noastre de pronunţare/scriere. Limba ebraică biblică era o limbă scrisă numai în consoane – nu existau deloc vocale. Pentru a o face mai uşor de citit, vocalele sunt indicate, dacă sunt indicate, printr-un sistem de puncte (niqqud). Dacă e să citim fonetic numele lui Enoch, acesta ar putea fi foarte bine Inich, Onuch sau Anich, iar Metatron ar putea fi chiar Mototran. Evident, nu iau în calcul interpretările cabalistice, pentru că în acel sistem fiecare literă capătă şi o valoare numerică.

Experţii în limba ebraică estimează că textele etiopiene originale au fost scrise între secolele V şi II î.e.n. Iar asta ne duce direct la prima problemă. Din textele însele, rezultă că textele se ocupă de istoria celui de-al şaptelea patriarh. Numele lui era – şi aici păstrăm forma standard – Enoch. Prin urmare, numele lui este legat de Cărţile lui Enoch. Dar, pe de altă parte, Enoch nu a trăit între secolele V şi II î.e.n.

Asta înseamnă că informaţia originală trebuie să fi fost scrisă mult mai devreme, înainte de potop. Acest lucru este confirmat de către autorul însuşi, după cum se poate vedea clar din următoarele exemple: (numerele din paranteze se referă la capitol şi verset).

(81, 1 şi următoarele) „Şi el grăit-a către mine: «Vezi,

Enoch, aceste tăbliţe cereşti, citeşte ce este scris pe ele şi ţine minte toate faptele.» Şi am văzut tăbliţele cereşti şi am citit totul ce era în ele…”

(82.1) „Şi acum, fiul meu, Matusalem, toate aceste lucruri le număr aici pentru tine şi ţie le las prin scris!… păstrează, fiul meu, Matusalem, cărţile pe care tu le-ai primit din mâinile tatălui tău şi dă-le mai departe generaţiilor de pe lume…”

(83.2) „Două vedenii am văzut înainte să iau o soţie, iar una era foarte deosebită de cealaltă: prima când am învăţat să scriu: a doua înainte să o iau pe mama ta…”

(87, 3 şi următoarele) Şi aceia trei care au venit ultimii m-au luat de mâini şi m-au dus sus, departe de oamenii Pământului, şi m-au ridicat într-un loc mândru, unde mi-au arătat un turn ridicat mult deasupra pământului şi toate culmile erau dedesubt”.

(91, 1) Iar acum, fiul meu, Matusalem, cheamă la mine toţi fraţii şi adună-i la mine pe toţi fiii mamei tale…”

(92, 1) „Enoch într-adevăr a scris această învăţătură completă a înţelepciunii…”

Aceste citate arată că Enoch a fost acela, indiferent de numele sub care a fost cunoscut în timpul vieţii, care a scris aceste versete. El confirmă că el este autorul prin folosirea persoanei I, de parcă s-ar fi temut că altfel minţile celor din viitor ar fi prea limitate pentru a înţelege. Şi, într-adevăr, până în zilele noastre, exegeţii ignoră faptul că acest document este scris la persoana I. În esenţă, originalul cărţii a fost conceput de acel Enoch dinainte de Potop, altfel e greu de închipuit cum l-ar putea

numi pe Matusalem fiul său, sau cum ar scrie toată genealogia de la Adam până la el. Să spui că e un fel de fals precreştin înseamă să acuzi autorul de minciună de la un capăt la altul. Să negi că Enoch este un autor antediluvian înseamnă să arunci cu noroi în întreaga exegeză şi este o îndepărtare fundamentală de realitate. Avem a face cu încă un exemplu revoltător de manipulare a credincioşilor. Evident, Cartea lui Enoch este tratată diminutiv, ca o „viziune”. Este una din metodele standard de a înlătura ceea ce altfel ar fi prea greu de înţeles. Faptul că Enoch ne spune în mod repetat că este perfect treaz este „ascuns sub preş”. În plus, el dă familiei instrucţiuni precise pentru ce trebuie făcut după plecarea lui. Greu poţi considera asta drept „viziunea propriei lui morţi” – încă o idee deşteaptă a exegeţilor – pentru că foarte cultul Enoch se întoarce de la întâlnirea cu îngerii într-o formă fizică perfectă. Numai la sfârşitul poveştii îşi ia el ultimul bun-rămas de la ai lui – într-un car de foc.

Adevărul din spatele lui Enoch

Enoch, sau Mister X – cred că am să păstrez ideea de al şaptelea patriarh şi am să-i spun Enoch de acum încolo – a trăit într-o epocă în care nu se ştia nimic despre tehnologia modernă. Nu avea cum să ştie despre nave-bază, navete, lămpi de cap, difuzoare, dispozitive radio, motoare zgomotoase etc. Tot ce a trăit el a trebuit să fie parafrazat, chiar dacă era în poziţia de a descrie direct, pur şi simplu pentru că îi lipsea vocabularul necesar. Stimate cititor, te rog să încerci să-i descrii un elicopter sau un radio unui om din Epoca de Piatră. Vei intra inevitabil într-un joc de tipul „arată cam ca asta”. Sau încearcă să-i explici o scară în spirală cuiva, fără să foloseşti imagini. Va trebui să-ţi foloseşti măcar mâinile!

Iar lucrurile devin tot mai dificile odată cu fiecare

nouă generaţie care încearcă să înţeleagă şi să interpreteze textul lui Enoch şi – evident! – eşuează total în a înţelege ce este descris acolo. Incapabili să înţeleagă ce citesc, scribii ulteriori s-au scufundat în fantezia metaforelor lor orientale şi astfel au dat naştere unor opulente istorii alegorice. Iar mai târziu teologii ultimelor două secole au început să interpreteze textele dintr-o perspectivă religioasă şi au pus capac unui haos perfect. În final, nişte călători prin cosmos perfect normali au devenit îngeri şi heruvimi, ofiţerii au devenit arhangheli, iar comandantul suprem a devenit „Cel mai înalt” sau, mai rău, Dumnezeu. Este un măcel total: o descărcare electrică devine o „limbă de foc”, iar puntea de comandă devine „gloria indescriptibilă”. Este de înţeles că, din punct de vedere teologic, scaunul căpitanului devine un tron măreţ, iar talmeş-balmeşul de neînţeles al similitudinilor se transformă în poveşti şi viziuni.

Nu am auzit niciodată vreun contraargument convingător, în ciuda tuturor discuţiilor fabuloase pe care le-am avut cu experţi în Vechiul Testament şi a torentului de literatură teologică pe care am încercat să o digerez. Interpretările mele ale textului trebuie să fie false. Poate că ar trebui să privesc lucrurile din alt unghi. Dar de ce? La urma urmei, explicaţiile alternative – în special cele izvorâte din exegeză – au produs numai aiureli, iar elementele fundamentale din text sunt reflectate în atât de multe texte din afara tradiţiei iudeo-creştine.

Primele cinci capitole din Cartea lui Enoch anunţă (sau aşa se consideră) un fel de Judecată de Apoi: Dumnezeul din Ceruri îşi va părăsi reşedinţa şi va coborî pe Pământ cu legiunile lui de îngeri. Următoarele unsprezece capitole descriu ce s-a întâmplat cu aşa-numiţii „îngeri apostaţi”, care s-au „pângărit pe ei înşişi” cu fiicele oamenilor – încălcând direct ordinele lui Dumnezeu. Aceşti „îngeri” au primit de la „Dumnezeul” lor misiuni atât de

precise, încât nu se potrivesc cu cohortele gazdei celeste. De exemplu:

„Semjaza a predat incantaţiile şi tăieturile în rădăcini, Armaros a predat farmecele, Baraqijal a predat astrologia, Kokabel, constelaţiile, Ezeqeel cunoaşterea norilor, Araqiel semnele pământului, Shamsiel semnele soarelui, iar Sariel mişcarea lunii…”

Este o „programă” de subiecte specializate mult peste preocupările locuitorilor Pământului de la acea vreme.

Capitolele 17 – 36 descriu călătoriile lui Enoch în diversele lumi şi sfere îndepărtate. Teologii numesc acestea parabole şi similitudini, sau călătoria lui Enoch prin grădina fermecată (Grădina Virtuţii). Totuşi, Enoch a primit ordinul de a scrie aceste „similitudini” pentru a le păstra pentru generaţiile ulterioare. Din ce motiv? Simplu: contemporanii lui nu erau capabili să înţeleagă aceste mesaje; scrierile erau destinate oamenilor din viitor. Iar asta nu este interpretarea mea este conţinută în cartea însăşi!

Capitolele 72 – 82 sunt cunoscute drept „capitolele astronomice”. Aici, Enoch primeşte instrucţiuni despre orbitele soarelui şi lunii, despre anii bisecţi, despre stele şi mecanica celestă. Capitolele finale conţin discuţiile lui cu fiul lui, Matusalem, în care el anunţă venirea Potopului. Iar toată povestea este încununată de plecarea lui Enoch într-un car de foc (în ce altceva?).

Cartea slavonă a lui Enoch conţine amănunte interesante, care nu se găsesc atât de detaliat în versiunea abisiniană:

După aceasta, de asemenea, am trăit două sute de ani şi am încheiat anii toţi ai vieţii mele la trei sute şi şaizeci şi cinci de ani. În prima zi a primei luni eram în casă singur… doi oameni de o mărime imensă, cum nu am mai văzut pe pământ, apar în faţa ochilor. Aveau feţe ca

soarele, iar ochii de asemenea erau ca o lumină arzătoare, iar de pe buzele lor ieşea foc hainele lor şi cântecele erau splendide aripile lor erau mai strălucitoare decât aurul, mâinile lor mai albe ca zăpada. Stăteau în picioare la capătul patului meu şi m-au chemat pe nume. M-am trezit din somn şi am văzut limpede cei doi oameni stând în faţa mea. i-am salutat şi am fost cuprins de frică, iar faţa mea era schimbată de groază, iar oamenii aceia mi-au spus: „Curaj, Enoch, nu-ţi fie frică; Dumnezeul cel nesfârşit ne-a trimis la tine şi iată! vei urca la ceruri împreună cu noi şi le vei spune fiilor tăi şi tuturor celor din casa ta ce vor face fără tine pe pământ în casa ta şi să nu te caute nimeni până când Domnul nu te va readuce la ei".

Interpretarea teologică conform căreia patriarhul antediluvian trăieşte o viziune sau un vis nu rezistă analizei. Enoch se trezeşte, se ridică din pat şi apoi purcede la a da oamenilor lui instrucţiuni despre ce urmează ei să facă în absenţa lui. Versiunea alternativă, a „viziunii morţii" nu ţine, de asemenea, pentru că Enoch se întoarce la familia lui după o călătorie în spaţiul extraterestru. Deci, ce a trăit el „acolo, sus"?

Enoch învaţă secretele Universului

Enoch a învăţat să scrie şi cărţile i-au fost dictate. Nu spun, evident, că Dumnezeu personal i-a dictat în persoană această cunoaştere. Acest lucru a fost făcut de un arhanghel numit Pravuil. Pentru a se asigura că lucrurile merg repede şi fără probleme, Pravuil i-a dat lui Enoch „trestia de scris repede":

Iar Domnul l-a chemat pe unul dintre arhanghelii lui, pe numele lui Pravuil, a cărui cunoaştere era mai iute în înţelepciune decât a celorlalţi arhangheli, care a scris toate faptele

Domnului; iar Domnul i-a spus lui Pravuil: „Adu toate cărţile din cămările mele şi adu o trestie de scris repede şi dă-i-o lui Enoch, şi lasă-l să aleagă şi dă-i din mâna ta cărţile cele mângâietoare…

Ce este această importantă înţelepciune care trebuia să fie dictată? Păi, totul! Asta pentru că omenirea aflată dedesubt ştia prea puţine lucruri. Enoch continuă: „Şi mi s-au spus toate lucrările cerului, pământului şi mării şi toate elementele, cum trec şi unde se duc, şi bubuitul tunetelor, soarele şi luna, mişcările şi schimbările stelelor, anotimpurile, anii, zilele şi orele, cum se ridică vântul… şi timp de treizeci de zile şi treizeci de nopţi grăit-a, fără să se oprească deloc”.

Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, această primă întâlnire-maraton a fost urmată de încă o dictare, la fel de lungă. Enoch a fost într-adevăr un elev-model.

De câte ori discuţiile ajung la subiectul Enoch, iar eu sugerez că profetul de dinainte de Potop a avut privilegiul de a primi lecţii într-o navă spaţială locuită de extratereştri, mi se spune mereu n-ar fi trebuit să aibă un fel de costum spaţial? Ar fi trebuit? Mult mai probabil extratereştrii aveau nevoie de protecţie împotriva bacteriilor şi a viruşilor tereştri, poate chiar împotriva transpiraţiei umane. Ce are de spus elevul silitor Enoch?

Şi Domnul i-a spus lui Mihail: *„Mergi şi scoate-l pe Enoch din veşmintele lui pământeşti, unge-l cu pomăda mea cea dulce şi pune-l în veşmintele măreţiei Mele”. Iar Mihail aşa a făcut, cum i-a spus Domnul. M-a uns şi m-a îmbrăcat, iar acea pomadă arăta ca o lumină mare, iar acea pomadă este ca rouă dulce şi miroase ca mirul, strălucind ca razele soarelui şi m-am uitat la mine însumi şi eram şi eu unul dintre cei măreţi ai Lui”*.

Acum, haideţi să ne închipuim că întreaga descriere are ceva în comun cu Dumnezeu-Drăguţul din religia creştină. Avea el cumva o alifie specială şi a dat ordin ca Enoch să fie uns/frecat cu această pastă puternic aromată? Noi, oamenii, am avut dintotdeauna gusturi tare fistichii! În plus, Enoch a fost dezbrăcat şi reîmbrăcat într-un soi de îmbrăcăminte care l-a făcut să semene cu toţi ceilalţi. Evident! Într-un costum spaţial sau cel puţin într-o uniformă: ce altceva? Iar după ce a fost adus, în sfârşit, pe puntea de comandă, sau poate într-un fel de sală de conferinţe – sau, cum văd teologii problema, în faţa „tronului Marii Glorii" – Enoch ne spune cum măreţul conducător s-a ridicat şi „a venit spre mine şi mi-a vorbit cu glasul lui".

Aici, în sfârşit, exegeţii sunt foarte încurcaţi. În niciun caz scena asta nu seamănă cu o întâlnire cu Dumnezeu! Doi extratereştri („de fel cum nu am văzut niciodată pe pământ") l-au cules pe Enoch, l-au dezinfectat, l-au îmbrăcat într-un costum spaţial şi l-au dus pe puntea de comandă a navei-bază, iar Dumnezeu i-a urat bun-venit „cu glasul lui". Apoi Domnul dă porunci ca Enoch să primească o „trestie de scris repede" şi apoi un subaltern numit Pravuil a primit misiunea de a-i dicta cărţi ştiinţifice, zile de-a rândul. Mare surpriză: interpreţii sfintelor învăţături au decis că amintirile lui Enoch sunt un fel de „parabole" şi „viziuni". Dar nu mai trăim în Evul Mediu. Câte argumente suplimentare trebuie aduse în faţa acestor troglodiţi ca să-i scoţi din peşterile lor? Şi ţineţi minte că tot ceea ce eu, cronicarul harnic al zilelor noastre, introduc în computer, nu este nimic nou este ceva vechi de mii de ani! Doar că acest ceva a fost răsucit, răstălmăcit, interzis. Este vremea ca vechile texte să fie prezentate într-o formă modernă, inteligibilă, pentru a fi în măsură să ajungem la înţelesul lor. Fie ca îndoiala să scuture vechile autorităţi, fie ca raţiunea să triumfe asupra

credinţei.

Oamenii de ştiinţă ne-au învăţat că orice cercetare trebuie să se concentreze mai întâi asupra explicaţiilor la îndemână, plauzibile, înainte de a se trece la explicaţii exotice, în acest caz, care este explicaţia cea mai plauzibilă, cea mai inteligentă, când te uiţi la textele lui Enoch? Categoric, nu vom da peste ceea ce ne oferă exegezele anterioare. Aceste interpretări nu au nicio noimă, pentru că se bazează pe Dumnezeul şi pe arhanghelii şi îngerii lui pe post de subalterni executanţi. Atunci acestui creator atotputernic al universului i se atribuie fapte care sunt sub demnitatea oricărui zeu adevărat. Modul cel mai simplu de a extrage adevăratul înţeles al textului este să îl privim dintr-un punct de vedere contemporan. Aceasta este de fapt intenţia „Domnului”, care a poruncit dictarea cărţilor: „Şi el grăit-a către mine: «Vezi, Enoch, aceste tăbliţe cereşti, citeşte ce este scris pe ele şi ţine minte toate faptele.» Şi am văzut tăbliţele cereşti şi am citit totul ce era în ele şi am înţeles totul şi am citit cartea…” (Capitolul 81, 1, şi următoarele).

Înaintea ultimului său voiaj în ceruri, acelaşi Enoch, scriitor al cuvintelor Domnului, a înmânat aceste cărţi fiului său: „Păstrează, fiul meu, Matusalem, cărţile pe care le-ai primit din mâinile tatălui tău, şi lasă-le generaţiilor lumii…”

Dacă va reieşi că egiptenii au avut dreptate, iar Enoch este una şi aceeaşi persoană cu Saurid, constructorul de piramide, atunci s-ar putea să ne aştepte câteva surprize uluitoare în Marea Piramidă. La urma urmei, Al-Maqrizi a subliniat în a sa lucrare Khitat că textele au fost depuse în piramide „pentru protecţia şi păstrarea lor”. Ştiinţa se bazează pe crearea de cunoaştere. În ceea ce priveşte Marea Piramidă de la Giza, ştiinţa a făcut exact invers. Egiptologii zilelor noastre – cel puţin arabii din rândurile lor – ar trebui să citească şi

textele strămoşilor lor. În Khitat este scris că Saurid (alias Enoch) a decorat interiorul piramidei estice (se presupune că aceasta ar fi piramida lui Keops) cu „diverse bolţi ale cerurilor şi planetelor”, pe lângă „cărţi despre stele. De asemenea, stelele fixe şi ceea ce este scris să se întâmple din vreme în vreme… ca şi evenimentele trecutului…”

Egiptologii nu ştiu nimic din toate acestea. Piramida lui Keops este absolut anonimă – adică pe pereţii ei nu există niciun fel de inscripţie. Dar ia staţi puţin! În Marea Galerie, măreaţa intrare în „camera regelui”, există nişte aplice mari de metal, nicăieri menţionate în literatura de specialitate. Dacă aceşti suporţi susţineau în vechime panouri de aur, iar în antichitate Marea Galerie a fost o fantastică scară spre „camera regelui”, flancată la stânga şi la dreapta de informaţii din trecut? Hoardele de jefuitori de morminte puteau foarte bine să ia aceste panouri şi să le topească. Dar există şi alte posibilităţi. După cum ştim acum foarte bine, în interiorul aşa-numitei Piramide a lui Keops, ca şi sub ea, se găsesc o mulţime de puţuri şi de camere.67 – 68 în ciuda acestui lucru, sacrosancta Administraţie a Antichităţilor din Cairo nu vrea ca aceste lucruri să fie aduse la cunoştinţa publicului.

Îngerii căzuţi

Dar partea cu adevărat dramatică din Cartea lui Enoch se desfăşoară între căpitanul navei – „Cel mai înalt” în reprezentarea religioasă – şi echipajul lui – „îngerii căzuţi”. Membrii acestui grup comit unicul lucru care le este imposibil unor îngeri autentici:

Şi a venit vremea când copiii oamenilor s-au înmulţit, iar în zilele acelea li s-au născut fete frumoase şi ispititoare. Dar când îngerii, copiii cerului, le-au văzut, au râvnit la ele şi şi-au spus unul altuia: „Haide, să ne alegem

neveste dintre copiii oamenilor şi să ne aducă nouă copii". Iar Semjaza, care era conducătorul lor, a grăit către ei: „Îmi este teamă că voi nu veţi vrea să faceţi aşa şi că eu singur voi fi pedepsit pentru un păcat mare". Iar ei i-au răspuns cu toţii şi au spus: „Să facem cu toţii un legământ şi să ne legăm prin grele blesteme să nu renunţăm la acest plan, ci să facem fapta". Apoi au jurat toţi împreună şi s-au legat să o facă prin blesteme, unul pe altul. Iar ei au fost în număr de două sute, cei care au coborât în zilele lui Jared pe vârful Muntelui Hermon. (Capitolul 6, 1 – 6)

Explicaţia acestui pasaj chiar necesită cântec şi dans de înaltă teologie? Faptele sunt prezentate direct: un echipaj de două sute de „fii ai cerului" aterizează pe Muntele Hermon, se trezeşte înconjurat de frumoasele fecioare pământene şi decide că îşi doreşte ceea ce este natural. Dar, din cauză că este interzis, ei fac un pact cum că vor participa toţi şi că nu vor permite ca nimic să stea între ei şi ţintele lor. Sexul între oameni şi extratereştri a fost tratat anterior, în alte articole. Şi mai este, evident, şi cazul îngerului numit Samael, care a sedus-o pe strămoaşa oamenilor, Eva: „... şi iată-l, cum arăta el nu atât de pe pământ, cât mai degrabă din cer". Alţi membri ai echipajului s-au înfruptat cu mare drag din fiicele – şi chiar flăcăii! – de pe pământ. Spre groaza credincioşilor Bibliei, faptul este relatat chiar şi în Cartea Cărţilor:

„Când oamenii au început să crească în număr pe pământ şi li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor sunt frumoase şi s-au căsătorit cu toate dintre ele pe care le-au ales.

Puteţi citi informaţia de mai sus în prima carte a lui Moise – Facerea, capitolul 6, versetele 1 şi 2.

De când există pe Pământ teologia ca ştiinţă, a existat o dezbatere aprinsă în privinţa expresiei „fiii Domnului": ce înseamnă ea de fapt? Au rezultat mii de

pagini de comentarii contradictorii pe marginea subiectului. O şcoală de gândire susţine că e vorba de „uriaşi”, în timp ce alţii sunt la fel de convinşi că înseamnă „copiii lui Dumnezeu”, „îngerii căzuţi”, „spiritele apostate”. Destul cât să-ţi vină să urli! O frază simplă din Biblie întoarce toată credinţa cu fundul în sus! În fapt, toţi cei care au studiat limba ebraică şi cunosc caracterele alfabetului şi semnificaţiile lor ştiu exact ce înseamnă aceste silabe: „Cei ce au căzut din cer [erau] fiinţe ca nişte oameni de statură mare”.

Nu pot decât să zâmbesc resemnat faţă de această dihonie academică. La urma urmei, oricum interpretezi pasajul din Biblie, ceva tot nu se pupă. Dacă iei literal expresia „fiii lui Dumnezeu”, asta înseamnă că Domnul trebuie să fi avut copii – toate acestea petrecându-se în epoca lui Adam! Iar ei au avut relaţii sexuale cu fiicele oamenilor. Este de neconceput! Dacă expresia înseamnă „îngeri decăzuţi”, atunci trebuie să fi existat un conflict în cer. Poftim? în dumnezeiasca prezenţă a lui Dumnezeu? Bine, dar trebuie să fi fost un adevărat dezmăţ, altfel nu ar fi existat aceşti „Îngeri decăzuţi”. Există o singură modalitate raţională de a exprima semnificaţia lor: extratereştrii. Basta! Lucrurile devin şi mai limpezi când Enoch ne dă lista cu numele principalilor răzvrătiţi: „Iar acestea sunt numele conducătorilor lor: Semjaza, conducătorul lor, Araklba, Rameel, Kokabel, Tamlel, Ramlel, Danei, Ezeqeel, Baraqijal, Asael, Armaros, Batarel, Ananel, Zaqiel, Samsapeel, Satarel, Turei, Jomjael, Sariel”. (Capitolul 6, versetele 7 şi 8. Notă: numele din această listă variază în funcţie de versiunea documentului folosit drept referinţă.)

Iar acest grup de fiinţe nu stă locului când ajunge aici. Enoch descrie faptele lor:

Când Asael i-a învăţat pe oameni să producă săbii şi

cuţite şi scuturi şi pieptare şi le-a făcut cunoscute metalele pământului şi arta de a le prelucra şi brăţări şi podoabe, ca şi folosirea stibiului, şi cum se fac frumoase benele şi toate felurile de pietre scumpe şi toate tincturile colorate… Semjaza i-a învăţat incantaţiile şi cum se taie rădăcinile… Baraqijal i-a învăţat astrologia, Kokabel, constelaţiile, Ezeqeel, cunoaşterea norilor, Araqiel, semnele pământului, Shamsiel, semnele soarelui, iar Sariel drumul lunii…” (Capitolul 8).75

Lista numelor nu este completă: cu totul, au fost 200 de „îngeri căzuţi” care au coborât acum atâtea mii de ani pe Muntele Hermon. Cum rămâne cu ceilalţi? Enoch ne mai furnizează o listă la urma urmei, ştia să scrie şi le înţelegea limba. L-au învăţat chiar străinii aceia. Deci Enoch şi-a asumat rolul de interpret între extratereştri şi poporul lui.

Iar acestea sunt numele lor:

Primul dintre ei e Semjaza.
Al doilea Artaqifa.
Al treilea Armen.
Al patrulea Kokabel.
Al cincilea Rurael.
Al şaselea Rumjal.
Al şaptelea Danjal.
Al optulea Neqael.
Al nouălea Baraqijal.
Al zecelea Azazel.
Al unsprezecelea Armaros.
Al doisprezecelea Batarjal.
Al treisprezecelea Busasejal.
Al paisprezecelea Hananel.
Al cincisprezecelea Turei.
Al şaisprezecelea Simapesiel.
Al şaptesprezecelea Jetrel.

Al optsprezecelea Tumael.
Al nouăsprezecelea Turei.
Al douăzecilea Rumael.
Al douăzeci şi unulea Azazael.
Iar acestea sunt numele şefilor peste sute, cincizeci şi zeci:

Numele primului este Jeqon: care a fost cel care a condus pe toţi fiii Domnului pe drumul greşit şi i-a adus pe pământ şi i-a condus pe drumul greşit spre fiicele oamenilor. Iar al doilea a fost Asbeel: el a răspândit printre sfinţii fii ai Domnului sfatul cel rău şi i-a condus în rătăcirea lor, astfel încât ei şi-au pângărit trupurile cu fiicele oamenilor. Iar al treilea a fost Gadreel: el este cel ce le-a arătat copiilor oamenilor toate loviturile de moarte, cel care a adus-o pe Eva pe drumul cel greşit, cel care a arătat oamenilor armele aducătoare de moarte: scutul şi haina de zale şi sabia de bătălie şi toate armele de moarte, copiilor oamenilor. Iar din mâna lui au purces cele folosite împotriva celor care locuiau pământul de atunci şi pentru totdeauna. Iar al patrulea era numit Penemue: el i-a învăţat pe fiii oamenilor dulcele şi amarul şi i-a învăţat toate secretele înţelepciunii lor. Tot el a învăţat omenirea să scrie cu cerneală şi hârtie… (Capitolul 69, 2 şi în cont.)

Acest pasaj spune totul. Nu e om să nu-l poată citi. Dar problema cu societatea noastră este că majoritatea oamenilor sunt prea leneşi ca să gândească e prea mult pentru ei sunt atât de epuizaţi, încât au nevoie de alţi oameni care să gândească pentru ei, pentru ca ei să-şi poată afla drumul în viaţă.

Puşi pe rele

Lista lui Enoch nu ne dă doar lista acelor îngeri

renegaţi care „s-au pogorât pe Muntele Hermon” – mie asta îmi sună foarte tare a echipaj răzvrătit – ci şi câteva dintre meseriilor acestor „paznici ai cerului”, cum sunt ei numiţi într-un pasaj. Jeqon ne este relevat drept un fel de aţâţător-şef, care îşi convinge colegii să aibă relaţii sexuale cu frumoasele fete pământene. Asbeel îl ajută. Gadreel şi, în lista anterioară, Asael, par să fie un fel de metalurgi militari, primii care le arată oamenilor cum să topească metalul şi apoi cum să producă pieptare, scuturi şi săbii de bătălie ceea ce, evident, ne duce automat la întrebarea: unde sunt duşmanii împotriva cărora sunt necesare aceste arme? Penemue, învăţătorul echipajului, i-a învăţat pe oameni nu numai scrierea cu pană şi cerneală el a instruit omenirea în detaliile fine ale nutriţiei. Baraqijal se dovedeşte a fi astronom; Kokabal era astrolog – o ştiinţă care pentru noi, cei de azi, are prea puţină importanţă; Ezeqeel era meteorolog („ştiinţa norilor”); Araqiel era geolog. Şi aşa mai departe. Din punctul meu de vedere contemporan, se pare că unii dintre membrii unui echipaj s-au răzvrătit împotriva „Celui mai înalt”, a Gloriosului (comandantul navei stelare), fiind perfect conştienţi că nu există cale de întoarcere. De aceea, au făcut tot ce le stătea în putere ca să supravieţuiască pe Pământ şi i-au învăţat pământenii Epocii de Piatră să producă arme şi alte obiecte folositoare pe care nu le cunoscuseră înainte. Acest scenariu nu îmi aparţine. Este exact descrierea lui Enoch.

După ce au coborât pe Pământ şi şi-au satisfăcut poftele sexuale, cei 200 de „observatori din cer” au devenit brusc îngrijoraţi: dacă îl apucă furiile pe şefu’? De aceea, l-au trimis pe Enoch la nava-bază, sperând că, în calitatea lui de pământean, acesta va pune o vorbă bună pentru ei:

[Ei] m-au ridicat în sus şi m-au purtat în cer. Şi am zburat în cer până am ajuns lângă un perete făcut din cristale şi înconjurat de limbi de foc: şi a început să mă

înfricoşeze. Şi am intrat în limbile de foc şi m-am apropiat de o casă mare, făcută din cristale. Zidurile casei erau ca o podea pardosită cu cristale, iar temelia era de asemenea din cristal. Tavanul era ca drumul stelelor şi ca fulgerele şi între ele un heruvim de foc, iar cerul lor era ca apa. Flăcări înalte înconjurau zidurile, iar porţile străluceau ca focurile… Mai era a doua casă, Mai mare decât prima, iar toate uşile ei stăteau deschise în faţa mea şi era construită din flăcări de foc. Şi în toate privinţele era atât de splendidă şi de măreaţă, într-atât încât nu pot să vă descriu cât de splendidă era. Şi podeaua ei de foc era şi deasupra ei erau fulgere şi drumuri de stele şi tavanul era şi el foc arzător. Şi m-am uitat şi am văzut înăuntru un tron semeţ: arăta ca un cristal, iar roţile lui ca sori strălucitori… Iar pe el stătea Cel Măreţ, iar veşmintele lui străluceau mai tare decât soarele şi erau mai albe decât orice zăpadă. (Capitolul 14, 9 – 21).

O cronologie arbitrară

Criticii pot foarte bine să spună că nu am citat aceste pasaje din Cartea lui Enoch în ordinea „corectă” şi că astfel am distorsionat în mod deliberat cronologia evenimentelor. Ba să fiu scuzat! Ordinea produsă de experţii din trecut este ea însăşi arbitrară. Nimeni nu este în măsură să spună cu o bună precizie în ce ordine ar trebui citite diversele pergamente şi suluri. Ei au abordat misiunea cu mare entuziasm, încercând să facă ordine în haos pornind de la ideea lor de cum ar trebui să sune textul. În calitatea lui de traducător, dr. Emil Kautzsch scria în 1900 că textul „nu provine dintr-o singură sursă”. Şi pentru că nici măcar un singur expert de acum mai bine de o sută de ani nu era capabil să-şi dea seama despre ce e vorba, dr. Kautzsch şi-a pus de asemenea întrebarea: „Ce au în comun aceste teorii născocite [din Enoch] şi atât de răspândite despre soare, lună, stele, vânturi şi subiecte

similare, ce au ele în comun cu judecata mesianică?” Fără excepţie, toţi traducătorii lui Enoch s-au lovit de exact aceeaşi dilemă. Ordinea textelor nu a fost niciodată pe deplin înţeleasă. Pe de o parte, este din cauză că mereu apărea un document nou care bulversa cronologia, pe de altă parte, pentru că toate cuvintele şi expresiile din text pot fi interpretate într-o uriaşă varietate de moduri diferite. Numai Cartea slavonă a lui Enoch există în trei variante diferite, revizuite: cea lungă, cea medie şi cea scurtă. În versiunea lungă, experţii identifică foarte uşor diversele scrisuri de mână, provenind de la cinci scribi diferiţi care folosesc ortografia bulgară mediei. O inscripţie de mână în stilul rusesc din sud chiar indică oraşul de origine: „scrisă în oraşul Poltava, în biserica împărătească a Reînvierii Domnului Dumnezeului şi Izbăvitorului nostru Iisus Hristos... în mănăstirea înălţării Domnului”. Alături de acest text al Cărţii lui Enoch mai există unul sârbesc şi unul rusesc, conţinând 189 şi respectiv 362 de file. Ca şi aşa-zisele texte primare ale Evangheliilor Noului Testament, aceste versiuni ale Cărţii lui Enoch au fost revizuite din când în când. Stareţii şi călugării credeau că aceste cărţi se refereau la Mesia, la izbăvire, la Judecata de Apoi, la a doua venire a Mesiei, ca să nu mai vorbim de judecata divină a Apocalipsei (aşa cum este ea menţionată în „Revelaţiile” din Noul Testament). Logic, pasajele din textul original care nu aveau nicio noimă au fost adaptate astfel încât să se potrivească gândirii zilei. Ce haos! Astfel, părţile din „versiunea lungă” traduse de dr. Nathanael Bonwetsch arată diferit faţă de variantele greacă şi slavonă. De pildă, în descrierea coborârii „păzitorilor cerului”: „... au coborât pe pământ de la Tronul Domnului, la locul numit Ermon, şi şi-au spus jurământul pe culmea dealului Ermon şi au văzut fiicele oamenilor, ce bune sunt ele, şi şi-au luat soţii şi au murdărit pământul cu faptele lor...” (Capitolul XVII)

Logica analiştilor respectabili din ultimii 200 de ani pur şi simplu nu are logică. Ideile lor, care sunt dominante chiar şi azi, sunt de la bun început greşite. Orice interpretare alternativă a fost sufocată din start de un foarte strâns corset religios, care nu lăsa niciun spaţiu de mişcare. Au fost trasate nişte linii directoare care nu trebuie încălcate în niciun fel. Poate că, în privinţa interpretărilor noastre contemporane, suntem puţin cam nedrepţi cu înaintaşii noştri; cu greu ne-am putea aştepta ca ei să ştie ceva despre călătoriile interstelare. Acest punct de vedere contemporan schimbă întreaga semnificaţie a Cărţii lui Enoch – şi nu e vorba doar de Enoch! Consecinţele ar putea fi foarte neliniştitoare, pentru că existenţa extratereştrilor (în general, ca să nu mai vorbim de acum câteva mii de ani) ne obligă să tragem concluzii care cam aruncă în aer concepţiile noastre curente. Şi nu o spun din aroganţă şi nici măcar în glumă. Pur şi simplu nu ai cum evita concluzia: trebuie să reinterpretăm textele lăsate de strămoşii noştri dintr-un punct de vedere modern. Sunt prea multe indicii ca să le mai ignorăm. Ele sunt împrăştiate peste tot prin lume; altele vor veni din ruine şi temple (dragă cititorule, vei afla mai multe în capitolul următor), un exemplu fiind manuscrisul Voynich. Mărşăluim în linie dreaptă spre o epocă a minunilor şi a deşteptării. Istoria omenirii încă nu s-a terminat – nici pe departe.

O călătorie prin ceruri

Ca şi Abraham, Ezekiel, Arjuna şi Enkidu, din alte povestiri, Enoch are parte de o călătorie în spaţiu – o călătorie pe care pur şi simplu nu este echipat să o înţeleagă. Şi uluirea lui nu se mai sfârşeşte. Nu ştie nimic despre materialele folosite pentru construirea unei nave spaţiale. Aşa că pentru el plăcuţele rezistente la căldură

care acoperă carcasa sunt nişte cristale strălucitoare, iar sticla blindată şi monitoarele holografice sunt „un tavan ca drumurile stelelor”. Copleşit şi înfricoşat, este condus la căpitan: „Măreţul stătea [pe tron] şi veşmântul Lui strălucea mai tare ca soarele şi era mai alb decât orice zăpadă”. Şi ce face această zeitate glorioasă? îl întâmpină pe Enoch şi îi spune verde-n faţă că „îngerii căzuţi” – răzvrătiţii – nu se pot aştepta la nimic bun din partea Lui:

Nu-ţi fie teamă, Enoch, om drept şi scrib al lucrurilor drepte. Apropie-te şi auzi-mi glasul. Şi du-te, spune-le veghetorilor cerului, care te-au trimis să intervii pentru ei: „Voi ar trebui să interveniţi pentru oameni, iar nu oamenii pentru voi. Din care pricină aţi părăsit cerul înalt, sfânt şi etern şi v-aţi întins cu femei şi v-aţi pângărit pe voi înşivă cu fiicele oamenilor şi v-aţi luat soţii şi aţi făcut precum copiii pământului...?” (*Capitolul 15, 1 – 4*)

„Măreţia Sa” ştie şi cum se va ocupa de echipajul răzvrătit şi de progeniturile rezultate: un îngrozitor potop care va acoperi tot Pământul. „Da, va veni o mare distrugere peste întregul pământ şi va fi un potop... şi va fi o mare pedeapsă peste pământ şi pământul va fi curăţat de toate necurăţeniile”. (Capitolul 106, 13 şi în continuare). În varianta mai lungă, acest pasaj este mai detaliat: „Şi pentru acest motiv am să aduc un potop asupra pământului, iar pământul însuşi va fi distrus şi se va scufunda în noroi”.

Acestea fiind spuse, „Măreţia Sa” ia măsuri pentru a se asigura că vor supravieţui câţiva aleşi, astfel încât, pe parcursul a mii de ani, populaţia umană se va reface până la întoarcerea lui. În versiunea lungă a Cărţii slavone a lui Enoch, „Măreţia Sa” vorbeşte despre o „a doua venire”. Interesant, supravieţuitorii potopului vor poseda o structură genetică modificată.

Acest lucru, despre care am scris pe larg în celelalte cărţi ale mele, poate fi dedus din scrierile străvechi.89, 90 (Iar nişte geneticieni inteligenţi ar putea să se convingă singuri!)

Este oare posibil să deducem din haosul acestor texte existenţa unui autor unic? Mai mult, avem dreptul să filtrăm – arbitrar? – acele pasaje care se potrivesc cu o interpretare modernă? Scurtă aducere-aminte: Enoch însuşi subliniază de mai multe ori în text faptul că el este autorul şi tatăl lui Matusalem. Pe lângă acestea, i se dictează o cunoaştere care pur şi simplu nu poate fi asociată vreunei societăţi antediluviene:

„Şi am văzut alte fulgere şi stelele cerului… şi am văzut cum sunt cântărite într-o balanţă a dreptăţii, după proporţiile luminii, după lărgimea spaţiilor şi ziua apariţiei lor". (Capitolul 43, 1 – 2)

Cum clasifică astronomii de astăzi stelele? Şi ei au un sistem de clasificare bazat pe magnitudine („măsurare într-o balanţă a dreptăţii"), strălucire („după proporţiile luminii"), poziţie relativă („lărgimea spaţiilor lor") şi data descoperirii lor („data apariţiei lor"). Enoch cel de dinaintea Potopului trebuie să fi primit asemenea informaţii precise de la o sursă aflată mult înaintea timpului său. Aceşti instructori stranii – în Cartea lui Enoch ei sunt numiţi Uriel şi Pravuil – dictează şi demonstrează în faţa unui Enoch mut de uimire cunoştinţe astronomice şi meteorologice foarte sofisticate. Pentru noi, toate acestea par nişte banalităţi, dar nu şi pentru o persoană din vremea lui Enoch:

Şi acolo, aceşti ochi ai mei au văzut secretele fulgerului şi tunetului şi secretele vânturilor, cum sunt ele împărţite să sufle peste pământ, şi toate tainele din nori şi din rouă… Şi am văzut cămările soarelui şi lunii, de unde pornesc şi unde vin la loc şi glorioasa lor întoarcere şi cum unul este superior celuilalt şi orbita lor impunătoare, şi

cum nu îşi părăsesc ele orbita şi nu adaugă nimic la orbită şi nu iau nimic din ea…

Şi după ce am văzut calea ascunsă şi cea vizibilă a lunii şi cum îşi împlineşte ea cursul drumului ei în acel loc, pe zi şi pe noapte… (Capitolul 41, 3 şi în continuare) Şi după aceea toate secretele luminilor şi fulgerelor mi-au fost arătate, iar ele luminează pentru binecuvântarea şi pentru mulţumirea Pământului… (Capitolul 59, 3). Pentru că tunetul are locuri de odihnă ale lui, pentru când aşteaptă bubuitul iar tunetul şi fulgerul sunt nedespărţite, amândouă merg împreună prin spirit şi nu se despart. Pentru că atunci când fulgerul luminează, tunetul îşi face auzit glasul…" (Capitolul 61, 14 – 15)

Enoch învaţă lucruri pe care noi le-am învăţat abia câteva mii de ani mai târziu, prin cercetări asidue. El scrie despre „calea ascunsă a lunii" şi despre legile privind tunetul şi fulgerul, pe care cu greu le putem atribui societăţii epocii de piatră. Îngerul Uriel îl învaţă despre „o comoară de lumini şi tunete" (Capitolul 17, 3), care pentru Enoch este foarte greu de înţeles. La urma urmei, simplul concept de „comoară a tunetelor" nu prea îţi vine pur şi simplu stând pe cocoaşa unei cămile. Pe de altă parte, într-o staţie spaţială orbitală, astronauţii văd „comoara tunetelor" de o manieră zilnică. Este uriaşul rezervor de sarcini electrice care se acumulează în diversele niveluri încărcate static ale norilor şi coboară apoi pe Pământ ca nişte „coloane de foc ceresc" (am citat din nou din Enoch).

Lecţii de astronomie intergalactică

Instruirea lui Enoch include soarele, luna, anii bisecţi şi traiectoriile stelelor în raport cu rotaţia Pământului. Dumnezeule! Când văd că o carte cum este cea a lui Enoch nu se găseşte în general în librării şi că pe Internet nu găseşti decât cel mult nişte comentarii superficiale despre

ea, eu pot oferi mai mult decât nişte citate din traducerea lui Charles, veche de mai bine de 100 de ani:

Cartea cursului despre luminătorii cerului, relaţiile fiecăruia, în conformitate cu clasele, dominioanele şi sezoanele lor, în conformitate cu numele şi locurile de origine şi în concordanţă cu lunile lor, pe care Uriel, îngerul sfânt, care era cu mine, care este ghidul lor, mi le-a arătat… şi mai întâi este marele luminător, numit Soarele, iar circumferinţa lui este ca şi circumferinţa cerului, iar el este foarte plin de foc care iluminează şi încălzeşte… şi soarele coboară jos din cer şi se întoarce prin nord, pentru ca să ajungă iar la est… Când soarele răsare în cer, el se ridică prin al patrulea portal treizeci de dimineţi la rând şi coboară cu precizie în al patrulea portal de la vestul cerului. Iar în această perioadă ziua devine mai lungă şi noaptea întunecată mai scurtă. (Capitolul 72, 1 şi în continuare)

Şi continuă pe acelaşi filon: soarele călătoreşte prin aceste „portaluri" imaginare, iar zilele devin mai lungi şi nopţile mai scurte, până când „în acea zi, ziua devine egală cu noaptea şi noaptea ajunge să fie nouă părţi şi ziua nouă părţi". (Capitolul 72, 20 – 21)

Oricine vede că soarele răsare la est şi apune la vest. Dar aceste răsărituri şi apusuri nu au loc în exact aceleaşi locuri de fiecare dată. Punctele în care soarele răsare şi apune se deplasează zilnic, între nişte limite fixe, care depind doar de punctul de observaţie. În prima zi a primăverii (21 martie) şi în prima zi a toamnei (23 septembrie), soarele răsare exact la est şi apune exact la vest. În oricare altă zi, răsăritul şi apusul sunt puţin deplasate faţă de aceste puncte. Acestea sunt „portalurile" lui Enoch, cele în care se deplasează soarele. Asta până când deviaţia dispare, după cum confirmă Enoch: „Iar cu aceasta soarele a traversat diviziunile orbitei lui şi a trecut din nou prin diviziunile acelea ale orbitei lui". (Capitolul

72, 27)

Cred în evoluţie – cu anumite rezerve – şi îl înghit pe Enoch al meu cu o foarte sănătoasă doză de scepticism. Este pur şi simplu imposibil ca ştiinţa modernă să apară în cărţi antice, iar filologii, teologii şi exegeţii noştri „superdeştepţi" transformă asta în „viziuni" şi „grădina fermecată a lui Enoch".

Uneori, am impresia că mă aflu într-un fel de balet straniu. În jurul meu dansează nimfe pe vârful picioarelor, însoţite de bărbaţi efeminaţi în cape zburătoare, cu toţii ţesând un tablou al unei lumi fantastice care nici măcar nu există. Oare nici măcar unul dintre aceşti oameni nu posedă măcar un grăunte de imaginaţie? Sau sunt incapabili să arunce peste bord balastul generaţiilor anterioare?

Mă consider şi mă prezint drept un realist cu imaginaţie, dar nu las niciodată imaginaţia să o ia razna. Nu există graniţe fixe între realiştii zilelor noastre – oamenii de ştiinţă – şi modul meu de a privi lucrurile. Doar că oamenii de ştiinţă dau bir cu fugiţii îndată ce realitatea ia o alură fantastică. Pentru noi, cei de azi, realitatea lui Enoch încă este destul de fantastică – cum era în fapt şi pentru Enoch însuşi, îmi amintesc cum un om de ştiinţă mi-a spus odată după o emisiune televizată despre extratereştri la care am participat amândoi: „Nu sunt nişte lucruri care să ne îngrijoreze! Ar trebui să ne preocupăm de problemele noastre curente!" Nu voia să creadă că trecutul are o puternică influenţă asupra prezentului nostru. Dacă extratereştrii au vizitat într-adevăr planeta noastră acum mii de ani şi au transferat cunoaşterea lor unei persoane cum ar fi Enoch, faptul este foarte important pentru prezent. Gândeşte-te, stimate cititorule, la impactul asupra religiei, la consecinţele filosofice, la posibilitatea tehnologiei spaţiale care să ne transporte peste ani-lumină, sau gândeşte-te la străvechea promisiune

a unei a doua Coborâri pe pământ, care apare practic în toate religiile existente. Evident, există două tipuri de ipoteze: cele jenante şi restul. Instructorii lui Enoch – să le spunem „îngeri”, dacă doriţi, deşi nu prea se potriveşte în peisaj – ştiau perfect de bine de ce îşi instruiesc elevul:

Luminătorul mai mic, care este numit Luna… răsăritul şi apusul ei se schimbă în fiecare lună: iar zilele ei sunt ca zilele soarelui, iar când lumina ei este uniformă [adică la luna plină n.a.] ajunge la a şaptea parte din lumina soarelui. Şi astfel se ridică pe cer. Iar prima ei fază de la răsărit vine în a treizecea dimineaţă: iar în acea zi ea devine vizibilă şi constituie pentru tine prima fază a lunii… Iar când jumătatea ei depăşeşte cu a şaptea parte, iar întreaga circumferinţă este goală, fără lumină, cu excepţia unei părţi din şapte şi o patrusprezecime din lumina ei… Şi toate acestea Uriel, îngerul cel sfânt, care este conducătorul lor, al tuturor, mi-a arătat poziţiile lor, şi am scris poziţiile lor aşa cum mi le-a arătat el mie… În primele şeptimi îşi împlineşte lumina toată de la est şi în primele şeptimi îşi împlineşte tot întunericul de la vest… (Capitolul 73 – 74)

Într-o publicaţie modernă, Manualul spaţiului, citim exact acelaşi lucru:

Punctul în care luna traversează ecliptica dinspre sud spre nord se numeşte nodul ascendent, iar celălalt se numeşte nodul descendent… Cel mai izbitor aspect al lunii sunt fazele ei. Întrucât luna nu are o sursă proprie de lumină, ci doar reflectă lumina soarelui, fazele lunii depind de poziţiile relative ale acestor două corpuri cereşti…

Aceasta doar parafrazează informaţia pe care ne-o transmite Enoch, numai că el vorbeşte de „portaluri” în care se deplasează soarele şi luna. De asemenea, el descrie fazele lunii şi ştie că satelitul Pământului îşi primeşte lumina de la soare. Asemenea afirmaţii presupun două lucruri: observatorul îşi dă seama nu numai că

Pământul este o sferă, dar şi că el urmează o traiectorie eliptică în jurul soarelui. Cumva, asta nu se prea potriveşte cu ideile mele preconcepute despre starea gândirii ştiinţifice în secolul al treilea î.e.n., data la care se presupune că ar fi fost scrisă Cartea lui Enoch. Johannes Kepler, Galileo Galilei şi Sir Isaac Newton au apărut pe scenă mult mai târziu. În capitolele 74 şi 75, Enoch ne oferă o descriere a anilor bisecţi:

Iar dacă cinci ani sunt adăugaţi împreună soarele mai are un surplus de treizeci de zile şi toate zilele adunate la unul dintre cei cinci ani, pe rând sunt împlinite, se adună la 364 de zile… Iar conducătorii… trebuie de asemenea să ţină cont de cele patru zile intercalate, fiind inseparabile de domnia lor, după socoteala anului, iar aceştia servesc şi în cele patru zile care nu sunt socotite în socoteala anului… Pentru semnele şi timpurile şi anii şi zilele pe care mi le-a arătat Îngerul Uriel… Şi am văzut care în cer, mergând prin lume, deasupra acelor portaluri în care se rotesc stelele care nu apun niciodată. Iar unul este mai mare decât celelalte, iar el este acela care îşi face drum prin întreaga lume.

Ecouri din India

Când am citit că Enoch a văzut „care în cer, mergând prin lume, deasupra acelor portaluri care nu apun niciodată”, gândurile mi s-au îndreptat pe loc spre India antică, ia priviţi aici:

Carul lui Indra, îmbrăcat în mare strălucire, condus de Matali, a venit despicând norii şi iluminând firmamentul, umplând întregul cer cu bubuiturile lui. Era o creaţie cerească, orbind privitorii. Arjuna – arzător ca Soarele – el însuşi a ridicat carul ceresc… Pe măsură ce se apropia de tărâmul invizibil pentru muritorii de pe Pământ, el văzu mii de care de o extraordinară frumuseţe. Şi în acel

ţinut în care nu era soare sau lună şi nici foc să dea lumină… Şi acele locuri strălucitoare care sunt văzute de pe pământ sub formă de stele, ca nişte lămpi, sunt nişte corpuri cereşti mari…

Pur şi simplu nu are nicio noimă să analizezi poveştile lui Enoch în afara unui context, sau să le tratezi doar în termenii relaţiei lor cu textele semireligioase şi insipide ale credinţei iudeo-creştine, măturând tot restul sub preş! Dar există lumină la capătul tunelului – chiar dacă e o lumină care vine dintr-un trecut vechi de mii de ani. Starea cunoaşterii din epoca noastră nu este apogeul înţelepciunii, iar omenirea nu este culmea evoluţiei. Credinţa noastră încăpăţânată în descoperirile ştiinţei este justificată numai în acele domenii în care ştiinţa este o întreprindere exactă. Pe de altă parte, toate deducţiile bazate pe înţelepciunea acumulată trebuie tratate cu precauţie şi puse sub semnul întrebării îndată ce se ivesc noi informaţii. Informaţiile furnizate de aceste texte antice nu sunt nici reverii şi nici dorinţe tratate drept realitate ele există şi vor uimi şi vor tulbura societatea noastră, a navigatorilor prin Internet, producând mai mult haos chiar decât inventarea radioului.

Chiar şi astăzi, trăim într-o lume a viselor buimăcitoare: ecranul TV este un fel de oglindă fermecată, care ne aduce imagini ale manevrelor militare din Irak, evenimente politice din Perú sau expediţii la Polul Sud – toate aduse în sufrageriile noastre la apăsarea unui buton. Vedem asasinarea unui preşedinte american, apoi, puţin după aceea, îl vedem pe acelaşi om – parcă trezit din morţi – vorbindu-ne şi zâmbind pe ecranul pâlpâitor. Vedem programe ştiinţifice, prezentând descoperiri făcute sub microscop şi nu ştim niciodată ce este adevărat şi ce este pură propagandă. Ne uităm cu gura căscată la lansări de rachete şi ne holbăm uluiţi la Staţia Spaţială Internaţională care zbârnâie undeva, pe deasupra noastră, strălucind ca o

stea palidă. Când planeta Pământ se va scutura în sfârşit de specia noastră care o infestează, doar Dumnezeu Drăguţul ştie cum vor descrie lumea asta cei ce ne vor lua locul. Imaginează-ţi, stimate cititor, că Pământul este lovit de o catastrofă – ce fel de catastrofă, are mai puţin importanţă. Dar undeva, pe un vârf izolat din Alpii Elveţieni, supravieţuiesc câţiva oameni mai robuşti. Poţi fi sigur că vor face tot ce le stă în putinţă pentru ca specia să nu dispară şi vor începe să facă imediat copii, iar un tată mândru, ţinându-şi fiul pe genunchi, va ridica privirea şi va vedea un vultur de munte mutant, uriaş, planând deasupra cabanei:

„Priveşte, fiule”, va spune tatăl, arătând cu degetul. „Când eu eram mai tânăr, erau păsări de metal de sute de ori mai mari decât vulturul acela. Iar oamenii stăteau în burta păsării şi zburau mai repede decât o săgeată peste apa cea mare, spre un loc în care erau nişte case atât de înalte, încât atingeau norii…”

Tatăl îmbătrâneşte şi moare, iar fiul devine la rândul lui tată. Acum, tânărul tată spune din nou povestea fiului lui:

„Fiule, închipuie-ţi. Bunicul tău mi-a spus că au fost pe vremuri păsări uriaşe, în care oamenii puteau să şadă şi să se uite la Pământul de sub ei. Aceste păsări zburau mai repede decât săgeata şi chiar puteau să traverseze apa cea mare, într-un loc în care casele cresc în nori…”

Ajunsă la doar a doua generaţie, povestea este deja prea fantastică. Aşa că încercaţi să vă imaginaţi ce se întâmplă când, peste multe generaţii, teologii încearcă să analizeze aceste scene din punctul lor de vedere religios-psihologic. Să ne-ajute Sfântul Enoch!

Astăzi, poţi găsi multe texte din epoci de mult uitate,

chiar dacă au fost rescrise de nenumărate ori şi adaptate să aibă noimă în epoca respectivă. Unele dintre aceste documente au fost transformate cu bună ştiinţă în coduri, cum ar fi Cabala evreiască, astfel încât numai un cerc select de iniţiaţi pot înţelege conţinutul cifrat. Altele, cum ar fi Popol Vuh sau inscripţiile mayaşe – sunt trei versiuni! – ne-au parvenit doar în scurte pasaje şi chiar şi acelea probabil prost traduse. Şi mai sunt acelea, cum ar fi manuscrisul Voynich, care sfidează orice încercare de a li se înţelege conţinutul. Ca să nu mai vorbim de sutele de mii de scrieri care au căzut victimă focului sau distrugerii intenţionate de-a lungul secolelor. Dar Biblia, Apocrifele şi Cartea lui Enoch există pe bune, chiar dacă nu în forma lor originală. Ce putem noi, oamenii atât de deştepţi de azi, să facem cu aceste cărţi? Interpretăm o mutaţie genetică întâmplătoare, cu alte cuvinte o schimbare în codul nostru genetic, drept un „miracol al naşterii”. Puteţi descoperi asta în capitolele 106 şi 107 ale Cărţii lui Enoch, sau în Sulul Lamech, unul dintre celebrele „Manuscrise de la Marea Moartă”. Şi ce facem noi, caraghioşii, cu toate astea? Motivul original al „Concepţiei imaculate”! Foarte precisele descrieri ale profetului Ezekiel din biblie sunt transformate în „viziuni, vise, inspiraţii” şi alte baliverne, deşi omul vorbeşte limpede despre o navetă spaţială. Apoi meşterim puţin la Cartea lui Enoch, pe care o transformăm într-un fel de „grădină fermecată”. Ce tâmpenie!

Moştenire pentru generaţiile viitoare

Povestea celui de-al şaptelea rege de dinainte de potop, „care s-a urcat la ceruri”, cum spune papirusul, a fost falsificată, adaptată, extinsă, schimbată, rescrisă şi interpretată religios, şi cu toate acestea conţinutul ei tot poate fi recunoscut. Şi pentru că acest „al şaptelea” apare şi în Tora evreiască şi în Vechiul Testament sub numele de

Enoch, acest amalgam de poveşti disparate este adunat sub numele de „Cartea lui Enoch”. Nu are importanţă numele adevărat al scriitorului, poate fi cu totul altul, eu personal am să-i spun tot Enoch. Omul acesta a fost învăţat mai multe ramuri ale ştiinţei de către o specie extraterestră şi, pentru a putea face lucrurile să se mişte mai repede, a învăţat să scrie folosind o „trestie pentru scris repede”. După acest curs ceresc intensiv, a fost readus în mijlocul semenilor lui, cu o misiune urgentă: să-i înveţe să transmită mai departe cărţile lui, pentru ca acestea să reziste timpului.

Şi două mii de oameni au venit împreună şi au venit la locul Achuzan, unde Enoch era cu fiii lui. Iar mai vârstnicii din popor şi întreaga adunare au venit şi s-au plecat până la pământ şi au început să-l sărute pe Enoch şi să-i spună: …Domnul te-a ales pe tine mai degrabă dintre toţi oamenii de pe pământ şi te-a numit scriitorul întregii lui creaţii. (*Capitolul XLIV, 4 – 5, versiunea lungă*)

Unde este acest loc, „Achuzan”, în care şi-a adunat Enoch poporul? Informaţiile astronomice pe care le furnizează chiar el ne furnizează o bună bază de pornire. Înainte să se întoarcă în „cer” – sau, în versiunea modernă, la nava-bază, pentru a i se face un tur al spaţiului – Enoch face un serios efort pentru a le spune alor lui tot ce i s-a întâmplat şi pentru a le cere să-i păstreze cartea pentru generaţiile viitoare:

Enoch s-a născut în ziua a şasea a lunii Tsivan şi a trăit trei sute şi şaizeci şi cinci de ani. A fost luat în cer în prima zi a lunii Tsivan şi a rămas în cer şaizeci de zile. El a scris toate aceste semne ale creaţiei, pe care Domnul Le-a creat, şi a scris trei sute şi şaizeci de cărţi şi Le-a înmânat fiilor lui şi a rămas pe pământ timp de treizeci de zile şi a

fost luat din nou în cer în ziua a şasea a lunii Tsivan, în chiar acea zi şi oră în care s-a născut… Matusalem şi fraţii lui, toţi fii ai lui Enoch, în mare grabă, au înălţat un altar la locul numit Achuzan, din locul şi în locul în care Enoch a fost luat la cer. (*Capitolul LXVIII, versiunea lungă*)

Iar dacă mai rămâne vreo îndoială că avem într-adevăr a face cu al şaptelea patriarh antediluvian sau că ar fi vorba de alte cărţi…

„… Ţineţi minte cuvintele tatălui vostru, care toate sunt venite la voi din gura Domnului. Luaţi aceste cărţi scrise de mâna tatălui vostru şi citiţi-le…” (Capitolul XLVII, versiunea lungă)

„Enoch însuşi a scris această completă doctrină a înţelepciunii…”
(Capitolul 92, 1)

„O altă carte scrisă de Enoch pentru fiul său Matusalem şi pentru aceia ce vor veni după el…” (Capitolul 108, 1)

„Şi după aceea Enoch nu doar a făcut cunoscute, ci şi a început să povestească din cărţi”. (Capitolul 93, 1)

„Iar acum, fiul meu, Matusalem, cheamă la mine pe toţi fraţii tăi. Şi adună împreună la mine pe toţi fiii mamei tale…” (Capitolul 91, 1)

„Iar acum, fiul meu, ţi-am arătat totul, iar legea tuturor stelelor din cer este completă”.
(Capitolul 79, I)

„Şi Matusalem se grăbi şi îşi chemă fraţii Regim,

Riman, Uchan, Chermion, Caidarf şi toţi bătrânii din popor în faţa tatălui său Enoch…”

(Capitolul LVII, 2)

De asemenea, nu trebuie să uităm misiunea pentru viitorime, pentru că ea ne include şi pe noi:

„Şi acum, fiul meu, Matusalem… Ţi-am arătat totul şi ţi-am dat cărţile privind toate acestea: deci păstrează, fiul meu, Matusalem, cărţile din mâna tatălui tău şi ai grijă să le dai mai departe generaţiilor de pe pământ…” (*Capitolul 82*)

Unde sunt aceste cărţi? Este evident că nu e vorba de legăturile de pergament vechi care constituie aşa-numitele Cărţi ale lui Enoch. Cândva, undeva, aceste cărţi dispărute vor apărea din nou. Este lucrul profeţit chiar de „Măreţia Sa” – iar dacă nici el nu ştie…

Iată, din sămânţa lor se va ridica altă generaţie, mult mai târziu, dar dintre ei mulţi vor fi foarte lacomi. Cel ce va ridica acea generaţie le va arăta cărţile scrise de mâna ta, cărţile strămoşilor, [le va arăta] acelora pe care îi va alege drept păzitorii lumii, oamenilor credincioşi şi celor ce lucrează spre plăcerea mea, care nu iau numele meu în deşert. Şi ei vor spune altei generaţii şi ceilalţi care vor citi vor fi slăviţi după aceea, mai mult decât cei dinainte, (*Capitolul XXXV*)

Fantastice nestemate de înţelepciune venite din vremuri de demult! O previziune perfect adecvată. Documentele, care sunt pur şi simplu prea complexe pentru oamenii din epoca lui Enoch, vor reapărea peste mii de ani, iar cei care le vor citi vor fi „slăviţi după aceea, mai mult decât cei dinainte”. Cei ca mine, care au tendinţa de

a arunca priviri mai departe, în ceţurile timpului, ar putea fi de folos, accelerând atingerea acestui timp al deşteptării. O schimbare importantă pluteşte în aer, iar politicienii, oamenii de ştiinţă cu aere şi liderii religioşi care bat câmpii afectaţi s-ar putea să dorească să o oprească, dar nu vor fi niciodată în stare. Nu există vaccin împotriva gândirii. Ideile nu cunosc nici graniţe, nici cenzură. Mai mult, ideile au o tendinţă periculoasă de a se răspândi fulgerător.

Miracolul dezinformării

Se încearcă transformarea societăţii într-un terci uniform prin intermediul minunii numite televiziune. Manipularea şi controlul gândirii continuă inexorabil. Omenirea este filtrată, ca să devină un grup de moralişti plicticoşi, care se mint pe ei înşişi că ei sunt „oamenii buni”. Concepţia lor despre lume este fabricată de mass-media, iar patronii şi redactorii-şefi din mijloacele de informare electronice sunt nişte simpli acoliţi ai unor absolut inutile „consilii” şi „comitete consultative” ale unor comenzi politice şi „contingente”, care nu ratează nicio şansă de a-şi băga nasul în orice – indiferent dacă au sau nu idee despre ce vorbesc. Programele TV cu păreri care contrazic religia – indiferent ce religie – nu sunt permise, Iată unde am ajuns!

Vieţile noastre sunt dominate de natura noastră neştiinţifică, de uşurinţa cu care dăm crezare tuturor neroziilor. Imensul flux de informaţie existentă pur şi simplu ne-a lenevit. Preferăm să devenim nişte legume în faţa televizorului, în loc să citim o carte cu un ochi atent şi critic, preferăm să lenevim pe plajă în Hurghada, mai degrabă decât să aruncăm o privire mai îndeaproape Marii Piramide. Tinerii de azi preferă să stea în faţa calculatorului; monitoarele lor mitraliază informaţii care

nu interesează pe nimeni şi care ajung imediat la coşul de gunoi al uitării. Cu ce ne ajută, în această epocă a electronicii, să avem de mii de ori mai multă informaţie, dacă nu facem nimic cu ea? Da, navigăm prin ea, dar nu ne scufundăm niciodată cu adevărat în ea. Internetul ne manipulează pe noi, pentru că ne face să credem că putem să găsim orice şi asta ne face nişte oameni informaţi. IT = Informaţii trucate. Internetul doar „scuipă" lucruri pe care cineva le-a introdus acolo. Aşa că, dragă cititorule, îţi va fi greu să găseşti fie textele apocrife, sau lista regilor egipteni, a lui Manetho, ca să nu mai vorbim de traducerea completă a Mahābhāratei, efectuată de Chandra Royi în 1888. Mare parte din ceea ce „ştim" despre Internet este o iluzie. Bâjbâim prin întuneric atunci când căutăm texte antice, care au şanse slabe de a ajunge în reţea. Giga: Gunoi înăuntru, gunoi afară. Aşa că nu vor exista niciodată referinţe încrucişate. Atoateştiitorul Internet este prea unilateral şi în esenţă îi manipulează deja pe cei care cred că se pot baza pe el, pentru că informaţiile ar fi introduse de indivizi cu aceleaşi concepţii.

Maniacii mouse-ului de azi se comportă ca toţi acei indivizi care gândesc pe acelaşi calapod, din momentul în care se aşază în faţa tastaturii. Exact ca nişte pacienţi semiconştienţi, care zvâcnesc cu toţii la unison. Nici măcar nu mă mai mir, pentru că ştiu cum funcţionează sistemul. În afara Internetului nu există referinţe încrucişate acestea sunt pur şi simplu necunoscute. Astfel s-a născut un soi de psihoză a credinţei – o poţi aproape descrie ca pe o cultură a paraziţilor în aşa-zisa noastră societate atât de bine informată. Pentru aceste minţi unilaterale, conectarea trecutului cu viitorul este de neconceput. Dar trecutul şi viitorul sunt interconectate total şi toţi cei care nu au înţeles asta ar face bine să înveţe rapid, pentru că viitorul este pe cale să fie înghiţit de trecut. Cum ne vom comporta când prietenii extratereştri ai lui Enoch se vor întoarce cu

adevărat? Iar faptul că ei se vor întoarce este limpede ca bună ziua. Celor interesaţi le recomand cartea mea Der Gotter-Schock (Şocul Divin). Vom suferi oare un şoc al religiei? Faptul că gândirea noastră este manipulată de când ne naştem este ilustrat frumos (sau îngrozitor, cum preferaţi) de următorul exemplu, care mi-a rămas în minte după ce am participat la un curs ţinut de profesorul Karl Steinbuch acum cam 40 de ani: într-o ţară, copiii sunt crescuţi să meargă la biserică; în alta, să fie musulmani. Niciuna dintre cele două societăţi nu consideră că dacă vor schimba pur şi simplu copiii ţările respective vor deveni din creştină, musulmană şi invers, înţelegerea acestui simplu fapt demonstrează natura fundamentală a oricărei îndoctrinări.

După ce a învăţat limba extratereştrilor de la „îngeri", a primit lecţii şi a scris totul pe pergament cu a sa „trestie de scris repede", şi apoi a petrecut 30 de zile relatând fiilor lui şi sfatului bătrânilor întreg episodul, noii lui prieteni „cereşti" vin şi-l iau pentru turul de onoare. Oamenii nu înţeleg ce se întâmplă:

Când Enoch a vorbit cu oamenii, Domnul a trimis întuneric pe pământ şi s-a făcut întuneric şi el a acoperit acei oameni stând acolo cu Enoch şi ei l-au luat pe Enoch sus, în cerul cel mai înalt... Şi oamenii care au văzut nu au înţeles cum a fost luat Enoch şi l-au preamărit pe Domnul şi s-au dus la casele lor. (*Capitolul LXVII, versiunea lungă*)

Enoch îşi ia rămas-bun

Legendele Străvechi ale evreilor ne dau o versiune oarecum mai lungă a dispariţiei lui Enoch. Ele spun că „îngerii" i-au promis lui Enoch că îl vor lua cu ei, dar data plecării nu a fost încă decisă: „O chemare a venit către mine, cum că voi pleca în cer, dar nu ştiam în ce zi voi

pleca de la voi”. Astfel încât Enoch şi oamenii lui se adună şi el împărtăşeşte cu ei tot ce învăţase de la Îngerii Uriel şi Pravuil. El insistă asupra faptului că manuscrisele lui nu trebuie să rămână secrete, ci trebuie păstrate pentru generaţiile viitoare (lucru cu care sunt perfect de acord!). După câteva zile de învăţătură, lucrurile încep să devină palpitante:

Şi s-a întâmplat în aceeaşi vreme când oamenii şi Enoch s-au aşezat şi Enoch Le-a vorbit lor. Oamenii şi-au ridicat ochii şi au văzut ceva ca un bidiviu coborând din cer şi bidiviul se repezea spre pământ pe o furtună. Şi oamenii i-au spus lui Enoch ce au văzut: „Acest bidiviu a coborât pentru mine. A venit vremea şi ziua ca eu să mă duc din mijlocul vostru şi să nu vă mai văd niciodată”. Apoi bidiviul era acolo şi toţi l-au văzut limpede.

Se pare că Enoch fusese avertizat din timp de către extratereştrii Uriel şi Pravuil că decolarea va fi periculoasă pentru orice spectator, aşa că el şi-a avertizat adepţii să se retragă. El i-a avertizat pe spectatorii curioşi în repetate rânduri, spunându-le să nu-l urmeze „ca să nu muriţi”. Unii dintre ei au înţeles, dar cei mai încăpăţânaţi dintre privitori erau disperaţi să vadă cu ochii lor „urcarea la cer” a lui Enoch. Lucrurile devin dramatice: „Au zis ei, te vom urma unde vei pleca numai moartea poate sta între noi. Şi pentru că au fost încăpăţânaţi el nu a mai vorbit cu ei şi ei l-au urmat şi nu s-au întors. Şi aşa s-a întâmplat: Enoch a urcat în nori spre cerul furtunos pe armăsarii înfocaţi, într-un car de foc”.

Călătoria din nori a lui Enoch se sfârşeşte tragic pentru adepţii lui. În ziua următoare, un grup este trimis să-i găsească pe cei care îl însoţiseră pe stăpân:

Şi ei au căutat în locul acela de unde Enoch se

urcase la cer şi când au ajuns la locul acela, au găsit pământul acoperit cu o pătură de zăpadă şi bolovanii erau ca nişte bolovani de zăpadă. Au vorbit unii cu alţii şi au spus: Haide să îndepărtăm zăpada, să vedem dacă cei ce l-au însoţit pe Enoch zac sub ea. Şi au lopătat zăpada aceea şi i-au descoperit pe aceia care îl însoţiseră pe Enoch zăcând morţi. Ei l-au căutat şi pe Enoch, dar pe el nu l-au găsit, pentru că el se urcase la cer. Aceasta s-a întâmplat în al o sută treisprezecelea an de viaţă al lui Lamech, fiul lui Matusalem, când Enoch a urcat la ceruri”.

Acest final spectaculos trebuie să-i fi lăsat pe exegeţii clasici perplecşi, pentru că ei au interpretat dintotdeauna „urcarea la cer” a lui Enoch drept pur şi simplu acceptarea lui la sânul Domnului. Închipuiţi-vi-l pe Dumnezeu Drăguţul privind indiferent cum sute de privitori nevinovaţi sunt arşi de vii – cu căţel şi purcel – şi până şi stâncile sunt arse şi acoperite cu o pulbere fină care aduce a zăpadă. În zilele noastre, se ştie că anumite roci, de pildă calcarul, se înălbesc când sunt supuse unei temperaturi extreme şi că nisipul – în funcţie de temperatură – se va topi în cristale sticloase care seamănă cu cele de sare. Iar Dumnezeu-Drăguţul a făcut aşa ceva? În vreme ce teologii descriu totul drept „viziuni” ale lui Enoch? Oare Dumnezeu nu are putinţa de a-şi ridica elevul într-o manieră mai puţin distructivă? De ce să fie sacrificaţi spectaculos şi în chinuri atâţia oameni, care nu voiau altceva decât să-l însoţească pe iubitul lor stăpân Enoch?

A sosit vremea pentru o nouă abordare

Teologia, filologia, filosofia – toate acestea sunt ştiinţe umaniste, neexacte. Şi totuşi, exact persoane din aceste domenii mă acuză pe mine şi pe câţiva dintre contemporanii noştri care gândesc ca mine că „răsucim”

textele ca să se potrivească cu teoriile noastre. Ce fel de salt intelectual trebuie să execuţi ca să transformi în divinitate pe „Cel mai înalt” şi pe „Măreţia Sa” din Cărţile lui Enoch? Recunosc, înţeleg într-o anumită măsură aceste interpretări de şcoală veche: la urma urmei, nu putem avea pretenţia ca onoraţii noştri înaintaşi să înţeleagă ceva despre călătoriile interstelare, aşa că au păstrat textele în cadrul lor de referinţă de tip teologic. Dar conservarea este acelaşi lucru cu păstrarea – şi nici cei mai buni conservanţi nu păstrează mâncarea proaspătă la infinit.

Textele lui Enoch şi multe alte documente antice au mare nevoie de o interpretare mai contemporană. Dar în societatea noastră, ei sar imediat oripilaţi şi şocaţi: „imposibil”, „fantezie zburdalnică”, sau chiar „sacrilegiu”! Oare când va deveni dominantă cunoaşterea şi oamenii vor înţelege că roata înţelegerii nu este învârtită de contabili – chiar dacă sunt de factură academică –, ci de aceia care nu vor să pună stavilă înţelegerii? Deja în 1946, 0NU a declarat că libertatea informaţiei este un drept fundamental al omului. Iar aşa-numitele state „libere” au legi cum ar fi „Legea libertăţii informaţiei”, cum este numită în Statele Unite ale Americii. Libertatea schimbului de informaţii este unul dintre cele mai preţioase drepturi. Oricine ar trebui să fie liber să spună, să scrie şi să-şi tipărească părerile, este absolut firesc. Nu?

Chiar şi noi, în lumea democratică, ne-am întors deja la stadiul în care cărţile sunt interzise prin lege. O persoană sau un grup religios – sau, mai rău, o ideologie politică – se simte lezat (a) şi se bosumflă indignat (a) când, din senin, cartea proprie apare pe lista neagră (uneori, chiar înainte să fie publicată!), de parcă părţile afectate nu ar fi în stare să-l dea în judecată pentru calomnie, de parcă nu s-ar putea instrui cazuri civile de defăimare, autentice sau nu! În unele cazuri extreme, totul este pe cheltuiala autorului care a bătut toba, propagând

aceste „calomnii” în lume. În zilele noastre, am ajuns la un punct în care anumite lucruri nu mai pot fi spuse în public. Ele sunt suprimate de „corectitudinea politică” sau de legislaţia plină de evlavie care cere – vă vine să credeţi? – să tragem cu urechea sau să spionăm ca să aflăm cine şi ce a spus. Manipularea juridică, statul de tip orwellian, sunt asamblate bucată cu bucată de către nişte clowni politici care prea se iau în serios. Iar bieţii judecători, care trebuie să aplice toate prostiile astea, se conving singuri că judecăţile lor contribuie la liniştea sufletească a societăţii, iar asta ar fi un scop mai nobil decât orice Constituţie. În calitatea mea de membru al Comitetului International PEN, mi-e ruşine până în măduva oaselor pentru aceste legi neruşinate care ne îngrădesc libertăţile şi care există şi acum în ţara mea natală, Elveţia. Este uimitor cât de departe au ajuns aceşti caraghioşi politici.

Într-o teocraţie, nu există libertatea informaţiei. Cei care interzic cuvântul spus şi scris au întotdeauna motive să se teamă de el. Propria lor îndoctrinare e strigătoare până la cer! Societatea se „adaptează” – iar următoarea fază este „cu stângul înainte, marş!”

Am emis afirmaţia că pe Pământ există texte rămase de la extratereştri şi că există referinţe la ele. De exemplu:

Zeul Theuth i-a dat faraonului scrierile, la Naucratis.

Aşa-numita Carte a lui Adam, înregistrată pe un safir.

În Babilon, *Oannes* a dat poporului o carte.

Fiinţa divină *Yma*, din cartea sfântă a perşilor antici, *Avesta*, oferea în dar scrieri. Aceeaşi fiinţă este cunoscută în Fenicia sub numele de *Taul*.

Împăratul chinez primeşte textele de la un monstru

numit *Mang-ho*, un animal cu „trupul unui cal şi capul unui dragon”.

Divinul maestru *Padmasambhava* din Tibet aduce pe Pământ scrieri indescifrabile, care sunt păstrate până în zilele noastre, pentru vremurile când „vor putea fi înţelese”.

Diodor din Sicilia susţine că un zeu i-a învăţat pe oameni să citească şi să scrie.

Enoch: „Priveşte, Enoch, aceste tăbliţe cereşti, citeşte ce e scris în ele… „îngerii îl învaţă pe Enoch şi îi dau o „trestie de scris repede”. El îi transmite cartea fiului său, Matusalem.

Şi lista mea nu este completă – mii de autori din antichitate şi scripturile din diverse religii susţin acelaşi lucru. Bun, ce facem cu toate astea? Poveşti cu zâne, prostii, gogoşi, viziuni, imaginaţie, dorinţe luate drept realitate, pogorâri, grădini magice? Sau nu cumva noi suntem problema? Nu cumva este modul nostru de a privi lucrurile? Nu cumva suntem incapabili să vedem ce se află în faţa ochilor noştri? Gândirea noastră este dirijată de gândirea academică din momentul în care începem şcoala. Evoluţia este cuvântul magic. Existenţa evoluţiei este dovedită şi indisputabilă. Au existat câteva mutaţii genetice dirijate în istoria omenirii. Acest lucru este cel puţin dovedit de scrierile antice, iar cei care nu cred asta pur şi simplu nu cunosc textele. Există „zei” şi „învăţători” pe care nu-i putem goni pur şi simplu pentru că nu intră în cutia pe care scrie „evoluţie” – pentru că ei au fost aici şi şi-au lăsat amprenta. Care amprentă poate fi arătată oricui cunoaşte materialul ceilalţi nu au decât să arunce o privire! Credinţa noastră încremenită în evoluţie ne

hrăneşte forţat – bucăţică cu bucăţică – credinţa că un lucru a condus la altul şi că noi, oamenii, suntem culmea evoluţiei. Savanţii deştepţi ai vremii noastre se agaţă de principiul „posibilităţii simple" şi de „soluţia cea mai plauzibilă". Această abordare exclude toate celelalte modalităţi de a privi lucrurile. Gândurile lor sunt încorsetate, pentru că îndată ce s-a găsit „cea mai plauzibilă soluţie", gata, s-a sfârşit. Ce rost are să căutăm mai departe? Aplicată problemelor celor mai fundamentale, această metodologie, chiar dacă este declarată sacrosanctă de către comunitatea ştiinţifică, ne furnizează doar jumătate din soluţie – asta cel mult!

Platon aruncă puţină lumină

În dialogul Timaeus, de pildă, Platon nu scrie doar despre Atlantida, ci şi despre geometrie şi despre crearea Pământului. După ce am citit timp de câteva săptămâni scrierile lui Platon, îmi vine foarte greu să înţeleg de ce Galileo Galilei a suferit atâta pentru teoriile lui heliocentrice şi de ce aproape a fost ucis de Inchiziţie în secolul XVIII. Toate învăţăturile lui Galileo puteau deja fi citite în Platon. De pildă, faptul că Pământul este sferic şi că orbitează în jurul Soarelui. Caius Plinius Secundus (23 – 79 e.n.), care de asemenea i-a studiat pe Platon şi pe Euclid, pune problema foarte tranşant:

Există o înverşunată dezbatere în rândul învăţaţilor şi al vulgului dacă există oameni răspândiţi peste tot prin lume, astfel încât ei stau cu picioarele îndreptate spre alţii… Dacă cineva se întreabă de ce oamenii din partea cealaltă nu cad, îi întrebăm direct, la rândul nostru, dacă nu cumva oamenii din partea cealaltă se întreabă de ce nu cădem noi. Este într-adevăr de minune că [pământul] formează un glob, când e atât de multă suprafaţă plană pe câmpii şi pe mare… astfel încât nu este niciodată noapte şi

niciodată zi în acelaşi moment peste tot Pământul, pentru că pe jumătatea de glob îndepărtată de soare este noapte…”

Nimic nou sub soare! Deci, cunoaşterea din Cartea lui Enoch ne provine de la grecii antici? Nici pomeneală, pentru că, chiar şi în vremea lui Platon, se ştia că legile fundamentale ne vin de la zei. Ne cam răzvrătim în faţa unei asemenea idei, dar pentru filosofii greci – putem să-i numim oamenii de ştiinţă ai epocii – era o idee absolut firească, Iată un exemplu:

Participanţii din dialogul Gorgias erau Socrate, Charephon, Gorgias, Callicles şi Poplus – un grup cu adevărat intelectual. Socrate deschide discuţia subliniind faptul că ceea ce urmează să spună reprezintă convingerea lui fermă şi că el garantează că aşa este. Apoi a spus că înţelepciunea şi importanţa geometriei erau cunoscute de către zei. În al treilea volum al Legilor lui Platon, lucrul este explicat clar. Aici se pune întrebarea dacă nu cumva există un sâmbure de adevăr în vechile legende (vechi chiar şi pe atunci!). Aici este vorba în speţă de acele legende „despre numeroasele catastrofe umane produse de inundaţii şi de dezastre similare, de la care numai o fracţiune din omenire a putut fi salvată”.

Discuţia se purta în jurul ideii că locuitorii de la munte au supravieţuit şi – după câteva generaţii – au pierdut toate amintirile legate de civilizaţiile anterioare. Oamenii pur şi simplu credeau „ceea ce era spus de către zei şi trăiau în conformitate”. Pentru a trăi împreună în armonie după Potop, „oamenii au fost nevoiţi să născocească noi reguli, pentru că nu mai rămăsese niciun legiuitor din epocile trecute”. „Aşa cum nici noi nu facem legi pentru fiii zeilor şi ai eroilor, precum legiuitorii din vechime, care ei înşişi erau zămisliţi de zei… care de asemenea scoborau din zei, şi asta nu ni se poate imputa

nouă…

Cele mai străvechi legi au fost date de către zei – şi acum ne întoarcem la Enoch şi la Îngerii Pravuil şi Uriel, care i-au dictat. „Niciodată!” vor striga evoluţionişti! Textele lui Enoch au fost peticite de preoţii evrei după cunoştinţele grecilor antici! Atunci cum se explică faptul că Enoch îşi spune povestea la persoana I, spunându-i fiului său Matusalem că „îngerii” l-au transportat în cer într-un car de foc şi l-au învăţat înţelepciunea lor?

În dialogurile lui Platon Timaeus şi Critias se relatează detaliat întreaga poveste a Atlantidei – presupun că cititorii mei cunosc ce scrie acolo. Aflăm cum *Solon* a scris istoria Atlantidei de pe o coloană ornamentală „aflată la locul în care Nilul se ramifică, cunoscut drept Saitic… marele oraş Sais… locul de naştere al regelui Amasis…” Acest înţelept, *Solon*, care a adus povestea Atlantidei din Egipt la Atena, a trăit aproximativ între 640 şi 560 î.e.n. Solon a copiat povestea unui eveniment întâmplat cu mii de ani înaintea epocii lui de pe coloana pe care fusese inscripţionată. Atunci cine a fondat Atlantida? Poseidon, unul dintre acei fii de zei – sau, dacă introducem contextul modern, unul dintre descendenţii echipajului răzvrătit al lui Enoch care şi-au făcut de cap cu fiicele oamenilor şi care nu au mai avut voie să-şi continue călătoria împreună cu „Măreţia Sa”. Să nu uităm, Poseidon la rândul lui a lăsat gravidă o frumoasă fată pământeană, iar Atlantida a fost iniţial creată pentru a furniza adăpost noii lui familii. Simplul fapt că zeul Poseidon a creat un superstat mult peste nivelul tehnologic contemporan, populat cu oameni mult superiori tuturor celorlalte rase umane, în care clădirile erau acoperite cu un aliaj special numit *oricalc*, pe mine nu mă surprinde deloc. Dar ce are a face acest scurt ocol prin Atlantida cu Cărţile lui Enoch?

În toate textele lui Enoch nu există nicio menţiune despre Atlantida sau despre vreo insulă dispărută în vreun

potop, sau despre un superstat creat de unul din „îngerii căzuţi”. De ce nu? Pentru că textele lui Enoch au fost scrise înainte de potop.

„Doar două lucruri sunt infinite”, a spus Einstein. „Universul şi prostia omenească. Iar despre univers nu sunt prea sigur”. Einstein nu insulta o persoană anume el vorbea despre societatea în ansamblu.

Înapoi la Voynich

Dar parcă acest capitol era despre manuscrisul Voynich… Ce are a face Voynich cu Enoch sau cu lucrurile descoperite de părintele Crespi în Ecuador? Colecţia Crespi conţine scrieri gravate în piatră şi metal care nu au fost niciodată luate în serios, pentru că nimeni nu le-a examinat cum trebuie. Dar panouri cum ar fi gravurile lui Crespi, spătărul aurit cu 16 simboluri, sau piramida de metal cu elefanţi şi banda de simboluri de la bază, au fost găsite la mii de kilometri la nord de Ecuator, în Statele Unite, şi apoi la 12.000 de kilometri spre est, în Franţa. Acolo, în minusculul cătun Glozel, fermierul Emile Fradin a descoperit mii de piese, între anii 1924 şi 1930. Acestea includ nenumărate pietre şi oase gravate cu simboluri de nimeni analizate. În cartea lui, Geheimakte Archäologie, ziaristul elveţian Luc Burgin descrie aceste articole în detaliu – fără să producă cea mai mică impresie în Comunitatea academică. Dar savanţii ar trebui să arunce o privire mai îndeaproape, pentru că multe dintre simbolurile de pe pietrele Glozel apar şi pe obiectele din colecţia părintelui Crespi. Glozel din Franţa şi Cuenca din Ecuador sunt separate de cca. 12.000 de kilometri, în linie dreaptă. Cel puţin unele dintre obiectele din Glozel au fost datate 15 – 17.000 de ani înainte de Cristos. Atunci, cine a copiat pe cine?

Alt sit arheologic enigmatic şi extrem de controversat

se află într-o vale izolată din Illinois, în Statele Unite. Cândva, în anii 1980, au început să apară artefacte, se spune că descoperite într-o peşteră, undeva, de către ciudatul, excentricul Russel Burrows. Pe lângă nişte obiecte aurite, mai există relicve de piatră cu simboluri gravate. Din nefericire, Russel Burrows a făcut mult tărăboi pe seama faptului că va ţine secret locul descoperirii sale. Dar Luc Burgin a fost destul de norocos să fotografieze unele dintre artefacte şi cel puţin acestea sunt accesibile publicului. Simbolurile de pe obiectele din peştera lui Burrows sunt ciudat de similare cu cele de la Glozel şi cu cele din colecţia Crespi. Se pare că chiar şi în vremurile preistorice – şi mult înainte de Potop – au existat oameni care au gravat simboluri similare în piatră, os şi metal. Ce putem face cu ele? Ei bine, ar trebui măcar să le aruncăm o privire mai îndeaproape!

Cea mai impresionantă piesă din colecţia Crespi rămâne panoul aurit înalt de cam 60 de centimetri, cu cele 56 de simboluri „ştanţate”. După cum m-a asigurat părintele Crespi – pe care l-am vizitat în mai multe rânduri – panoul este doar un exemplu de marcă dintr-o întreagă bibliotecă de metal care zace în ascunzători secrete (voi reveni în capitolul următor). Unele dintre simboluri aduc cu cele din manuscrisul Voynich. Dar acest lucru în sine nu este suficient ca să strigăm „Ura!” şi să sărim în sus de bucurie. Manuscrisul Voynich a rezistat tuturor tentativelor de descifrare, chiar dacă specialistul indian în sanscrită, profesorul D.K. Kanjilaal, credea că a fost în măsură să identifice între simboluri anumite caractere brahmane. Crespi mi-a spus că preoţii indieni l-au asigurat că biblioteca de metal descrie o rasă de oameni din vremurile dinainte de potop. Este exact ceea ce face Enoch. El este învăţat de către „îngeri” secretele naturii, ale sistemului solar şi ale universului.

Pe de altă parte, în manuscrisul Voynich există sute

de ilustraţii ale unor plante care pur şi simplu nu există pe Pământ. În privinţa unora dintre ele, pur şi simplu nu poţi scăpa de ideea că sunt reprezentări botanice făcute la nivel molecular. Apoi sunt diversele ţevi, cuve şi căzi de baie care sunt conectate unele cu altele şi cu plantele. În ele stau femei, care par a se zbengui într-un soi de fântână a tinereţii. Nimic din acestea nu apare în textele lui Enoch. Oare asta înseamnă că nu putem compara în niciun fel Voynich cu Enoch?

Se spune că Enoch ar fi scris peste 300 de cărţi. Pe vremea aceea de mult dusă, cărţile însemnau cu totul altceva decât azi. Erau mai degrabă papirusuri, sau, în termeni echivalenţi moderni, broşuri. A nu se uita, Enoch a înmânat aceste cărţi fiului său Matusalem, înainte de turul lui interstelar, pentru a fi păstrate în numele generaţiilor de după potop. Nu putem respinge ideea că una dintre aceste „broşuri" a ajuns cumva într-o veche mănăstire, pe undeva, iar călugării au copiat cu sfinţenie textul indescifrabil. Dar poate că e puţin exagerat. Ar fi de-a dreptul extraordinar dacă ar fi descoperite texte inedite ale lui Enoch, conţinând cunoştinţe despre plante extraterestre şi reţetele unor elixiruri ale nemuririi.

Privind textul mai îndeaproape

Manuscrisul Voynich conţine cuvinte care sunt sistematic repetate, de parcă ar fi un soi de elemente fundamentale.

Priviţi folia 76 a manuscrisului Voynich (puteţi vedea numărul „76" în colţul dreapta-sus). Acum priviţi mai jos, rând după rând, folosind de preferinţă o hârtie albă care să lase să se vadă un rând după altul. În mijlocul primului rând veţi vedea o silabă terminală – puţin cam mică, dar veţi reuşi – care aduce cu numărul „89". În următorul rând, o veţi descoperi din nou la stânga, iar în linia a patra

se iveşte de cinci ori, inclusiv în patru cuvinte la rând! Acest „89” apare adesea de asemenea spre sfârşitul aceloraşi cuvinte. Numai în pagina 76, „silaba 89” – asta dacă e o silabă – apare de 64 de ori. Treisprezece dintre aceste apariţii sunt în unul şi acelaşi cuvânt. Am crezut întotdeauna că frecvenţa unui cuvânt ne permite să tragem concluzii în privinţa semnificaţiei lui posibile. Dar această regulă pare să nu se aplice manuscrisului Voynich. Există o altă literă, care aduce cu „4”, care apare de cam 1 300 de ori în aceleaşi pagini.

Lingvistul german Erhard Landmann susţine că a înţeles conţinutul manuscrisului Voynich. iată un exemplu: „Saltul de la începuturile noastre în spaţiu a fost cu adevărat unul mare; el este reprezentat în manuscrisul Voynich. În folia «f86 rs» a manuscrisului Voynich, se poate vedea o ilustraţie a Pleiadelor şi a stelei Aldebaran. O linie şerpuitoare leagă Pleiadele de sistemul nostru solar, reprezentat sub forma unu soare cu faţă umană…”

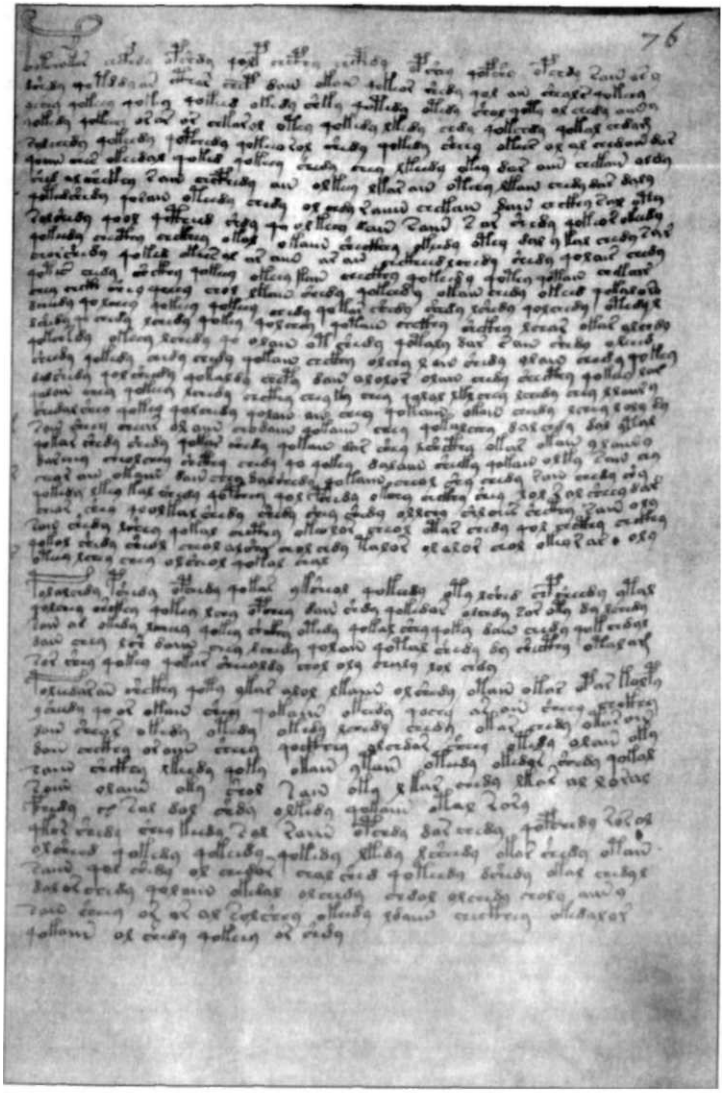

Folia 76 a *manuscrisului Voynich. Dacă priviți cu atenție, puteți vedea simboluri repetate iar şi iar. Imagine oferită mulțumită Bibliotecii Beinecke* a *Universității Yale.*

Domnul Landmann crede că Pleiadele sunt sursa

primară a omenirii. Un lucru care nu poate fi negat este că multe rase dinainte credeau că zeii au venit la ele din direcţia Pleiadelor (Maza, Inca, Maori etc). Totuşi, nu se poate spune cât de aproape este dl Landmann de adevăr. Manuscrisul Voynich conţine multe imagini de stele: uneori, ele sunt în jurul marginilor, alteori apar în diverse culori şi mărimi, în susul paginii sau jos, apoi din nou în aparente explicaţii astronomice deasupra semnelor zodiacale, sau par a fi legate de femeile goale care fac baie în căzile lor. Există chiar şi câteva care ar indica o oarecare asemănare cu stelele din textele lui Enoch.

Priviţi ilustraţia din manuscrisul Voynich care conţine cele trei benzi circulare cu text şi stele şi cu soarele în centru, (vezi desenul mai jos)

Raze roşu-albastre sunt dispuse radial dinspre un soare central (cu o faţă) între ele se află grupuri inegale de stele. Aţi numărat razele roşu-albastre? Sunt în număr de 12. Dacă veţi concepe cercul ca pe un ceas, atunci puteţi recunoaşte „literele" de la ora trei şi, diametral, la ora nouă. Sunt aceleaşi de ambele părţi – deşi textul de la ora trei este cu susul în jos. Evident, este vorba de exprimarea aceleiaşi idei de două ori. Douăsprezece raze pornind din soare; între ele, sori, iar totul este tăiat în două.

Ce citim în Enoch? „Luminătorul Soare îşi are răsăritul în portalurile estice ale cerului şi apusul în portalurile vestice ale cerului. Iar eu am văzut şase portaluri în care răsare soarele şi şase portaluri în care apune soarele... În acea zi, ziua este egală cu noaptea şi devine de aceeaşi lungime..." (Capitolul 72)

Enoch vorbeşte de „douăsprezece portaluri", şase şi şase. Ilustraţia din manuscrisul Voynich prezintă exact acelaşi lucru. Mă rog, ar putea fi o coincidenţă, dar poate că va ajuta criptografii în lunga lor încercare de a găsi o soluţie, pentru că măcar acum au o idee despre ce e vorba.

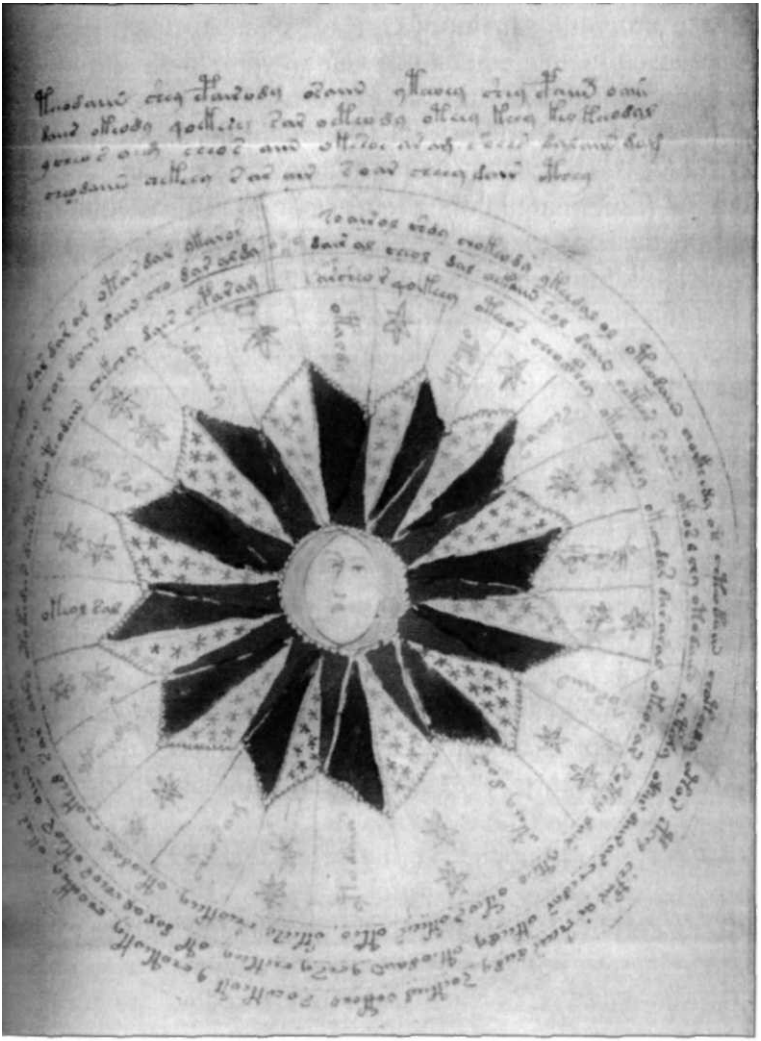

Diagramă solară din manuscrisul Voynich.
Este oare legătura cu Enoch?
Imagine mulțumită Bibliotecii Beinecke,
Universitatea Yale. .

Iar în ceea ce priveşte speculaţia pe tema originii manuscrisului Voynich, cred că două dintre opţiunile pe

care le-am menţionat pot fi abandonate pe loc. Manuscrisele nu îşi au originea în pana nici unui cleric creştin. De ce? Pentru că în întreg manuscrisul nu se găseşte absolut niciun simbol creştin – şi niciun pseudo-sfânt creştin nu ar fi desenat vreodată acele doamne goale-puşcă în băile lor sau toate acele plante. Acesta este adevărul. Gol-goluţ.

Dar ipoteza visătorului din azil? Nu este imposibilă, dar bietul om ar fi trebuit să ştie foarte multă astronomie. Priviţi portalurile lui Enoch în care soarele răsare şi diagrama echivalentă din manuscrisul Voynich.

„Omul se va împiedica ocazional de adevăr, dar de cele mai multe ori se va ridica şi va continua".

(Sir Winston Churchill, 1874 – 1965)

CUM SE DEMASCĂ DENIGRATORII

Un val de indignare

Cartea mea Aussaat und Kosmos (apărută în engleză sub titlul The Gold of the Gods – Aurul zeilor) a fost publicată în august 1972. Lucrarea avea 266 de pagini de text, iar eu descriam în doar 12 pagini un sistem subteran de peşteri din Ecuador, în America de Sud.

Scriam despre o masă şi nişte scaune care puteau fi găsite în tuneluri şi caverne, continuând astfel:

În spatele scaunelor, vezi animale – saurieni, elefanţi, lei, crocodili, jaguari, cămile, urşi, maimuţe, bizoni, lupi – între care se târau şopârle, melci, crustacee. Stăteau acolo, aliniate firesc, amical, parcă turnate în acel loc. Nu în perechi, ca în ilustraţiile legate de arca lui Noe. Nu clasificate după gen şi specie, cum ar fi preferat un zoolog.

Şi nici după ierarhia dată de evoluţia naturală, cum ar fi preferat un biolog. Nu, este mai degrabă un fel de grădină zoologică elucubrantă, iar toate animalele sunt făcute din aur pur… De cealaltă parte a acestei grădini cu animale, în stânga şi în spatele unui soi de masă de conferinţe, se poate vedea o bibliotecă făcută din panouri metalice Unele dintre aceste panouri sunt simple foi metalice, groase doar de câţiva milimetri… Ele stau unul lângă altul, ca nişte pagini legate ale unui volum uriaş. Fiecare panel conţine înscrieri, ştanţate şi egal depărtate, ca şi cum ar fi fost scrise de un fel de maşină. Moricz încă nu a reuşit să numere toate paginile acestei imense biblioteci metalice, dar accept estimarea lui că ar fi câteva mii.

Oricine ar fi creatorul acestei biblioteci şi indiferent când a reuşit el să o asambleze, este clar că acest mare bibliofil necunoscut şi ajutoarele sale erau meşteri în diverse tehnici de producere a paginilor metalice „făcute pe măsură”, în mari cantităţi. De asemenea, el cunoştea literele, cu care plănuia să comunice generaţiilor ulterioare ceva ce era important pentru el. Această bibliotecă metalică a fost construită să reziste timpului, astfel încât să poată fi citită de-a pururi…

Aceste scurte pasaje din carte au fost suficiente pentru a crea un val de indignare mondial. A început în ţările vorbitoare de limba germană, unde cele mai multe reviste importante m-au acuzat de minciună, s-a răspândit în Statele Unite şi apoi în lumea hispanică. A apărut în toate arhivele de presă, apoi s-a dublat şi s-a împătrit şi a devenit o avalanşă care m-a zdrobit complet. Reputaţia mea de scriitor a fost total distrusă. Eram cunoscut în lume drept un negustor de povestioare cu zâne şi un şarlatan care nu mai merită să fie crezut. Arheologii au anunţat că nu există sisteme mari de peşteri neexplorate în Ecuador. Peşterile existente fuseseră deja examinate

centimetru cu centimetru. Şi, evident, nu exista nicio bibliotecă metalică, iar panourile de metal din curtea părintelui Crespi nu erau altceva decât nişte falsuri ieftine. Iar eu îmi prostisem total cititorii cu o poveste născocită numai şi numai pentru bani.

Evident, am încercat să mă apăr din toate puterile, dar fără cel mai mic succes. Atinsesem un minim absolut şi azi mă întreb cum am reuşit să trec peste greutăţi şi să public încă 20 de cărţi non-beletristice de succes, în multe ţări diferite şi în diferite limbi, asta după Aurul zeilor (în plus, am publicat şi câteva romane!). Bun, deci m-am descurcat bine, în ciuda necazurilor; atunci de ce mai pun problema pe tapet, aici şi acum? Pentru că cei pe care îi crezi morţi trăiesc adesea mai mult! Povestea bibliotecii de metal este pe cale să devină mai actuală decât oricând. În cel mai mare secret, a început deja o cursă pentru găsirea unei anumite locaţii în Ecuador. Cunosc respectivul loc – şi îl mai cunosc alte câteva persoane! Ziariştii deştepţi vor urma această pistă senzaţională fierbinte şi se vor lovi inevitabil de fragmentul acela din Aurul zeilor. Şi iarăşi vor fi puricate arhivele şi din nou vor apărea la suprafaţă vechile poveşti despre Erich von Däniken şi comportamentul lui. Pentru că nimeni nu ştie – nu are cum – ce s-a întâmplat acum 35 de ani.

Ce Dumnezeu am făcut? De unde vine povestea asta despre o bibliotecă metalică subterană? Oare chiar am născocit-o, ca să mă pretind mai important decât sunt cu adevărat? Cât de tâmpit trebuie să fi fost şi de ce am scris că am fost acolo în persoană, dacă nimic din ce am scris nu are cum să fie adevărat?

Nimic…?

Şi acum, ceva adevăr

Au trecut zeci de ani de la publicarea Aurului zeilor. Am menţinut totdeauna o arhivă meticulos organizată.

Acum, după o pauză lejeră de 35 de ani, sunt în sfârşit în măsură să public anumite documente din acea perioadă. Aceasta nu are nimic a face cu dorinţa mea de a dovedi că am dreptate şi nici măcar cu propria mea vanitate. Dar aş fi blestemat pe vecie dacă o asemenea incredibilă comoară s-ar pierde pentru totdeauna sau – mai rău – ar încăpea pe mâinile cine ştie-cărei religii. Vreau să prezint ce s-a întâmplat cu adevărat şi care este starea actuală a acestei comori ascunse. Cine a minţit? Când? De ce? Ce eforturi trebuie depuse pentru a se limpezi situaţia?!

Înainte să continui, doresc să lămuresc câteva puncte esenţiale.

Din 1966 – anul apariţiei primei mele cărţi, Amintiri despre viitor – am scris 29 de cărţi. În tinereţe nu eram la fel de grijuliu ca acum, nu aveam acel spirit critic şi autocritic şi eram mult prea încrezător în sursele mele de informaţie. Adesea acceptam informaţiile de la terţe părţi drept „literă de evanghelie”, mă lăsam purtat de propriul meu entuziasm sau comiteam erori în evaluarea diverselor indicii. A greşi este omeneşte, cum se zice, şi nu mi-e ruşine să o recunosc. Era inevitabil să apară o eroare-două în cele cam 9.000 de pagini pe care le-am scris sau ca, în timp, să reiasă că „adversarii” au dreptate şi că eu m-am înşelat. În ziua de azi, când discut ceva cu un expert, ştiu de la bun început că el ştie de 10.000 de ori mai multe decât mine în domeniul lui de activitate. În ziua de azi, accentul se pune pe evitarea cacealmalelor, a minciunilor; în special pe a nu aburi pe absolut nimeni. Filosofia mea de viaţă este de ani de zile „ascultă şi nu da buzna”. După fiecare lungă discuţie cu un om de ştiinţă, sunt în măsură să recunosc că am învăţat ceva nou – dar acest lucru e valabil şi pentru el (sau ea), pentru că partenerii mei de discuţie trebuie să recunoască întotdeauna că şi ei cunosc foarte puţine din domeniul meu de expertiză. Greşelile pot fi corectate sau îndreptate.

Această concluzie este, în sine, absolut normală, pentru că este valabilă pentru toţi autorii din lumea asta. În orice operă de non-ficţiune – şi foarte adesea chiar în tratate ştiinţifice – poţi găsi erori, dacă vei căuta suficient de mult. Timpul nu stă pe loc, cunoaşterea noastră se schimbă. Ştiinţa este un organism viu – slavă Domnului, veţi spune, pentru că a privi lucrurile dintr-o nouă perspectivă este singura modalitate de a merge înainte.

Există oameni pentru care o eroare găsită într-o teorie anulează întreaga idee. Aud adesea: „Dacă o dovadă din cartea ta nu este autentică, atunci trebuie să presupun că toate dovezile sunt false”. În conformitate cu această logică absurdă, ar trebui să aruncăm la gunoi toate manualele şcolare sau de altă natură, toate cărţile ştiinţifice de pe planetă, pentru că timpul ne arată că multe lucruri considerate sacrosancte pe vremuri sunt de fapt neadevărate.

Există o altă categorie de oameni care îşi permit să se lase orbiţi de lucruri superficiale şi se comportă ca nişte judecători aroganţi. Aceşti oameni strigă mereu „fraudă!”, „demascare!” Ei sunt permanent indignaţi şi se comportă ca şi cum ar purta pe slabii lor umeri toate problemele lumii. Şi, în sfârşit, mai sunt indivizii de factură religioasă, care, deşi nu vor să vadă sau să audă absolut nimic, spre deosebire de celebrul trio de maimuţe, nu se pot opri să facă pe eternul director de şcoală.

Această ultimă categorie, cu care niciun autor nu prea ştie de glumă, constă din oameni care, deşi nu au citit vreodată o carte, vor culege un punct de vedere din vreo recenzie publicată în ziar sau altă publicaţie şi îşi vor născoci propria lor „demascare”, fără ca măcar să întrebe autorii despre ce e vorba. Am citit adesea: „Däniken spune…” sau „scrie…”, deşi nu am spus sau scris niciodată respectivele lucruri. Prietenii bine intenţionaţi mă sfătuiesc adesea să duc lucrurile în instanţă. Dar dacă o

pornesc pe această cale, ar trebui să am avocatul meu personal şi să petrec o treime din timp urmărindu-i pe cei de la care a pornit minciuna. Consecinţa neplăcută a acestui coşmar culminează cu concluzia: „Nu a negat niciodată”.

Joachim Ringelnatz a scris odată: „Bumerangul a zburat şi nu s-a mai întors în aceeaşi zi. Oamenii răbdători au aşteptat ore întregi întoarcerea unei bucăţi de lemn”. Ei bine, bumerangul revine, chiar dacă a avut nevoie de 35 de ani. Deci, ce s-a întâmplat în Ecuador?

O expediţie în necunoscut

În 1970, un cetăţean elveţian rezident în Ecuador mi-a trimis o tăietură de ziar cu un bilet ataşat, în care scria că sigur mă va interesa conţintul. Pagina era din prestigiosul El Telegrafo, publicat în Ecuador, la Guayaquil. Titlul anunţa „o autentică lume subterană în America”. Subtitlul mergea mai departe: „Exediţia Moricz 1969 va revoluţiona istoria lumii”. Articolul, care ocupa întreaga pagină, era întregit de fotografii alb-negru care nu numai că prezentau echipa intrând într-un sistem de peşteri, dar şi intrarea într-un labirint subteran. Această intrare, mai largă decât o uşă de hambar, dădea impresia că e un soi de deschidere artificială, cu nişte grinzi groase, stratificate, masive.

Toţi membrii expediţiei erau amintiţi: Juan Moricz, Gaston Fernandez, dr. Gerardo Pena Matheus, Lilian Icaza, Hernán Fernandez, Mario Polit, Pedro Luna şi José Rojas. În plus, expediţia conţinea şi militari, inclusiv un anume „Căpitan” Carlos Guerrero Guerron, ca şi reprezentanţi ai poliţiei naţionale, poliţiştii Ortiz, Benusia şi Sánchez. La sfârşit, exista şi o listă cu diverse ajutoare, ghizi şi lideri.

Una peste alta, o expediţie bine organizată în junglele ecuadoriene. Ce căuta această expediţie? Revista

de limbă germană din Argentina, La Plata Ruf, i-a luat un interviu liderului expediţiei, Juan Moricz. iată un extras din declaraţia lui Moricz:

În realitate, nu e vorba de o descoperire propriu-zisă, pentru că ştiam de mult timp de Cuevas de los Tayos. Scopul expediţiei a fost să fotografiem, să filmăm şi să documentăm o realitate arheologică în mare parte necunoscută sau negată... De asemenea, am vrut să pregătim calea pentru o a doua expediţie, mai cuprinzătoare, în care să putem dovedi că această lume subterană redescoperită este locul în care au trăit şi au muncit părinţii civilizaţiei umane... Sistemul de peşteri se continuă pe mii de kilometri, întinzându-se departe, sub continentul nostru american, în special sub masivul Cordillera. Aerul este curat şi ventilaţia perfectă, iar temperatura rămâne constantă, de 20 de grade Celsius. Intrarea se află o altitudine de cam 1.000 de metri deasupra nivelului mării şi la cam 300 de metri sub vârful muntelui. După intrarea în sistemul de peşteri prin această intrare, lumina torţelor şi a lanternelor arată o privelişte subterană uluitoare. Largă de 60 până la 80 de metri şi înaltă de 100 până la 120 de metri, arată ca o imensă sală, cu pereţi şi tavan din blocuri de piatră şi panouri artistic sculptate. Dar nu e de fapt decât începutul unei colosale şosele... Secţiunea explorată de noi este doar o mică parte. Am fost în măsură să descoperim numeroase coridoare, galerii şi săli, pornind din galeria principală, dar încă nu le-am investigat...

Articolul continuă cu descrierea locaţiei intrării. Din oraşul Cuenca din colţul sud-estic al Ecuadorului, au pornit cu o echipă de 43 de catâri şi ghizi experţi locali către El Pescado, Tres Copales, La Esperanza şi La Union, spre o bază locală a armatei. De acolo, au călătorit în canoe până

la La Puntilla, unde Rio Santiago întâlneşte Rio Coangos. Apoi a urmat un marş greu spre mica aşezare Guajare, unde au înfiinţat tabăra de bază a expediţiei.

Povestea, relatată în câteva ziare şi reviste (mult mai multe decât cele menţionate de mine aici), m-a fascinat complet şi s-a numărat printre cele despre care am vrut să aflu mai multe. Totul se învârtea în jurul liderului expediţiei, Juan Moricz. Cine era el? Am trimis o scrisoare redacţiei lui El Telegrafo din Guayaquil, cerându-le detalii! Nu am primit niciun răspuns nici la prima, nici la a doua şi nici la a treia scrisoare. Mă întreb dacă scrisorile mele au ajuns la destinaţie. Aşa că am încercat să telefonez – ceea ce în 1970 era o adevărată aventură, pentru că nu existau legături telefonice automate cu Ecuadorul. Am cerut să vorbesc cu redactorul-şef, Jorge Blinkhorn, care scrisese articolul, dar fără succes. Întrucât în Europa nu se publicase nimic despre această senzaţională expediţie, îmi rămăsese o singură alegere: aveam să merg acolo în persoană!

O întâlnire fascinantă

Pe 1 martie 1972, am luat un avion cu reacţie Air France spre Guayaquil. Am tras la Hotel Atahualpa şi apoi am pornit direct spre redacţia lui El Telegrafo. A durat ceva timp, dar în final am ajuns în faţa unuia dintre redactori, însă acesta nu putea – sau nu voia – să mă ajute. Evident, îl cunoşteau pe Señor Juan Moricz, dar nimeni nu avea adresa lui. Atunci, cum rămâne cu adresa avocatului numit Pena, care era şi el menţionat în articol? El sigur avea să-mi spună cum să ajung la Moricz. Aveau adresa lui Pena şi mi-au dat-o.

Señor dr. Gerardo Pena Matheus m-a primit tăcut în biroul lui mare şi foarte răcoros din Guayaquil. Cred că avea cam 30 de ani. Aspectul lui bine îngrijit şi modul lui

obiectiv de a vorbi m-au făcut să cred că omul merită încrederea mea. În scurt timp, a recunoscut că şi el şi Juan Moricz citiseră primele mele două cărţi şi discutaseră deja unele dintre teoriile mele. „Povestea despre expediţie şi despre sistemul subteran de peşteri este adevărată?” am vrut eu să ştiu. Señor Pena a confirmat înclinând din cap şi a continuat spunându-mi că în 1969 fuseseră în stare să exploreze doar două peşteri, pentru că Juan Moricz nu avea încredere în escorta lor militară. Poftim? Da, a repetat Pena: nu aduseseră destule provizii şi atmosfera se deteriora de la o clipă la alta. Spre deosebire de militari şi de poliţişti, civilii din expediţie erau neînarmaţi. Dacă ar fi dat de ceva cu adevărat preţios, ar fi trebuit să se teamă pentru vieţile lor în compania acelor oameni înarmaţi. Pena a rămas perfect obiectiv şi mi-a arătat un număr din revista Vistazo din decembrie 1969. Aceasta conţinea un articol lung despre Expedicion Moricz 1969. Am vrut să ştiu dacă are încredere în Juan Moricz: „Da, categoric!”

Pena a sunat din biroul lui în mai multe locuri din Ecuador, unde credea că l-ar putea găsi pe Juan Moricz. După o grămadă de încercări, a avut în sfârşit noroc şi mi-a spus că a reuşit să-i transmită un mesaj lui Moricz, care îl va suna în cel mai scurt timp posibil. M-am întors la hotel ca să apuc, în sfârşit, după multă vreme, să pun capul pe pernă. Guayaquil este situat la malul Pacificului, puţin sub Ecuator. Aerul este cald şi umed şi am înălţat mulţumiri în gând inventatorului climatizării.

În seara lui 4 martie 1972, Juan Moricz a sosit în oraş. Bărbat înalt, bine făcut, cu aer aristocratic. Ochii lui albaştri, oţeliţi, m-au examinat la început cu răceală, apoi m-a clasificat drept prieten şi mi-a întins mâna. Am pornit spre un bar, unde am discutat despre cărţile mele, după care am pornit împreună cu dr. Pena spre restaurantul de înaltă clasă al Hotelului Atahualpa, cu vedere la ocean. Am aflat că Moricz este de origine maghiară (numele lui

adevărat era (János Möricz), dar acum era cetăţean argentinian. Nu am insistat pe această temă. Nu mă interesa să ştiu dacă este refugiat politic pur şi simplu ardeam de dorinţa de a afla mai multe despre complexul subteran. Moricz a fost reticent la început, dar s-a dezgheţat vizibil în timpul serii şi în cele din urmă a început să-mi spună una din cele mai incredibile povestiri din câte am auzit vreodată.

Moricz mi-a spus că există o străveche legătură, veche de mii de ani, între maghiari şi Ecuador. Afirmaţia este susţinută de nenumăratele rădăcini lexicale comune ale celor două popoare, echivalente atât fonetic, cât şi semantic. Moricz a schiţat pe un şerveţel o impresionantă listă. Lumea subterană, a spus el, era produsul unuia dintre părinţii omenirii, *Táltosok Barlangja*, prenumele lui unguresc. Táltos este cuvântul maghiar pentru o străveche castă preoţească, iar barlang înseamnă peşteră. Aceşti Táltosok Barlangja trăiseră într-un sistem de peşteri subterane, protejaţi de o pasăre sfântă, exact aceeaşi „tavo” – sau „turul”, pe ungureşte – după care este numit sistemul de tuneluri. Curând, capul mi se învârtea din cauza lecţiei de lingvistică comparată, cu atât mai mult cu cât nu cunosc deloc limba maghiară şi nu aveam cum să verific dacă ce spunea Moricz e adevărat. Am vorbit despre străvechea legendă a lui Romulus şi Remus, fondatorii Romei de pe ale ei şapte coline. Moricz m-a asigurat că legenda – inclusiv cele şapte coline – se putea aplica foarte bine oraşului Quito, capitala Ecuadorului.

„Dar biblioteca aceea metalică?” am întrebat eu. „Chiar există?”

Moricz a aprobat din cap fără ezitare. „Acolo, sub pământ, este o masă ovală, înconjurată de scaune. Nu sunt scaune din cele pe care le ştim noi, mai degrabă nişte fotolii, ale căror părţi inferioare arată ca un «n». Iar în partea de sus, un cu»”.

„Din ce sunt făcute?” am întrebat, interesat. „Nu ştiu ce material este”, a recunoscut el. „Nu e nici lemn, nici metal, dar îmi dă impresia că ar fi fost turnat”. Apoi a continuat, vorbindu-mi despre un soi de grădină zoologică cu animale metalice, cele mai multe din aur sau cel puţin aurite. Practic, găseai acolo orice animal imaginabil, chiar şi elefanţi, deşi aceştia erau necunoscuţi în America de Sud preistorică. Şi mai erau şi tot felul de monştri, animale hibride, himere, vietăţi jumătate om-jumătate animal şi nişte forme pe care nici măcar nu le putea recunoaşte. Între acestea erau intercalate chiar şi nişte creaturi foarte mici, cum ar fi păianjeni sau muşte. În total, trebuie să fi fost mai mult de o mie de animale pe care cineva, cândva, le turnase în metal. Iar acel repozitar subteran conţinea şi alte comori, produse din cristale şi pietre preţioase, „un adevărat tezaur, vechi de mii de ani”.

„Dar biblioteca metalică?” am insistat eu.

Moricz a făcut o nouă pauză, de data asta ceva mai lungă, şi a început să se uite insistent pe fereastră, spre luminile nopţii din Guayaquil. Apoi a început să-mi vorbească despre cărţile şi foile din metal: peste tot, scrieri gravate care arătau ca şi cum ar fi fost ştanţate în metal. Tomurile erau produse din metal galben şi erau foarte grele. A aproximat greutatea unui singur volum la cam 30 de kilograme. Această bibliotecă de metal era distribuită în mai multe caverne subterane. Cu totul, trebuie să fi fost mii de pagini conţinând o scriere necunoscută, antică.

„Şi de ce crezi că această bibliotecă metalică ar conţine preistoria omenirii? Am citit asta în El Telegrafo”.

Moricz m-a asigurat că unele dintre pagini conţin sisteme stelare şi ilustraţii, reprezentări grafice care nu puteau fi interpretate nicicum altfel.

Filiera mormonă

Eram mut de uimire. Apoi m-am gândit la Enoch, de care fusesem interesat încă din liceu. Dar de ce să fi fost textele lui Enoch înscrise în metal şi cum Dumnezeu au putut ele ajunge în Ecuador din Arabia epocii biblice? Ecuadorul nu se afla tocmai în drumul profetului antediluvian sau al urmaşilor săi. În final, mi-a Venit o idee! Mormonii! Ei spun că strămoşii lor vin din Arabia – cel puţin aşa scrie în Cartea lui Mormon. Aceste povestiri mormone ar putea avea a face cu biblioteca metalică din Ecuador. Cum aşa?

Fondatorul Bisericii Mormone – sau, ca să folosim numele utilizat de ei, Biserica lui Iisus Hristos a Sfinţilor Zilei din urmă – Mister Joseph Smith (1805 – 1844) a trăit, după propriile lui spuse, ceva ce s-ar putea descrie drept o întâlnire stranie. El a spus cum un înger numit Moroni a venit la el şi a anunţat că într-un munte, aflat nu departe de locuinţa lui, zace o comoară într-o ascunzătoare de piatră, înăuntru, el va găsi o carte tipărită pe plăci de aur, ale cărei inscripţii conţineau povestea locuitorilor anteriori ai Americii şi originile lor. Iar lângă plăcile de aur va găsi un pieptar pe care erau lipite două pietre, numite Urâm şi Thummim. Folosind pietrele acelea, el va fi în stare să traducă acele scrieri străvechi. El va descoperi şi o „busolă divină”. Toate aceste obiecte urmau a fi găsite într-un deal cunoscut sub numele de Cumorah, aflat la sud de Palmyra din comitatul Wayne, New York, nu departe de cătunul Manchester.

Joseph Smith a făcut cum i se poruncise şi chiar a descoperit obiectele undeva, sub vârful dealului. Cum a făcut-o, o descrie în propriile lui cuvinte:

…sub o piatră de o mărime considerabilă, se află plăcile, depuse într-o cutie de piatră. Această piatră era groasă şi rotunjită la mijloc, în partea de sus şi mai subţire

spre margini, astfel încât partea din mijloc era vizibilă deasupra solului, dar marginile din jurul ei erau acoperite cu pământ.

După ce am îndepărtat pământul, am obţinut o rangă, pe care am fixat-o sub marginea pietrei şi am ridicat-o cu puţină sforţare. M-am uitat înăuntru şi acolo, într-adevăr, iată plăcile, Urâm şi Thummim, şi pieptarul, aşa cum spuse mesagerul. Cutia în care se aflau era formată din pietre ţinute împreună de un fel de ciment. În fundul cutiei erau puse două pietre de-a curmezişul şi pe aceste pietre erau plăcile şi alte lucruri împreună cu ele.

Lacom, ca orice vânător de comori, Joseph Smith a întins ambele mâini ca să atingă obiectele şi a simţit o scuturătură. A încercat din nou şi a primit din nou un şoc puternic. La a treia încercare, a fost lovit de un trăsnet atât de puternic, încât a rămas împietrit pe podea timp de câteva clipe. Îndată, Îngerul Moroni, misteriosul mesager nocturn, a apărut şi i-a poruncit să revină în fiecare an, în aceeaşi zi, în acelaşi loc. Când va veni vremea, va primi obiectele sacre.

Ziua aceea a venit peste patru ani. Pe 22 septembrie 1827, mesagerul lui Dumnezeu, Moroni, i-a oferit lui Joseph Smith plăcile din aur inscripţionate, pieptarul şi strălucitoarele pietre traducătoare Urâm şi Thummim.

Smith descrie plăcile de aur ca fiind oarecum mai subţiri decât te-ai aştepta la nişte foi de metal; „paginile” individuale erau asamblate împreună cu trei inele; cartea avea în jur de 15 centimetri lăţime, 20 de centimetri înălţime şi 15 centimetri grosime. A reuşit cu uşurinţă să răsfoiască prima treime a foilor de metal, dar restul erau topite împreună într-un bloc unic, erau „pecetluite”.

Azi, Cartea lui Mormon, editată de Biserica lui Iisus Hristos a Sfinţilor din Zilele din urmă, se bazează pe traducerile acelor misterioase plăci. Unsprezece martori

au confirmat că au văzut plăcile, dar după terminarea lucrării Îngerul Moroni le-a dus într-un loc sigur, ca să le păstreze pentru o viitoare generaţie.

În Cartea lui Mormon, cele 24 de plăci – cunoscute sub numele de Cărţile (lui) Ether şi Nephi – spun povestea poporului Jared. Jarediţii ar fi fost crescuţi de Dumnezeu în epoca înălţării Turnului Babel. Iniţial, el i-ar fi îndrumat în ţinuturi sălbatice şi apoi peste marele ocean, spre coasta Americii, în mici ambarcaţiuni, care erau „ermetice, ca într-o strachină". În vasele întunecate, lumina era furnizată de 16 pietre strălucitoare, două pentru fiecare vas, care au produs lumină timp de 344 de zile. Ei aveau şi o busolă al cărei ac arăta permanent direcţia în care trebuia să meargă. Atât lumina, cât şi busola veneau de la acelaşi misterios Dumnezeu, care i-a ajutat pe jarediţi şi în alte situaţii.

Şi a fost să fie că ei au fost de multe ori îngropaţi în adâncimile mării, din cauza valurilor cât munţii care se spărgeau deasupra lor şi de asemenea marile şi îngrozitoarele furtuni care erau provocate de tăria vântului. Şi a fost să fie că şi dacă erau îngropaţi în adânc nu era deloc apă să le facă rău, vasele nu lăsau apa, ca o strachină şi erau atât de bine strânse ca Arca lui Noe. Prin urmare, când erau înconjuraţi de multe ape, ei strigau către Domnul, iar el i-a adus înapoi, deasupra apelor. (Ether, versetele 6 şi 7)

Piesele încep să se asambleze

Dar ce legătură au mormonii cu biblioteca metalică din Ecuador sau chiar şi cu Cartea lui Enoch? În timp ce Juan Moricz îşi spunea palpitanta poveste în restaurantul Hotelului Atahualpa din Guayaquil, iar eu ascultam, fermecat de povestea lui, o parte din subconştientul meu făcea permanent conexiuni, atât cu Cartea lui Mormon, cât

şi cu Cartea lui Enoch. Făcusem cunoştinţă cu Cartea lui Mormon încă din liceu (doi din cei mai buni prieteni ai mei erau mormoni), aşa că ştiam că jarediţii erau descendenţii unuia dintre fraţii lui Jared, iar Jared însuşi era – aţi ghicit? – tatăl lui Enoch! În cartea mea *Zeii şi măreţul lor proiect*, am abordat şi alte aspecte ale acestei poveşti. Astfel încât Juan Moricz şi comorile lui din Ecuador ar fi putut cu siguranţă avea a face cu cărţile lui Mormon Ether şi Nephi. Iar legătura cu Enoch nu este nici ea chiar atât de absurdă: jarediţii din Cartea lui Mormon sunt descendenţii lui Enoch. Şi asta nu e tot. Să aruncăm o privire în urmă. În cartea Ether, jarediţii călătoresc spre noul lor cămin în opt vase fără geamuri, fiecare dintre ele „strâns" pecetluite. Aceeaşi traversare este practic descrisă în epopeea didactică a creaţiei, Enûma Elish. Aceasta descrie un mare potop, dar supravieţuitorul nu se numeşte Noe, ci Atra-Hasis. Fragmentele din epopee care au ajuns la noi ne povestesc cum zeul Enki îi dă supravieţuitorului ales de el, Atra-Hasis, instrucţiuni precise pentru construirea unei corăbii. Când Atra-Hasis se plânge că nu cunoaşte nimic despre construcţia corăbiilor, zeul Enki îi trasează pe pământ conturul unei corăbii şi i-o explică. Orientalistul american Zecharia Sitchin scrie:

Enki a vorbit despre o corabie „cu acoperiş rar deasupra şi dedesubt ermetic sigilată cu calupuri de smoală". Nu trebuie să fie nici punte, nici deschizături, „astfel încât soarele să nu vadă înăuntru". Trebuie să fie o corabie „ca vasele lui Apsu, o Sulili"; este exact termenul folosit în zilele noastre în limba ebraică pentru submarine: soleleth. „Fie ca vasul", spune Enki, „să fie un MA. GUR. GUR" – „o corabie care poate să se răstoarne şi să facă tumbe".

Acelaşi lucru în cartea mormonă Ether. Ether are

aceleaşi obiecţii ca Atra-Hasis – anume, habar n-am cum să fac o corabie – iar misteriosul Dumnezeu îi dă aceleaşi instrucţiuni, (în Biblie, Noe primeşte şi el de la „Dumnezeu” – oricine ar fi fost acesta – instrucţiuni despre cum să-şi construiască Arca. Noe este şi el unul dintre urmaşii lui Enoch…)

Esenţa tuturor acestor observaţii complicate constă în faptul că Joseph Smith susţine că şi-a primit plăcile de aur de la Îngerul Moroni, în 1827. La vremea aceea, nu existau lingvişti sau alţi specialişti capabili să traducă textele babiloniene sau sumeriene – inclusiv Epopeea lui Ghilgameş, cu poveştile ei despre potop. Deci, cum explicăm similitudinile dintre Cartea Ether şi celelalte texte, care au ieşit la iveală mult mai târziu? Oare cronicarii antici ai lui Enûma Elish au minţit când au descris modul în care Atra-Hasis a primit instrucţiuni de la zeul Enki pentru a-şi construi vasul? De ce Noe şi Utnapishtim din Epopeea lui Ghilgameş au nevoie să fie impulsionaţi de zeii rău-prevestitori înainte să le vină ideea de a construi corăbii etanşe, rezistente la orice vreme, ca să supravieţuiască? În ce fel de atelier magic au fost asamblate luminile artificiale şi busola folosite de jarediţi? Şi cine era capabil să manipuleze genele sau să efectueze inseminări artificiale, menţionate de Cartea lui Enoch (şi de multe altele)?

Evident, nu marele Dumnezeu al universului, atât de mult lăudat de religii. Asta ne aduce inevitabil înapoi la extratereştrii lui Enoch, „îngerii căzuţi” sau „legiunile cereşti”. Şi ce destin i-a fost hărăzit lui Enoch? Să fie un scriitor, omul care a primit câteva sute de cărţi şi care le-a înmânat fiului său Matusalem, pentru ca să le „transmită generaţiilor lumii” după potop. Şi de unde veneau locuitorii iniţiali ai Americii? „Biblia” mayaşă *Quiché* ne dă răspunsul:

Şi astfel au dispărut şi s-au dus Balam-Quitze, Balam-Acab, Mahucatah şi Jaqu-Balam: primii oameni care au venit de peste mare de la începuturile soarelui. Multe epoci de atunci ei au venit şi au murit doar la o vârstă înaintată. Şi erau cunoscuţi drept „slujitorii lui Dumnezeu”… şi au adus cu ei de peste mări scrierile (de la) Tula. Aşa numeau ei scrierile în care toată istoria lor era scrisă.

Discursul lui Montezuma

În 1519, pe când spaniolii făceau tabără în faţa capitalei lor, Tenochtitlán (Ciudad de México de azi), conducătorul aztec Montezuma (1466 – 1520) a ţinut în faţa propriilor preoţi şi demnitari un discurs impresionant, cara începea cam aşa: „Şi voi şi eu ştim că înaintaşii noştri nu provin de pe pământurile în care trăim acum. Ei au venit în acest loc, conduşi de un mare prinţ de departe”.

Cunoşteam deja aceste poveşti în 1972, pentru că încă din 1959 studiez marile istorisiri ale omenirii. Şezând acolo, faţă în faţă cu liderul expediţiei, Juan Moricz, am învăţat din nou să mă minunez. El susţinea că ştie toate aceste poveşti din experienţă proprie. Oare puteam avea încredere în el? Avocatul lui, Pena, care îl cunoştea de mulţi ani şi care îl însoţise în expediţia din 1969, avea implicit încredere în Moricz. M-am gândit din nou la mormoni şi la Enoch şi mi-am spus: nimic din toate astea nu e imposibil. Aceste scrieri străvechi există undeva, pe planeta noastră – de ce nu în Ecuador? apoi l-am întrebat pe Moricz ce planuri de viitor are.

Mi-a spus că vrea să scrie o carte despre experienţele lui: o carte care va cutremura din temelii lumea şi religiile lumii. Cartea aceea, a spus el, va trebui să fie publicată simultan în toate locurile. Aici mi-am exprimat nişte îndoieli foarte justificate. Cele mai multe

edituri nu sunt dispuse să lanseze în acelaşi timp cărţi în ţări diferite, în limbi diferite. Poate că una din editurile foarte importante va fi în măsură să publice cartea în aceeaşi zi, în cinci ţări diferite, dar în niciun caz în 20 de ţări. Moricz nu mi-a luat în seamă pesimismul. Am insinuat că aş putea scrie eu ceva despre această lume fantastică în următoarea mea carte – ca să zic aşa, să arunc o momeală, să fac editurile să se intereseze de Juan Moricz. De asemenea, eram foarte sigur că puteam să obţin fonduri din Germania şi Elveţia pentru o a doua expediţie a lui Juan Moricz. Am menţionat ceva în jur de 200.000 de dolari. Evident, ar fi fost foarte interesant pentru mine să am ocazia unei avanpremiere – dar sub ce formă? Încă mă rodeau nişte îndoieli. Cum puteam să-l fac pe Moricz credibil în faţa foarte criticului meu editor din Germania şi a cititorilor mei? „Există vreun document absolut incontestabil", am întrebat eu, „legat de descoperirea ta?"

Moricz şi Pena au schimbat o privire şi apoi au înclinat din cap. Le era clar că încă am îndoieli. Între timp, ceasul arăta mult peste miezul nopţii; un trio ecuadorian cânta la chitară, deplasându-se de la masă la masă şi cântând cântece de of şi inimă albastră. Deja dădusem gata trei sticle de vin roşu şi eram uşor atinşi la ora aceea. „Există un asemenea document", a afirmat Moricz. „Ţi-l vom arăta mâine".

Ziua următoare, dr. Pena mi-a înmânat un document cu aspect oficial. Prima pagină avea titlul „Escritura", iar deasupra stema naţională a Ecuadorului. Documentul fusese autentificat de un notar, dr. Gustavo Falconi L, şi era datat 21 iulie 1969. Am publicat pagina de titlu în pagina nouă a Aurului zeilor. Acum 35 de ani, am dat publicităţii doar o mică porţiune din conţinutul lui exploziv, lată, aici, conţinutul integral al textului, tradus în engleză:

Copia 1, Titlu de înregistrare

În anul 1969, de către al 4-lea notar cantonal din Guayaquil, 21 iulie 1969

Stimate ministru al finanţelor.

Subsemnatul, Juan Moricz, cetăţean al Argentinei prin naturalizare, născut în Ungaria, număr de paşaport 4361689, din proprie voinţă şi prin intermedierea Dvs. faţă de biroul Excelenţei Sale, Preşedintele Republicii, declar prin prezenta că: în regiunea estică, în provincia Morona-Santiago, în interiorul graniţelor Republicii Ecuador, am descoperit valoroase obiecte, de o mare valoare culturală şi istorică pentru omenire. Acestea constau în panouri metalice care au fost create de mâna omului şi conţin un sumar al istoriei unei civilizaţii dispărute, a cărei existenţă omenirea nici nu o bănuieşte la ora actuală şi nici nu posedă dovezi. Am făcut această descoperire ajutat de un mare noroc, în timp ce efectuam cercetări în calitatea mea de om de ştiinţă specializat în aspectele folclorice, etnologice şi lingvistice ale triburilor ecuadoriene. Obiectele pe care le-am descoperit pot fi descrise după cum urmează:

1. Obiecte de diverse forme şi mărimi, făcute din metal şi piatră.

2. Panouri metalice care au gravate simboluri şi înscrisuri ideografice.

Este vorba de o autentică bibliotecă din metal, care conţine în rezumat istoria omenirii; originile omului pe Pământ, ca şi cunoştinţe ştiinţifice despre o civilizaţie dispărută. Faptul acestei descoperiri mă transformă în posesor legal al acestor obiecte, în conformitate cu

Articolul 665 al Codului Civil. Totuşi, deoarece aceste obiecte posedă o valoare culturală incalculabilă şi cum nu le-am descoperit pe propriul meu teren sau proprietate, se aplică Articolul 666 al Codului Civil. Întrucât terenul şi peşterile în care am făcut descoperirile aparţin statului Ecuador, în conformitate cu Articolul 55 al constituţiei politice actuale, sunt obligat să împart descoperirea mea cu mai sus menţionatul stat. În conformitate cu Codul civil, proprietarii terenului deţin drepturi asupra descoperirii. Prin urmare, în conformitate cu Articolul 58 al constituţiei, mă adresez dumneavoastră. Articolul 58 stipulează că valoarea artistică şi arheologică a unei descoperiri rămâne sub controlul statului. În conformitate cu articolele 3 şi 9 ale legislaţiei agricole, monitorizarea legilor privind proprietatea statului şi informarea Preşedintelui Republicii cad în sarazina Ministerului de Finanţe.

Drept semn al bunei mele credinţe şi al dorinţei mele de a proteja drepturile statului Ecuador, îmi înregistrez descoperirea la Excelenţa Voastră, Preşedintele Republicii. Fac acest lucru pentru a mă asigura că Republica Ecuador este în măsură de a proteja atât drepturile proprii, cât şi drepturile mele. Aş dori să cer înfiinţarea unei comisii ecuadoriene de control. Voi prezenta numitei comisii poziţia şi situarea exacte ale peşterilor, ca şi ale obiectelor dinăuntru. Îmi rezerv dreptul de a arăta persoanelor numite de Dvs. fotografii, filme şi de asemenea şi desenele originale. Mai mult, aş dori să declar că – întru împlinirea drepturilor mele de descoperitor şi proprietar al acestei descoperiri şi în conformitate cu legea – nu voi dezvălui situarea exactă a descoperirii până în momentul în care vor fi fost numiţi membrii comisiei. Această comisie ar trebui să conţină şi membri pe care să-i pot numi eu.

(Semnat şi sigilat de Juan Moricz şi de avocatul său, dr. Pena) 16

Un gentleman’s agreement

Acest certificat de proprietate m-a izbit în plin. Asta însemna că nu vorbeam despre speranţa slabă de a vedea undeva o bibliotecă metalică, ci – limpede ca lumina zilei – „obiectele pe care le-am descoperit. Erau menţionate panouri metalice gravate şi scrieri ideografice: „Este o autentică bibliotecă din metal, care conţine rezumatul istoriei omenirii. L-am felicitat pe Moricz, dar am simţit nevoia să adaug că, în ciuda aparentei limpezimi a situaţiei legale, nu puteam scrie despre ceva în cartea mea următoare fără să fi văzut măcar o părticică cu propriii mei ochi. Moricz a spus că acest lucru nu prea este posibil, pentru că ar fi nevoie să organizăm o întreagă expediţie numai pentru a ajunge la peşterile subterane. Dar putea să-mi arate fotografii ale intrării principale, iar dacă doream, putea să fac copii. Eram fericit, dar nu întru totul mulţumit. Plin de entuziasm după ce am auzit povestea lui Moricz şi văzând documentul notarizat, ardeam de dorinţa de a merge în junglă, ca să văd cu ochii mei. Dacă sistemul de peşteri era atât de extins pe cât susţinea Moricz, în mod sigur trebuia să mai existe şi alte intrări, prin care se putea intra şi fără să organizezi o expediţie majoră. Nu se putea folosi un elicopter?

Moritz a respins sugestia, explicând că în Ecuador nu se găsesc prea multe elicoptere şi că puţinele existente aparţin armatei şi companiilor petroliere. Apoi a venit cu o propunere care m-a însufleţit. Cunoştea o ramură secundară a sistemului de peşteri. Nu era mare lucru de văzut acolo, dar curiozitatea mea putea fi satisfăcută. Dar a pus o condiţie: nu aveam voie să dezvălui locaţia şi trebuia să susţin ulterior că am folosit intrarea principală. De ce? Moricz a insistat că dacă scriam în carte că mai

există o intrare – mai mult, o intrare uşor abordabilă – sau poate chiar dezvăluiam poziţia ei, căutătorii de comori ar fi început să mişune peste tot. Nu era nevoie să mai dezvolte subiectul.

Am bătut palma. Sincer să fiu, aş fi acceptat şi condiţii mult mai drastice. Atât eram de entuziasmat de descoperirea lui Moricz, şi complet impresionat de modul calm şi profund în care vorbea despre ea. Pe lângă asta, eu încă din tinereţe mă aflam pe urmele extratereştrilor şi fusesem adesea luat peste picior sau întâmpinat cu zâmbete compătimitoare. Iar acum, din senin, aveam şansa să aduc la cunoştinţa publicului existenţa unei biblioteci metalice, care – după spusele lui Moricz – avea să susţină multe din teoriile mele. Ce descoperire! Ultimele mele rămăşiţe de îndoială fuseseră pur şi simplu măturate de acel certificat notarial.

A doua zi, am pornit într-o Toyota roşie de teren, mergând ore întregi spre sud, urcând şi coborând munţi, până când am ajuns în oraşul Cuenca. Acolo, Moricz a umplut rezervorul, a verificat nivelul apei şi ai uleiului şi canistra de rezervă, iar apoi am pornit din nou prin sălbăticie. Pentru mine, Ecuadorul era „terra incognita”, o ţară necunoscută. Nu aveam nici cea mai mică idee încotro mergem. Moricz conducea pe drumuri înguste, printre tufişuri, copaci gigantici şi colibe ale indienilor. A oprit maşina în repetate rânduri; de fiecare dată, întorcea şi mergea câţiva kilometri înapoi. La un moment dat, am văzut meandrele unui fluviu jos.

COLECȚIA CRESPI

Părintele Carlo Crespi a fost un călugăr care a făcut misionarism în rândurile populației indigene din văile îndepărtate ale Ecuadorului. Crespi a primit sau a cumpărat multe artefacte de la aceşti băştinaşi. Vechimea şi originea acestor obiecte, cum ar fi acest totem aurit (dreapta), continuă să rămână necunoscute şi în zilele noastre.

Un prim-plan al unui panou pe care apar o mulțime de ființe stranii - cu siguranță că niciuna dintre ele nu înfățișează ființe

Paginile manuscrisului Voynich includ ilustrația unei plante neidentificate (dreapta) și diagrame solare (jos).

MANUSCRISUL VOYNICH

Manuscrisul Voynich este o misterioasă carte ilustrată, nedescifrată, scrisă cândva în secolul al XV-lea sau al XVI-lea. Autorul şi limba în care a fost redactat manuscrisul au rămas necunoscute.

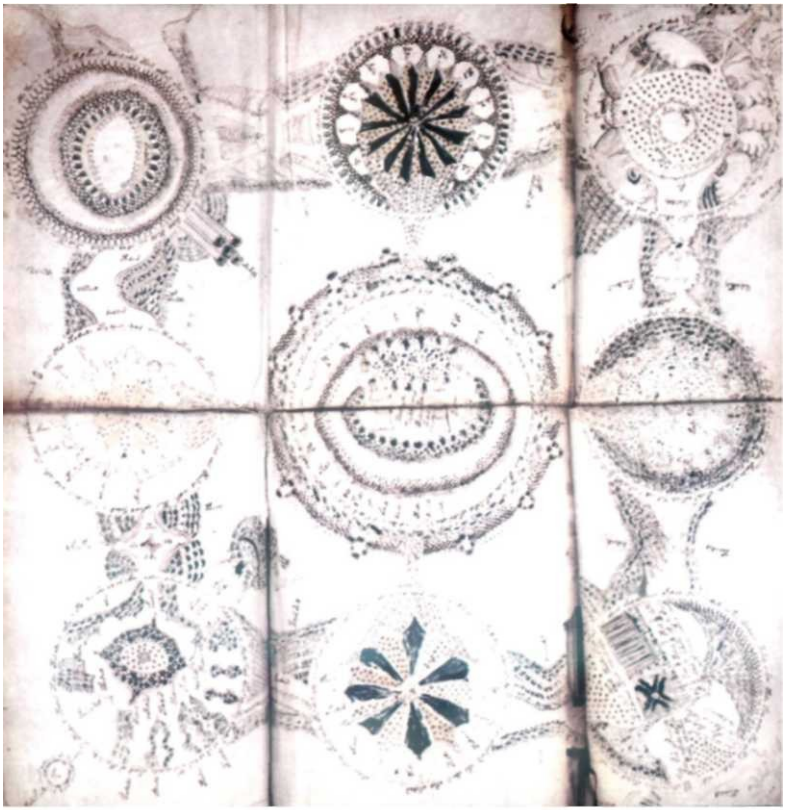

Una dintre cele câteva harţi astronomice extrem de complicate din cuprinsul manuscrisului.

Bățul lung de un yard (aprox. 0,91 m) de lângă această piatră cioplită oferă un indiciu privind dimensiunile sale.

Stela Raimondi de la Chavin de Huántar. La dreapta, desen detaliat al reliefurilor de pe stelă.

Simbolurile stranii gravate pe această piatră rămân nedescifrate.

Alt bloc de piatră sculptat de la Chavfn de Huántar în care apare ceva care seamănă cu un dragon care scoate flăcări pe nări.

LINIILE DE LA NAZCA

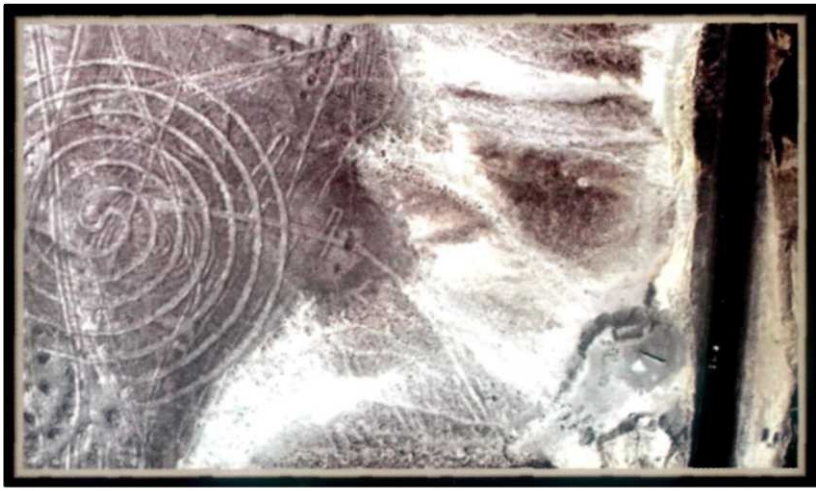

Comparaţi dimensiunile automobilului care circula pe Autostrada Panamericana cu liniile circulare de la Nazca.

Văzute din aer, liniile de la Nazca (*„las pistas"*) seamănă cu nişte piste de aterizare deteriorate de intemperii. Oare *pista* de pe acest

Liniile de la Nazca sunt geoglife localizate în deşertul Nazca din Perú. Se crede că au fost create de către populaţia Nazca între anii ’200 î.e.n. şi 700 e.n. Vizibile doar din aer, liniile alcătuiesc forme interesante, cum ar fi cea a unei maimuţe (dedesubt) şi a unui păianjen (jos).

În vale. Moricz a oprit, a ieşit şi s-a uitat în jur, după care a urcat în maşină şi a condus în jurul unui câmp cultivat, pornind apoi într-o nouă direcţie. Brusc, a strigat: „Acolo e! în sus! A arătat în sus, către o culme stâncoasă abruptă, total acoperită de tufişuri. Am ieşit din maşină şi ne-am căznit să urmăm o potecă de catâri, ca să ajungem în vârf. Nu se vedea nicio aşezare, dar dintr-odată un peon indian şi copiii lui s-au ivit la stânga şi la dreapta. Erau îmbrăcaţi în ponchouri negre şi pe cap purtau pălării cu bor lat. Moricz i-a vorbit omului nu puteam înţelege un cuvânt. Brusc, în faţa ochilor ni se ivi o intrare mlăştinoasă de peşteră. În spatele ei, o cavernă adâncă şi întunecată. Ne-am ghemuit pe podeaua de piatră, iar Moricz şi-a aşezat lanterna de mare putere pe podea, între picioare.

Îmi dăduse o lanternă înainte să începem urcuşul. Am profitat cât am putut de ocazie şi mi-am aşezat aparatul foto Nikon pe o ieşitură, apăsând pe butonul de acţiune întârziată. După aceea, ne-am târât câţiva metri în interiorul peşterii. Din adâncuri se auzea bubuitul apei. Îmi lăsasem afară echipamentul fotografic, păzit de păstor şi de copiii lui. În afară de câteva personaje stranii şi sculpturi în piatră care se înălţau în lumina instabilă a lanternei, nimic demn de văzut, în mod sigur, nicio bibliotecă metalică.

Întorşi la Guayaquil, Moricz mi-a înmânat o tipăritură pe hârtie lucioasă, cu fotografii alb-negru, din expediţia din 1969, şi mi-a oferit dreptul exclusiv de a o folosi în noua mea carte. La scurt timp după aceea, am zburat înapoi în Elveţia şi am început să scriu primul capitol din Aurul zeilor. Dar nu în modul în care a apărut în cartea tipărită. Voi reveni ulterior la acest subiect. Mai întâi, aş dori să prezint un scurt „film” despre cum s-au petrecut lucrurile.

Împreună cu Moricz, la gura peşterii.

Moricz în fața aceleiaşi peşteri
(în timpul unei expediții anterioare).

Pe vremea aceea, exista un periodic elveţian numit

Sie & Ei (Ea şi el). Acesta reuşise să-l convingă pe editorul meu din Düsseldorf, Germania, să-i ofere dreptul de a publica în avanpremieră şi exclusiv extrase din cărţile mele noi. Cu câteva luni înainte de apariţia cărţii, în Sie & Ei au început să apară fragmente. Dar textul nu mai avea tonul sobru pe care îl folosisem iniţial. Aşa că am sărit în avion – cu un exemplar din Sie & Ei în geamantan – şi am zburat spre Ecuador. Le-am arătat lui Juan Moricz şi dr. Pena extrasul din revistă, inclusiv fotografiile. Moricz vorbea puţin nemţeşte, dar nu suficient cât să înţeleagă textul. L-am tradus, rând cu rând. Moricz a considerat că abordarea teatrală a lucrării mele este în regulă. Mi-a spus că e ca în vitrinele magazinelor, unde marfa este prezentată într-o lumină mai spectaculoasă. Dar tot ce era scris despre biblioteca metalică şi despre celelalte obiecte era destul de precis. Peste câteva luni, Aurul zeilor ieşea de sub tipar – şi aici începe adevărata dramă.

Corecturi neaşteptate

Cum a ajuns cartea mea să fie publicată într-o formă diferită de manuscrisul original? Ei bine, iată cum s-au petrecut lucrurile: toate editurile folosesc corectori care citesc operele – în special cele ale autorilor tineri sau mai puţin cunoscuţi – şi le corectează, le revizuiesc acolo unde este necesar şi uneori scurtează sau umplu paginile. Un asemenea corector era domnul Utz Utermann, care lucrase mai înainte în industria filmului şi, după război, transformase câteva scenarii în nişte filme excelente. Aveam mare respect pentru calităţile lui umane şi de scriitor şi am învăţat multe de la el. (în Aurul zeilor, la „mulţumirile” din partea de sus a paginii a treia, Utz Utermann apare ca unul dintre cei care au contribuit la carte, sub pseudonimul lui din acea vreme, Wilhelm Ruggersdorf.) Editorul meu, domnul Erwin Barth von

Wehrenalp, şeful editurii ECON din Düsseldorf, l-a contactat pe redactorul său Utz Utterman, ca să afle cât de bună este povestea din Ecuador. Pe vremea aceea, eu mă aflam în Egipt, iar Utz Utterman fusese mandatat să întocmească o versiune spectaculoasă a poveştii pentru Sie & Ei. Pe 7 octombrie 1972, el i-a răspuns lui Erwin Barth von Wehrenalp printr-o scrisoare. Posed o copie a acesteia. În scrisoare se explică apariţia versiunii nefericite (cel puţin pentru mine), iat-o, în întregime:

Dragă domnule von Wehrenalp.

După câteva zile agitate petrecute la Târgul de Carte, care ne-au forţat să efectuăm câteva apeluri telefonice explicative, cred că vă datorez o explicaţie şi dvs. Evident, am avut câteva clipe de îngrijorare, întrebându-mă dacă nu cumva aş fi putut efectua mai multe investigaţii în privinţa problemei Ecuador.

După cum ştiţi, am petrecut în luna mai un timp cu domnul Däniken la Bonsetten, pe când lucram la manuscris, în seara zilei de 14 mai, domnul Däniken mi-a pus o bandă în care dictase capitolul despre peşteri şi despre aur. Prima mea reacţie a fost: „E atât de fantastic, încât nimeni nu va crede dacă nu oferim nişte dovezi documentare: fotografii, documente etc.”

Däniken mi-a arătat aproximativ 15 fotografii alb-negru şi diapozitive color legate de subiect. Acestea susţineau *ad oculos* textul dictat de el. Atunci când am insistat să publice toate fotografiile, Däniken mi-a spus că îi promisese lui Moricz că anumite fotografii nu vor fi publicate. Numai fotografiile aprobate în mod explicit de Moricz puteau să apară în carte. În ciuda insistenţei mele încăpăţânate, Däniken a rămas neclintit. „Nu”, a spus el,

„i-am promis lui Moricz că nu voi publica nicio fotografie în afara acestora. Basta!”

Apoi a scos dintre hârtiile lui certificatul notarial din 21 iulie 1969 (aşa cum apare în pagina 9 a cărţii). Certificatul a) îl confirmă pe Moricz drept descoperitor al peşterilor şi b) descrie obiectele aflate înăuntru. Am pus certificatul în carte drept evidenţă documentară convingătoare.

Däniken mi-a arătat de asemenea un articol care ocupa o întreagă pagină dintr-unul din principalele ziare ecuadoriene – „EI Mercurio” – conţinând un raport asupra inspecţiei oficiale a peşterilor, efectuată de reprezentanţi ai statului, armatei etc. Raportul conţine lista nominală a membrilor expediţiei. Este greu de crezut că ziarul cel mai mare al ţării ar putea scrie despre ceva ce nu mai există.

Am cercetat toată evidenţa documentară colectată de Däniken în ţara aceea, ca să vedem dacă este ceva ce putem folosi. Am descoperit o carte de vizită aparţinând unui avocat, dr. Pena, care se ocupă de interesele lui Moricz. Am spus: „Ar trebui să introducem în carte şi o copie a acesteia, cu o notă cum că orice om de ştiinţă care este interesat în cercetări serioase ar trebui să-l contacteze pe dr. Pena, pentru a aranja accesul în peşterile lui Moricz!”

Däniken a considerat că este o idee excelentă. A fost imediat de acord cu ea – fără nicio rezervă. „Exact! Asta e ce le trebuie lui Moricz şi Penna. Ei sunt în căutarea unei serioase susţineri ştiinţifice şi speră să o obţină cu ajutorul cărţii mele”.

Oricine se îndoieşte că a) Däniken a fost într-o mică porţiune (în carte nu se susţine mai mult) din peşterile lui Moricz sau că b) aceste peşteri – despre care Moricz susţine că sunt construcţii artificiale – există sau nu, ar trebui să răspundă la o întrebare esenţială:

Dacă Däniken avea orice îndoială cu privire la autenticitatea referatelor lui, de ce ar furniza el denigratorilor şansa de a-l demasca, publicând cartea de vizită a lui Pena?

Oare oamenii îl consideră atât de nebun încât să ascută cu mâna lui cuţitul cu care să i se ia scalpul? Dacă nu era absolut sigur că faptele enunţate sunt adevărate, atunci putea să scrie pur şi simplu despre peşterile pe care le văzuse în persoană, dar – sub jurământ – a căror locaţie nu o putea sau nu i se permitea să o dezvăluie. Chiar şi aşa, cartea ar fi fost bună şi jungla era suficient de întinsă ca să-i acopere orice urme. Un lucru este sigur: fără dezvăluirea adresei domnului Pena, orice anchetă jurnalistică ar fi fost practic imposibilă.

Ceea ce mă aduce la punctul slab al argumentului: Oare domnii Moricz şi Pena nu bănuiau că vor exista repercusiuni după publicarea unei cărţi de către Erich von Däniken? Lui Däniken îi era clar. El se bucură de o discuţie în contradictoriu. Şi, fie şi numai pentru acest motiv, el nu ar fi garantat niciodată poveştile lui cu dovezi atât de slabe. El ar fi putut alege calea cea mai uşoară, uşurându-şi vizibil viaţa prin afirmaţii pe care nimeni nu le poate verifica. Oare consideră cineva că e atât de nebun încât să lase în urmă indicii care să conducă la propria lui distrugere?

Dacă Däniken ar fi un tip şmecher şi fără scrupule, cum încearcă unii să-l eticheteze, atunci nu are absolut nicio noimă să le furnizeze celor care îl verifică mijloacele pentru distrugerea argumentelor lui. Deci, ce s-a întâmplat în Ecuador după ce Däniken a efectuat cele două vizite? Sunt Moricz şi Pena total consternaţi de reacţia care acum aduce atâţia ziarişti în ţara lor? Dacă – şi nu văd niciun motiv pentru care m-aş îndoi de faptele relatate de revista Die Stern – Moricz şi Pena chiar au reacţionat cum se spune, care este motivul? Oare, în ultimă instanţă, ei chiar

doresc să protejeze peşterile „lor” fără intervenţia statului? Oare, după cum a spus-o şi Däniken, sunt ei atât de îngroziţi de perspectiva unor întregi hoarde de vânători de comori?

Le-a tradus oare cineva articolul din Spiegel, în care scria că Däniken a câştigat 3 milioane de mărci germane din primele lui două cărţi? Poate că cineva le-a spus: „Iată! A fost în vizită la voi şi o să facă şi din peşterile voastre o grămadă de bani!” Faptul acesta i-ar putea face pe cei doi bărbaţi invidioşi pe Däniken, pe care îl vor fi abandonat ca pe o măsea stricată, ceea ce mie mi se pare o reacţie destul de umană, chiar dacă nu deosebit de plăcută. Dar, în încercarea de a arunca oarece lumină asupra acestor evenimente dubioase, trebuie să luăm în consideraţie toate posibilităţile.

Totul devine cu atât mai curios şi incredibil când luăm în consideraţie faptul că Däniken, în timpul celei de-a doua vizite la Moricz şi Pena, din august, le-a arătat celor doi domni trei episoade din versiunea în avanpremieră din revista elveţiană Sie & Ei, care conţinea întreg capitolul despre peşteri şi aur! De asemenea, el le-a tradus toate acestea.

Pe 14 august, dimineaţa, devreme, doamna Däniken m-a sunat şi mi-a spus că primise un telefon de la un om din Cuenca, iar acesta îi spusese că Moricz şi Pena sunt peste măsură de indignaţi de carte!

Această afirmaţie mă interesează pe mine în special, pentru că eu – pentru a adăuga ceva culoare şi a furniza cititorului o impresie de mai lungă durată – am adăugat câteva „efecte speciale” originalului lui Däniken.

Când s-a întors, l-am întrebat pe Däniken ce spusese Moricz despre „licenţa artistică”. Däniken a spus că Moricz era total pentru. El ar fi spus: „E ca marfa din vitrinele magazinelor, pe care trebuie să o pui sub reflectoare, ca să se vândă mai bine”.

Văzând că Moricz şi-a dat binecuvântarea pentru „efectele mele speciale”, am fost uşurat. Mi-aş dori ca unele dintre relatările din ziare să conţină acest adaos de culoare, în loc să răstălmăcească tot timpul realitatea.

Astfel, ne mai rămâne doar aurul de la Cuenca, aparţinând părintelui Crespi.

Däniken nu a susţinut niciodată că operele din proprietatea lui Crespi ar fi altceva decât panouri de alamă şi argint – doar că nu a scris acest lucru explicit în carte. Acest fapt nu a reieşit în niciuna dintre aşa-numitele „dezvăluiri” din Stern sau de pe canalul TV ZDF. Acestea au prezentat unele obiecte, dar nu pe acelea fotografiate de Däniken şi introduse în carte.

Semnat: Utz Utermann, Roggersdorf

O scrisoare destul de lungă şi care lămureşte destul de multe, dar care nu mă exonerează pe mine de răspunderile de autor (chiar dacă paginile aprig criticate ulterior nu au fost scrise de mine). Deci, ce s-a întâmplat cu adevărat? De ce au survenit atacuri bruşte şi încercări de a mă ridiculiza?

Presa se implică.

După publicarea Aurului zeilor, doi corespondenţi din America de Sud ai revistei Der Stern l-au vizitat pe domnul Pena la Guayaquil. Conform anchetei lor, întreaga poveste despre biblioteca de metal şi vizita la intrarea secundară a complexului de peşteri era o totală invenţie. În cea mai bună tradiţie jurnalistică, unul dintre redactorii de la Stern mi-a cerut o reacţie, înainte de publicarea articolului, l-am răspuns pe 17 septembrie 1972:

Stimate domnule Blumenschein.

Doresc să solicit o întrevedere cu dvs, pentru a prezenta versiunea mea asupra evenimentelor, înainte ca reputaţia mea să fie afectată ireparabil de către o prezentare unilaterală şi părtinitoare a poveştii. După cum ştiţi, orice retractări şi corecţii, ca şi orice, alte dovezi prezentate ulterior nu sunt citite de nimeni şi nimeni nu le ia în seamă.

Domnul Haaf [redactor la Stern] a avut o scurtă convorbire telefonică cu mine, afirmând că domnii Moricz şi Pena ar fi susţinut ca eu nu am intrat niciodată în sistemul de tuneluri subterane şi că toate fotografiile numitului sistem de tuneluri care apar în cartea mea Aurul zeilor ar fi fost făcute de domnul Moricz.

Fotografiile sunt făcute de Moricz şi este adevărat că nu am fost niciodată în locaţiile care apar în ele. Dar nu am afirmat nicăieri în Aurul zeilor aşa ceva. Iar în textul aferent este scris clar: fotografii de Juan Moricz. Pe de altă parte, am avut ocazia să observ o mică porţiune a sistemului de tuneluri, folosind o intrare secundară, despre care Moricz a spus că ar fi în mod normal sub ape. În timpul ultimei mele vizite în Ecuador din august, Moricz mi-a spus că lucrurile văzute de mine sunt „nimic”, erau „derizorii”. Prin „nimic” şi „derizorii”, el înţelegea raportul dintre mica porţiune văzută şi întreg ansamblul de peşteri. În acest sens, ceea ce am văzut eu era într-adevăr „nimic”. Dar să susţină că nu am vizitat intrarea secundară sau că lucrurile scrise de mine în Aurul zeilor sunt pură ficţiune, acest lucru este de neiertat. Ar trebui să fiu incredibil de prost ca să public – în propria mea carte! – adresa unicei persoane care ar putea nega toate afirmaţiile mele. Mai mult, în Aurul zeilor nu am publicat nici măcar una din fotografiile făcute de mine, deşi posed câteva. Juan Moricz mi-a cerut să nu fac public nimic care ar putea dezvălui

locaţia intrării secundare oamenilor care cunosc regiunea. În sfârşit, doresc să spun că întreaga speculaţie privind locul în care am fost şi ce am văzut acolo este complet ridicolă. Cea mai importantă întrebare ar trebui să fie: este adevărat? Oare acest sistem de tuneluri există în realitate? În această privinţă, Moricz este cel care trebuie să vină cu o declaraţie definitivă. Este prea târziu pentru el să dea înapoi şi să spună că „grădina zoologică", masa, scaunele şi multe altele (despre care nu am scris) sunt pur şi simplu născociri ale minţii lui. Vă semnalez actul notarial din 21 iulie 1969, emis de dr. Gustavo Falconi din Guayaquil (Documentul XVII).

De asemenea, poate că ar trebui să îl întrebaţi de ce s-a fotografiat împreună cu mine şi dacă lanternele pe care le aveam în mâini erau doar de decor.

Restul scrisorii se ocupa de părintele Crespi; voi reveni la el mai jos.

În ciuda acestei clarificări, numărul din 1 octombrie 1972 al lui Der Stern a publicat un articol devastator despre mine. Moricz şi Pena ar fi negat cu indignare toate cele scrise de mine. Eram făcut praf. Cu numai trei săptămâni înainte, pe 12 septembrie 1972, primisem o scrisoare extrem de prietenoasă – culmea! – de la dr. Pena:

Tocmai am primit scrisoarea dvs. din 21 august. Voiam să vă anunţ că domnii Hero Buss şi Perry Kretz de la revista Stern au fost la Guayaquil, în căutare de informaţii pentru un articol despre ultima dvs. carte. Ca întotdeauna, am fost fericiţi să-i primim aici şi le-am arătat fotografii ale lumii subterane.

Era exact contrariul celor apărute în Stern. Revista susţinea că domnii Moricz şi Pena au „deschis ochii celor doi ziarişti germani în privinţa lui Erich von Dänikenn. Cum rămâne atunci cu adevărul? Oare ziariştii de la Stern şi-au inventat pur şi simplu relatarea, sau avocatul Pena mă minţea? Am trimis încă două scrisori în Ecuador, dar nu

am primit niciun răspuns, ceea ce nu m-a mirat peste măsură, pentru că serviciul poştal ecuadorian nu era deosebit de serios. Întâmplarea a făcut să o cunosc pe dra Pia Buob, a cărei meserie de stewardesă o ducea destul de des în Ecuador, i-am dat o scrisoare pe care să o înmâneze personal domnului Pena. Dra Buob s-a dovedit un mesager excelent. L-a vizitat pe Pena la Guayaquil şi apoi mi-a scris:

Întoarsă cu bine în Elveţia, m-am gândit să vă scriu o scurtă informare despre vizita mea la dr. Pena din Guayaquil.

Îndată ce am ieşit din vamă, am mers să-l caut pe dr. Pena, căruia i-am dat scrisoarea pe care m-aţi rugat să i-o livrez. Dr. Pena a fost deosebit de amabil cu mine. El m-a invitat acasă la el şi m-a prezentat familiei. Toţi voiau să ştie ce mai faceţi şi vorbeau cu mult entuziasm despre vizitele dvs. la Guayaquil.

Dr. Pena a fost de-a dreptul îngrozit citind articolul din Stern pe care l-aţi inclus în scrisoare. Cuvintele lui au fost: întreg articolul este o minciună. Ceea ce a declarat el reporterilor de la Stern fusese răstălmăcit şi citat în afara contextului. Dr. Pena mi-a promis că vă va scrie în acest sens îndată ce Juan Moricz se va fi întors din călătoria sa la peşteri. Voia ca mai întâi să discute chestiunea cu Moricz.

Dr. Pena şi familia lui voiau să ştie când vă veţi întoarce la Guayaquil. Abia aşteaptă să vă vadă şi vă transmite toate urările de bine.

Alte contraziceri

După ce am citit acest răspuns, m-am simţit extrem de uşurat. Lumea revenise la normal, totul era o exagerare a reporterilor de la Stern. Eroare! Haosul abia începea! Canalele TV de limbă germană au prins din zbor subiectul. Şeful de la ECON, domnul von Wehrenalp, a fost invitat la o dezbatere TV împreună cu cunoscutul etnolog, profesorul

Udo Oberem din Bonn. Omul de ştiinţă a negat vehement că părintele Crespi ar fi fost în posesia oricăror comori de valoare şi că lumea ar fi ştiut de mai mult timp de existenţa peşterilor lui Juan Moricz. Patronul ECON l-a invitat pe omul de ştiinţă să participe la o expediţie ştiinţifică în Ecuador – expediţie care, firesc, m-ar fi avut pe mine şi pe alţii în componenţă. La doar o săptămână după aceea, Der Stern – care nu a publicat niciodată nimic care să-mi spele reputaţia – scria că profesorul Oberem a respins invitaţia de a călători în Ecuador. Din nou, eroare! De fapt, Oberem acceptase oferta pe 12 octombrie 1972.

Patronul editorii ECON din Düsseldorf, Erwin Barth von Wehrenalp, un om extrem de corect, m-ar fi hăituit şi m-ar fi abandonat public, dacă povestea mea din Aurul zeilor se va fi dovedit o încrengătură de minciuni. Logic, el a apelat la ambasadorul Ecuadorului în Germania, profesorul Ramón Eduardo Burneo, căruia i-a cerut ajutorul în această problemă delicată. El dorea ca ambasadorul să afle în Ecuador oameni de ştiinţă care, împreună cu Juan Moricz şi cu mine, să limpezească situaţia. Editorul mai scria:

Am fost informat că aţi făcut, în Kölnischer Rundschau anumite declaraţii negative privind cartea lui Erich von Däniken. Întrucât noi verificăm tot ce ni se relatează, chiar şi zvonurile, v-aş fi foarte recunoscător dacă m-aţi informa cum stau lucrurile cu adevărat…

Ambasadorul mi-a răspuns după doar o săptămână:

Doresc să confirm că sunt pregătit să vă ajut în eforturile dvs. Între timp, am contactat autorităţile competente din Ecuador şi am cerut numele unei persoane care să fie un membru adecvat al expediţiei. Îndată ce voi fi primit un răspuns, vă voi anunţa.

De asemenea, doresc să vă asigur că nu am făcut niciodată, nici unei publicaţii, nicio declaraţie de vreun fel privind cartea domnului Däniken…

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? Evident, ziariştii născoceau titluri denigratoare, care mă loveau tot timpul ca nişte ciocane, furnizând adversarilor mei tot mai multă muniţie cu care să-mi dărâme teoriile. Iar asta se întâmpla în lumea întreagă! Articolele din Germania au fost preluate rapid de presa din Marea Britanie şi Statele Unite şi au fost canibalizate, pentru a produce poveşti şi mai senzaţionale. Singura problemă era că nimic nu era adevărat. Dar redactorii unor ziare din ţări îndepărtate nu aveau de unde şti. Nu făceau decât să citeze respectabile ziare şi alte publicaţii, care se adăugau unei întregi arhive tematice. Aşa se prezintă situaţia: ziariştii se servesc din ce au la îndemână. La urma urmei, nu poţi să-i ceri unui ziarist american să înceapă să cerceteze totul de la zero – mai ales când altcineva a făcut deja asta. Americanul îşi va spune: „Neamţul stă călare pe sursa informaţiei, înseamnă că are informaţii mult mai multe şi mult mai bune decât aş putea eu să obţin”. Sistemul se numeşte ping-pong. Toată lumea preia materiale de la confraţi.

După prietenoasa comunicare primită de la dr. Pena şi după vizita drei Buob în Ecuador, am trimis în America de Sud câteva scrisori lungi şi detaliate, cerând o explicaţie, iată, de pildă, scrisoarea din 11 noiembrie 1972, expediată către dr. Pena şi Moricz.

După cum probabil ştiţi deja, după ce am afirmat că în Ecuador există un sistem de tuneluri artificiale, ca şi o bibliotecă metalică, am fost sfâşiat de presa europeană, în timpul unui interviu la o televiziune germană, editorul meu de la editura ECON din Düsseldorf a anunţat că este dispus să finanţeze o expediţie în Ecuador, pentru a dovedi autenticitatea afirmaţiilor şi a „Escriturii” pe care o aveţi dvs.

Profesorul Udo Oberem, de la departamentul de

Studii Americane al Universităţii din Bonn, va călători împreună cu mine din Germania în Ecuador. În Ecuador, echipei i se vor alătura un custode de muzeu şi posibil şi un geolog. Întreaga întreprindere trebuie să aibă loc la începutul lunii martie 1973.

Din nefericire, niciunul dintre noi nu are la dispoziţie cele câteva luni necesare pentru o expediţie cu catâri şi hamali. Prin urmare, considerăm că soluţia cea mai bună este să zburăm cu elicopterul până la intrarea principală. Costurile vor fi suportate de Editura ECON.

1. Este Señor Moricz dispus şi doritor să conducă o mică expediţie pe 1 martie 1973 sau în jurul acestei date, spre intrarea principală sau spre una din intrările secundare mai interesante?

2. Este Juan Moricz doritor să ne arate/poate el garanta că mica expediţie va ajunge să vadă o parte din sistemul de peşteri artificiale? Va fi suficient să fie văzută o mică parte care este indiscutabil artificială şi nu ar fi putut fi produsă prin eroziunea apei sau prin prăbuşire de straturi.

3. Este Señor Moricz dispus să ne ducă suficient de departe, pentru a putea vedea o parte din comorile subterane – în special biblioteca metalică?

Evident, nu începe discuţie că ne aşteptăm ca dr. Pena să ne însoţească în această expediţie. Acest tip de expediţie nu are drept scop principal decât confirmarea/certificarea existenţei sistemului subteran de peşteri şi a tezaurului cultural şi istoric aflat acolo. O expediţie majoră, care să implice şi ziarişti, nu este planificată decât mult mai târziu. În scopul verificării, nu este absolut necesar să zburăm direct spre intrarea principală, întrucât Señor Moricz cunoaşte şi intrări secundare. El ar putea foarte bine să ne conducă spre una din acestea, în situaţia în care vom fi în continuare în măsură să confirmăm că sistemul este produs de om şi

vom vedea o parte din comoara subterană.

Dacă Señor Moricz preferă să nu ne conducă la una dintre intrările secundare şi mai degrabă ar zbura direct către intrarea principală, atunci este esenţial ca Señor Moricz să ne poată spune cât timp este necesar să rămânem sub pământ pentru a vedea cel puţin o parte din biblioteca metalică. La nevoie, putem trimite un grup de hamali înainte, sau elicopterul va trebui să facă mai multe curse, până când echipa şi echipamentele ei vor fi aduse la intrarea principală.

Misiunea propusă cu ajutorul elicopterului va fi posibilă, atât pentru mine, cât şi pentru profesorul Oberem, pe 1 martie 1973, sau în jurul acestei date. Prin urmare, ne bazăm pe un răspuns rapid şi cuprinzător la întrebările ridicate în scrisoare. Îndată ce Señor Moricz şi dr. Pena vor fi confirmat că avem permisiunea de a vedea o parte din sistemul subteran şi biblioteca metalică, vom intra în legătură ca să stabilim structura şi planificarea călătoriei.

Vă trimit amândurora cele mai cordiale urări şi sper să ne vedem curând, cel mai târziu în martie 1973.

(Semnat: Erich von Däniken)

Aşteptare în zadar

Am tot aşteptat, am trimis în Ecuador patru exemplare ale aceleiaşi scrisori – folosind de fiecare dată altă rută şi altă metodă. Dar nu am primit niciun răspuns. Care să fi fost motivul acestei lipse de reacţie? Sincer să fiu, eu personal aş fi sărit în primul avion spre Guayaquil, dar aveam un program de conferinţe plin pe întreaga lună noiembrie, ca şi, parţial, în decembrie. Până şi o scurtă vizită în Ecuador ar fi necesitat cel puţin cinci zile, dus-întors, iar eu nu aveam în niciun caz cinci zile libere la rând. Crăciunul era la doi paşi, cu toate bucuriile familiale

şi îndatoririle lui. M-am convins că răspunsul lui Pena era undeva în debandada corespondenţei de Crăciun. Dar profesorul Oberem şi ceilalţi mă grăbeau. Aveau nevoie de un răspuns definitiv, pentru a-şi putea face planuri. Aşa că, pe 29 decembrie 1972, am trimis încă o scrisoare transoceanică, spre Ecuador:

Pe 11 noiembrie v-am trimis o lungă scrisoare privind planurile pentru o expediţie cu elicopterul, pentru a vizita o parte din sistemul de peşteri subterane descoperit de Juan Moricz. Pentru a mă asigura că scrisoarea va ajunge, am trimis patru fotocopii ale ei, în diferite zile. În scrisoarea mea din 11 noiembrie, scriam că Editura ECON este dispusă să îşi asume costurile unei asemenea expediţii, iar profesorul german de etnologie Udo Oberem este şi el dispus să ne însoţească.

Au trecut aproape două luni şi încă nu am primit niciun răspuns privind sugestiile şi întrebările mele. Această situaţie începe să devină dificilă pentru mine, ca să nu spun imposibilă. Nu numai membrii expediţiei, ci şi susţinătorii financiari – Editura ECON – exercită presiuni asupra mea… [urmează o secţiune care repetă, în mare măsură, conţinutul precedentei scrisori]… Costurile transportului sunt mari şi de aceea ne este imposibil nouă, europenilor, să venim în Ecuador fără o asigurare categorică din partea domnului Moricz… Dacă nu voi primi nicio veste de la dvs. până pe 10 ianuarie, voi încerca să vă contactez prin telefon.

Am petrecut ajunul Anului Nou din 1972 cu familia, într-un minunat hotel montan din Alpii Elveţieni. Mulţi dintre oaspeţi – unii dintre ei interesaţi sincer, alţii doar simulând – voiau să ştie mai multe despre biblioteca metalică din Ecuador. Dar nu puteam face nimic pentru ei. A trecut şi termenul de 10 ianuarie, pe care i l-am dat lui

Pena, fără să primesc vreun răspuns. Patronul Editurii ECON a sugerat să ne facem bagajele şi să plecăm în Ecuador, chiar fără susţinerea lui Moricz. Am fost complet împotriva ideii, oferind argumentele de mai jos:

Călătoria planificată în Ecuador este de dorit şi trebuie efectuată. Dar unicul motiv pentru efectuarea ei este biblioteca metalică. De aceea, trebuie îndepărtate toate obstacolele puse în cale de Moricz şi Pena. Chiar dacă planurile noastre sunt întârziate de cei doi domni, trebuie să acceptăm cu calm situaţia şi să nu intrăm în panică. Trebuie să informăm toate părţile interesate într-o manieră obiectivă şi reţinută… Faptul că Moricz şi Pena încă nu au răspuns nu mă îngrijorează prea mult. Pot totuşi spune cu oarecare siguranţă că această tăcere nu este un afront la adresa mea, pentru că dra Buob a fost în vizită la Pena după relatarea ziariştilor de la Stern. Încep să mă întreb dacă celelalte părţi interesate s-au implicat în problemă – oricare ar fi ea. Acei ziarişti care mă atacă şi mă sfâşie – atât pe mine, cât şi subiectul în sine – nu sunt interesaţi deloc de ce vom aduce din Ecuador, câtă vreme sistemul de tunele şi biblioteca metalică nu fac parte din rezultate.

Pentru mine, cel mai important era să confirm cele mai importante pasaje din Aurul zeilor, iar asta era imposibil fără ajutorul lui Moricz. El era personajul-cheie pentru reabilitarea mea în ochii lumii. Chiar şi astăzi, după 36 de ani, pot scrie toate acestea şi pot cita din vechea mea corespondenţă fără cea mai mică amărăciune şi fără să urăsc pe nimeni dintre cei implicaţi. După cum ştim, timpul vindecă orice răni. Motivul dezamăgirii mele de atunci a fost o foarte lungă scrisoare primită de la dr. Pena (e pur şi simplu prea lungă ca să o redau aici în întregime), care efectiv m-a zdrobit. Oare trăiam într-o lume halucinantă? Sau ceilalţi trecuseră în tabăra opusă? Pena scria:

Am primit scrisorile dvs din 11 şi 30 noiembrie, ca şi pe aceea din 29 decembrie. În această privinţă, în calitate de avocat al lui Señor Juan Moricz, vă informez: …

Señor Moricz şi eu însumi credem amândoi că ar trebui să reveniţi la Guayaquil cu cea mai apropiată ocazie, pentru a ne da explicaţii despre ilustrarea mai degrabă colorată şi inventivă a descoperirii domnului Moricz în cartea dvs. (Aurul zeilor), ca şi în ceea ce priveşte publicarea anumitor fotografii fără a avea permisiunea noastră, într-adevăr, vi s-au transmis detalii specifice privind această expediţie, în ideea că veţi susţine financiar o expediţie ulterioară cu suma de 200.000 dolari americani. Această a doua expediţie urma să facă detaliile descoperirii lui Moricz cunoscute întregii lumi…

Contrar oricărei poziţii legale, aţi folosit materialul furnizat dvs. deşi vi s-a spus de la bun început că Señor Moricz doreşte să păstreze pentru el drepturile de autor şi intelectuale asociate cu descoperirea lui, aşa cum garantează certificatul semnat de toţi membrii expediţiei iniţiale – pe care l-aţi văzut. Includ aici o copie pentru dvs…

Astfel, aţi uzurpat drepturile de publicare a rezultatelor cercetării mai sus menţionate. De asemenea, aţi beneficiat comercial de o descoperire şi de alte informaţii deţinute de altă persoană, fără ca măcar să fiţi de acord cu o compensaţie bănească…

Prin exploatarea agitaţiei şi a curiozităţii omeneşti fireşti ridicate de povestea fantasticei descoperiri a lui Senior Moricz, intenţionaţi să folosiţi numeroasele dvs. publicaţii pentru a ne presa să organizăm o expediţie ulterioară, de care numai dvs. veţi beneficia. Uitaţi că planul era să organizăm o expediţie care să aducă descoperirile lui Moricz în faţa lumii, nu din dorinţa

filantropică de a arăta tuturor că domnul Erich von Däniken are dreptate. Aţi incitat în mod ilegal curiozitatea cititorilor dvs. pentru descoperirea altcuiva. Acum doriţi să exploataţi situaţia, ca să dovediţi că afirmaţiile dvs. sunt corecte…

Buimăcit!

Această lovitură m-a trimis direct la podea! Timp de câteva zile, parcă am bântuit printr-un labirint. Slavă cerului, nu sunt de tipul uman care suferă de depresii; martie 1973 ar fi trebuit să fie luna decisivă. Pur şi simplu nu mai ştiam ce să cred. În Aurul zeilor publicasem doar câteva pagini despre descoperirea lui Juan Moricz, pentru că el, (ca şi mine, de altfel) aşa dorise, pentru ca el să poată publica mai uşor propria carte pe tema respectivă. El îmi dăduse acele fotografii alb-negru exact în acest scop. Acum afirmau că le folosisem fără permisiune. Eram prezentat drept un ticălos iremediabil – de sus până jos – pentru că „beneficiasem comercial” de descoperirile lui Moricz. Moricz a fost de asemenea oripilat – cel puţin aşa spunea scrisoarea lui Pena – de maniera în care îi publicasem descoperirile. În realitate, eu îi arătasem avanscripturile din Sie & Ei şi i le tradusesem cuvânt cu cuvânt. Scrisoarea lui Pena includea şi un document pe care eu – în ciuda spuselor lui contrare nu-l văzusem în viaţa mea. Eu ştiam doar de „Escritura” (declaraţia notarială), dar nu văzusem niciodată următorul document:

Subsemnaţii, cu toţii membri ai expediţiei de cercetare în peşterile descoperite de Señor Juan Moricz în Ecuador, ne angajăm să nu publicăm niciun material sau fotografie sub nicio formă jurnalistică, pe calea radioului sau a televiziunii, sau orice alte explicaţii legate de expediţie, incidentele ei sau obiectele valoroase din peşteri, poziţia geografică a sitului, teoriile şi ipotezele

care au dus la descoperire sau orice alte elemente privind expediţia. Orice declaraţie publică sau oficială către mass-media privind succesul, eşecul, repercusiunile, scopul, realizările şi alte aspecte ale expediţiei, pot fi făcute numai de Señor Juan Moricz, care este numit în mod explicit conducătorul expediţiei şi autorizat în mod expres să ia măsuri legale împotriva oricui contravine prezentului acord, ca şi pentru împiedicarea publicării oricărei fotografii sau declaraţii care să încalce prezentul acord. Numai descoperitorul, Señor Juan Moricz, are dreptul de a revoca datoriile şi restricţiile descrise în prezentul document, la orice moment consideră el a fi oportun. (Semnat de mână de toţi membrii „Expedition 1969”, pe 23 iulie 1969)

Acum începeam să mă gândesc că poate Moricz era pus sub presiune de colegii lui de expediţie, care juraseră cu toţii păstrarea secretului. Conform cu această idee, acest Däniken din Elveţia nu se potrivea deloc în tabloul de ansamblu. El strica totul şi între timp mai şi câştiga grămezi de bani (aşa se spunea!). Dar realitatea era cu totul alta.

La urma urmei, de ce mai zgândăr povestea asta veche, după atâţia ani? Cui îi mai pasă? Aurul zeilor nu mai e de mult pe piaţă. Cititorii mei din vremea aceea sunt acum fie morţii, fie interesaţi de alte chestiuni. Iar eu mi-am revenit din toate şocurile şi traumele. Atunci, de ce mai sap după această poveste de mult moartă şi îngropată?

Pentru că biblioteca metalică a fost văzută şi descrisă în detaliu. De către altă sursă! Şi pentru că acum cunosc exact locaţia geografică a intrării în cavernă! Chiar sub nasul nostru se află nişte descoperiri senzaţionale. Vechea poveste a devenit brusc din nou una de mare actualitate. Înainte să pun capacul peste toată această corespondenţă veche de 35 de ani, care ea însăşi este un capitol de

istorie, şi înainte să vă spun mai multe despre descoperirea bibliotecii metalice, s-ar putea să vă intereseze ce s-a întâmplat cu relaţia dintre Moricz şi Pena şi mine. Am răspuns la „lovitura de măciucă” a lui Pena după doar o săptămână (am o carcasă dură!):

Expediţia pe care am propus-o avea drept intenţie doar să dovedească lumii că biblioteca de metal şi toate celelalte tezaure există cu adevărat şi se găsesc în peşterile lui Moricz. Personajul principal a fost întotdeauna Juan Moricz, nu Erich von Däniken… Scopul nu era să dovedească faptul că „Erich von Däniken are dreptate”, mai degrabă era ideea de a dovedi că ceea ce a afirmat Moricz, de pildă în „Escritura”, este adevărat.

În timpul vizitei mele în Ecuador, în august anul trecut, v-am arătat primele tipărituri din revista Sie & Ei şi am discutat în amănunţime despre metodele pe care un autor trebuie să le folosească pentru a-şi prezenta povestea într-o lumină favorabilă. Moricz a spus atunci că pentru el prezentarea este secundară ca importanţă. Vă reamintesc faptul că nu am scris tratate ştiinţifice şi că un scriitor trebuie să se bucure de puţină libertate artistică, în biroul dvs., Moricz mi-a dat permisiunea de a folosi fotografiile pe care mi le-a dat. Acesta este motivul principal pentru care am mers la laboratorul foto şi am comandat copiile. Mai mult, secretomania apropo de fotografii este absurdă, dat fiind că ele au fost oricum publicate în presa ecuadoriană.

Este adevărat că în timpul uneia dintre discuţiile noastre de seară am făcut oferta de a găsi surse de finanţare pentru o expediţie ulterioară, pentru ca lumea să afle despre fantasticele descoperiri din Ecuador. Această finanţare ar fi fost furnizată de Editura ECON şi dacă aceasta nu ar fi acceptat, aş fi convins altă companie. Dacă

Señor Moricz crede că îşi poate finanţa propria expediţie, atunci este problema lui, iar eu sunt sigur că are motivele lui să acţioneze astfel. Dar ceea ce mi se pare total incorect este să fiu prezentat drept un soi de răufăcător care a dat în vileag secretele rezervate pentru Señor Moricz. Nu am făcut parte din Expedicion 1969 şi nu am semnat documentul pe care mi l-aţi trimis. Mai mult, nu am avut niciodată nici cea mai mică idee că un astfel de document ar exista. Că a venit vorba, profit de ocazie pentru a vă mulţumi că mi-aţi trimis copia. Oricum, documentul nu se referă la subiectele tratate de noi în Ecuador. Vă era limpede atât dvs. cât şi lui Señor Moricz că voi scrie despre sistemul de tuneluri subterane – la urma urmei, acesta a fost motivul lungilor noastre întrevederi.

Aş dori, dr. Pena, să vă amintiţi de discuţiile noastre! Cunoaşteţi poziţia mea şi a lui Moricz în privinţa arheologiei şi a originilor şi răspândirii lui Homo sapiens. De asemenea, aveţi cunoştinţă de faptul că şi eu şi Moricz ştim mai multe decât scriem sau spunem. Vă amintiţi a doua noastră întâlnire de la ora cinei? Moricz şi cu mine eram exact pe aceeaşi lungime de undă intelectuală. În privinţa unora dintre subiectele abordate, era suficient să înclinăm din cap unul spre celălalt, pentru că fiecare îşi dădea seama că şi celălalt ştie despre ce este vorba. Ce credeţi că s-ar fi întâmplat dacă publicam întreaga poveste? Nu pot să înţeleg – în special după întâlnirile noastre – de ce amândoi amândoi vă purtaţi brusc de parcă v-aş fi făcut vreun rău. Moritz vrea „la guerra”, sau chiar „norte guerra”! De fapt, el a fost acela care a vrut să scoată la iveală în faţa publicului larg adevărul despre preistoria omului. Moricz ar trebui probabil să fie recunoscător că oamenii nu discută doar despre descoperirile lui, ci şi despre el personal. Nu am pretins niciodată aceste descoperiri pentru mine am subliniat

întotdeauna că este descoperirea lui Moricz. El nu are – şi Dumnezeu ştie! – niciun motiv să fie furios pe mine şi pe publicaţiile mele. Dacă Juan Moricz chiar este în măsură să-şi pună în aplicare ideea de a publica plănuita carte în 30 de limbi, simultan, atunci asta se va datora nu în mică măsură uşii pe care i-am deschis-o eu. Numai prin publicaţiile mele lumea ştie acum că în Ecuador există un sistem de tuneluri şi că descoperitorul lui îi cunoaşte secretele.

Mult stimate dr. Pena, vă rog să acceptaţi salutările mele cele mai cordiale şi să i le transmiteţi şi lui Señor Moricz.

(Semnat: Erich von Däniken)

Complotul se ramifică

În acea perioadă, între 1972 şi 1975, foarte multă lume din presa internaţională mă acuza că nu m-am apărat împotriva unor acuzaţii foarte serioase. Au spus că nu am făcut nimic ca să lămuresc adevărul, că m-am comportat mizerabil, că am evitat să-mi asum orice răspundere. În plus, unii au aruncat – intenţionat – cu titluri în care susţineau că aş fi recunoscut că nu am fost niciodată în vreo peşteră în Ecuador. Câtă impostură! La prima conferinţă de presă, am spus foarte răspicat că nu am fost la intrarea principală a lumii subterane a lui Juan Moricz, ci fusesem doar într-un tunel lateral – ilustrat foarte limpede de fotografii. Toate faptele reale au fost aruncate pe fereastră, pentru a se fabrica texte de tipul: „Däniken a recunoscut că nu a fost niciodată în vreo peşteră din Ecuador”. Aceste articole răstălmăcite sunt şi în zilele noastre blestemul arhivelor de presă şi – evident – al Internetului, unde oricine poate scrie ce îi place, chiar şi minciuni sfruntate. Asta îmi aminteşte de un moderator TV

care voia ca invitaţii lui să răspundă la întrebările puse de el doar cu „da” sau „nu”. Pe bune? Încercaţi, de pildă, să răspundeţi cu da sau nu la următoarea întrebare:

Ai de gând să încetezi să-ţi mai baţi nevasta în fiecare seară?

Da sau nu?

V-aţi prins? Variantele „sau-sau” adesea nu sunt bune de nimic. De aceea, am decis – ca parte a poveştii neterminate despre misterioasa bibliotecă metalică să lămuresc în sfârşit controversa privind cele câteva pagini din Aurul zeilor. Iar acum am, în sfârşit, ocazia de a vă spune cum am încercat să arunc puţină lumină asupra întregii probleme.

După scrisoarea mea explicativă trimisă lui Pena, am primit prin poştă un răspuns prin care mi se cereau bani. Mi se cerea să plătesc „procentul corespunzător din drepturile de autor datorate lui Señor Moricz”, pe care îl datoram pentru veniturile căpătate din folosirea fotografiilor, cercetărilor şi aşa mai departe. În acelaşi timp, am primit o scrisoare de la un anume domn James B. Mobiley, de la „Media Associates Company”, o firmă producătoare de filme din Statele Unite ale Americii, care mă anunţa că vor face un film despre peşterile subterane din Ecuador şi că îşi asigurase drepturile de ecranizare. Señor Moricz refuzase şansa de a se implica direct, dar prezenţa lui nu era necesară, pentru că echipa va fi condusă de un anume Señor Pino Turrola. Spre uimirea mea, am aflat că domnul Turrola explorase peşterile mai în detaliu decât oricine altcineva – şi că o făcuse cu un an şi jumătate înainte de expediţia lui Moricz! Domnul Mobiley mă asigura în scrisoarea lui că firma lui semnase un contract cu guvernul ecuadorian şi îşi înregistrase drepturile la Ghilda Scriitorilor din America. Dar ceea ce

m-a electrizat cel mai mult a fost afirmaţia lui Mobiley că „panourile produse din metale stranii, obiecte de aur etc”. nu fuseseră găsite în peşterile lui Moricz „mai degrabă ele se aflau într-o încăpere, la câteva mile depărtare. Puteai intra în ea doar înotând în râu şi ieşind în peşteră”.

Asta da, veste! Dacă ceea ce spunea Mobiley era adevărat, atunci Moricz ceruse un act notarial fără vreo legătură cu adevărul! Asta însemna că abuzase de încrederea guvernului lui şi că îl minţise cu neruşinare şi pe avocatul lui, încrezătorul dr. Pena – ca şi pe mine! mai însemna şi că vizita de la intrarea secundară era o şaradă indescifrabilă, i-am trimis dr. Pena o copie a scrisorii şi în acelaşi timp l-am felicitat pe producătorul de film, domnul Mobiley, asigurându-l de întreaga mea susţinere când va scoate filmul pe piaţă. Într-o altă scrisoare lungă trimisă dr. Pena pe 16 martie 1973, i-am explicat punctul meu de vedere în privinţa pretenţiilor lui Moricz (parte procentuală), dar nu am primit niciun răspuns. În schimb, peste alte câteva luni, mi s-a depus la uşă o cerere pentru un milion de dolari. De necrezut! Cineva mă dădea în judecată pentru un milion de dolari din cauza câtorva pagini din cartea mea Aurul zeilor. Acele câteva pagini aveau legătură cu doar o mică porţiune dintr-o minunată poveste, care era foarte posibil să fi fost născocită de persoana care mă dădea în judecată (Juan Moricz) şi care nu ridicase nici măcar un deget ca să dovedească adevărul poveştii lui – asta deşi mă oferisem să-i finanţez expediţia! În ce fel de lume halucinantă trăiam?!

Pe 17 iunie 1973, domnul Ronald Nicholas, preşedintele National Leisure Corporation din Hollywood, îi declara ziaristului Ron Thompson: „Este incredibil. Echipa de filmare a făcut în tuneluri peste o mie de fotografii. Au descoperit caverne destul de mari ca să adăpostească 5.000 până la 6.000 de oameni".

Mie îmi convenea. Nu conta cine aduce fotografiile,

câtă vreme era confirmată povestea mea.

Au trecut anii. Am refuzat cererea pentru daune a lui Moricz şi am câştigat în instanţă. El a continuat să insiste în ziare şi în discuţii cu oricine voia să-l asculte că peşterile şi biblioteca metalică existau.28, 29 Apoi, cândva, spre sfârşitul toamnei lui 1976 (numărul lipseşte din arhiva mea), revista germană Bunte a publicat un fabulos articol despre Ecuador. O echipă internaţională de exploratori, condusă de speologul scoţian Stanley Hall, efectuase o expediţie de anvergură „pe urmele lui Erich von Däniken". Oaspetele lor de onoare era primul om ajuns pe Lună, Neil Armstrong. Scria acolo că toţi participanţii fuseseră teribil de dezamăgiţi din cauza mea, pentru că peşterile subterane nu conţineau nici măcar o urmă de comoară. Nu auzisem în viaţa mea de speologul Stanley Hall; pe de altă parte, toată lumea îl cunoaşte pe Neil Armstrong. i-am scris acestuia o scrisoare pe 18 februarie 1977, cerându-i mai multe detalii. Am primit răspunsul cu puţin peste o săptămână mai târziu. Domnul Armstrong se distanţa de declaraţia de presă.30, 31 Puteţi citi singuri scrisoarea lui Neil Armstrong. (vezi mai jos)

Necazul cu presa

Încă de atunci renunţasem deja să mă mai tot întreb ce naiba se întâmplă cu presa. La vremea aceea eram o victimă bine stabilită şi lovită din plin a sistemului. Citiţi scrisoarea şi veţi vedea! Ştiam, chiar şi pe atunci, cum funcţionau lucrurile în mass-media şi că ziariştii pur şi simplu jefuiau sursele existente pentru a economisi timp. Asta nu-i transformă în nişte ticăloşi. Aşa că practic nici nu am tresărit când unul din importantele cotidiene germane a publicat pe 2 octombrie 1982 un articol despre o expediţie germană. din nou, „pe urmele lui Däniken" – care călătorise în Ecuador şi studiase peşterile Tayos, ajungând

acolo cu uşurinţă, fără ajutorul a zeci de ghizi şi hamali şi care de asemenea a descoperit în colecţia părintelui Crespi doar panouri de alamă şi alte kitschuri.

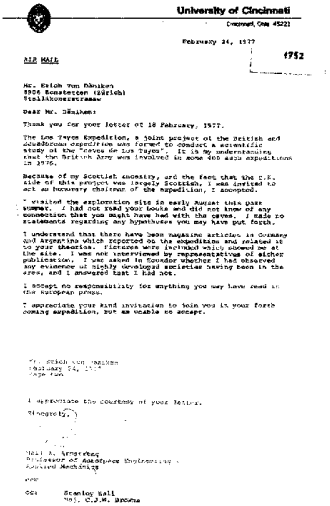

University of Cincinnati
Cincinnati, Ohio 45221

February 24, 1977

AIR MAIL

1752

Mr. Erich Von Däniken
8936 Bonstetten (Zürich)
Stallikonerstrasse

Dear Mr. Däniken:

Thank you for your letter of 18 February, 1977.

The Los Tayos Expedition, a joint project of the British and Ecuadorean expedition was formed to conduct a scientific study of the "caves de Los Tayos". It is my understanding that the British Army was involved in some 400 such expeditions in 1976.

Because of my Scottish ancestry, and the fact that the U.K. side of this project was largely Scottish, I was invited to act as honorary chairman of the expedition, I accepted.

I visited the exploration site so early August this past summer. I had not read your books and did not know of any connection that you might have had with the caves. I made no statements regarding any hypotheses you may have put forth.

I understand that there have been magazine articles in Germany and Argentina which reported on the expedition and related it to "ancient theories". Pictures were included which showed me at the site, which were not authorized by representatives of either publication. I was asked in Ecuador whether I had observed any evidence of highly developed societies having been in the area, and I answered that I had not.

I accept no responsibility for anything you may have read in the European press.

I appreciate your kind invitation to join you in your forth coming expedition, but am unable to accept.

...erich von Däniken
...ruary 24, 1977
...ge Two

I appreciate the courtesy of your letter.

Sincerely,

Neil A. Armstrong
Professor of Aerospace Engineering
Applied Mechanics

mmm

cc: Stanley Hall
Maj. C.J.M. Brooks

Scrisoarea pe care am primit-o de la Neil Armstrong în 1977.

Universitatea din Cincinnati
Cincinnati, Ohio 45221
24 februarie 1977

AIRMAIL

Domnului Erich von Däniken 8936 Bonstetten (Zürich) Stallikonerstrasse

Stimate domnule Däniken:

Vă mulţumesc pentru scrisoarea de pe 18 februarie 1977. Expediţia Los Tayos, un proiect comun britanic şi ecuadorian, a fost formată pentru a efectua un studiu ştiinţific al „caves de Los Tayos”. Mi s-a dat a înţelege că Armata Britanică s-a implicat în 1976 în aproximativ 400 de asemenea expediţii.

Dată fiind descendenţa mea scoţiană, ca şi faptul că partea britanică a acestui proiect era în majoritate scoţiană, am fost invitat să particip în calitate de preşedinte onorific. Am acceptat.

Am vizitat situl explorat la începutul lunii august din vara trecută. Nu citisem niciuna din cărţile dvs. şi nu ştiam de nicio referire pe care aţi fi făcut-o la peşteri. Nu am făcut nicio declaraţie privind ipotezele pe care le-aţi fi emis dumneavoastră.

Înţeleg că au apărut articole în reviste din Germania şi Argentina în care se scria despre expediţie şi se făcea legătura dintre aceasta şi teoriile dvs. Erau incluse şi fotografii care mă prezentau pe mine la faţa locului. Nu am fost intervievat de reprezentanţii nici unei publicaţii. În Ecuador, am fost întrebat dacă am observat dovezi privind existenţa în zonă a unei societăţi foarte avansate, iar răspunsul meu a fost că nu.

Nu accept nicio răspundere pentru ceea ce aţi citit eventual în presa europeană.

Apreciez amabila dvs. invitaţie de a mă alătura viitoarei dvs. expediţii, dar nu sunt în măsură să o accept.

Domnului Erich von Däniken
24 februarie 1977
Pagina 2

Apreciez curtoazia scrisorii dvs.
Al dvs., sincer, Neil Armstrong

Profesor de Inginerie Aerospaţiale şi Mecanică Aplicată ce: Stanley Hall Mai. C.J.W. Browne

Bine, dar parcă „Expedition Moricz 1969” avusese nevoie de o întreagă coloană de hamali şi de protecţia armatei. Cum au reuşit acei „turişti” germani să ajungă la pas lejer la Peşterile Tayos? Răspunsul este simplu: se

întâmpla la 12 ani distanţă şi ecuadorienii construiseră o şosea care acoperea cea mai mare parte a distanţei până acolo. Situaţia din 1982 era incomparabilă cu cea din 1969. Dar cum rămânea cu părintele Crespi? Nu se stabilise deja de multă vreme că toată colecţia lui era constituită din kitschuri şi rebuturi moderne?

Deja în 1972 ştiam că părintele Crespi fusese pentru un timp, în viaţa de dinainte, custodele Muzeului Aurului din Cuenca. De aceea, nu prea îmi venea să cred că nu ştie să deosebească aurul de alte metale. Muzeul aurului a ars pe 20 iulie 1962. În timpul celor trei vizite ale mele la Cuenca, bătrânul a adus târâş afară panourile, pentru a fi fotografiate, spunând, pentru mai toate, „oro… oro… oro" (aur… aur… aur). Părintele era un glumeţ şi-i plăcea să le facă renghiuri vizitatorilor. În timpul celei de-a doua vizite a mea, dorea foarte tare ca eu să fac o fotografie a ultimei lui piese de „aur", i-am făcut cu plăcere pe plac, deşi oricine, inclusiv eu, putea vedea că este o bucată ieftină de alamă. Apoi a târât afară un vechi fier de călcat cu aburi ruginit şi mi-a spus, făcându-mi cu ochiul, că asta era dovada că incaşii ştiau să calce rufe. Extrem de ager, după ce primii vizitatori îi furaseră din obiecte, el îşi păzea comoara cu străşnicie. Cu greu m-a lăsat să mă apropii de o singură piesă iar când am încercat să fac măsurători, el ţinea specimenele sub nişte unghiuri incomode sau le proptea de zid. Ce puteam să fac? Dar să-l acuzi pe părinte – să nu uităm, era un respectat membru al Bisericii şi expert în aur – că ar fi minţit, asta era prea de tot. Nu puteam decât să-l ascult spunând „aur" şi să zâmbesc. Asta cu atât mai mult cu cât vizitasem muzeele aurului din Lima şi Bogotá, care aveau piese care semănau cu cele din colecţia părintelui Crespi.

Aşadar, la 12 ani după vizitele mele, o grămadă de turişti nemţi invadaseră curtea părintelui Crespi. Părintele murise cu puţină vreme înainte şi succesorul lui era mai

mult decât bucuros să le arate turiştilor cu rucsacuri grei în spate tot felul de obiecte scoase din colecţia lui Crespi, inclusiv câteva dintre panourile pe care eu le descrisesem drept „aur”. Evident, toate piesele cu adevărat valoroase din colecţie fuseseră ridicate şi apoi adăpostite la Arhivele de Stat Ecuadoriene. Chiar şi aşa, cu greu se putea concepe că acele piese sunt „gunoaie fără valoare”, cum scria în articolul german. Nu ai nevoie de un seif ca să păstrezi gunoaie vechi. Îmi pot foarte bine închipui că multe dintre obiecte erau duplicate; un original, o copie. Nu scriu asta doar pentru a-mi acoperi spatele, ci şi din experienţă, pentru că multe din muzeele lumii conţin imitaţii ale altor piese. Asta chiar şi în ţinutul Anzilor.

Oricum, nu eram în măsură să deosebesc ce era original şi ce era copie, aşa că am scris în cartea mea Aurul zeilor că piesele erau produse din aur, argint, cupru şi alamă. În următoarea mea carte, în căutarea zeilor antici, publicată peste doar un an, am fost ceva mai precis: „piese din alamă, cupru, metal ieftin, în foi, zinc, piatră şi lemn…

Iar în tot acel haos, nişte adevărate comori din aur sau placate cu aur, din argint sau placate cu argint” (p. 149). Etichetele de sub fotografii erau şi mai prudente: „panou metalic”, „foaie metalică placată cu aur”, „sculptură”, „disc din argint şi zinc” şi „foi de argint cu gravuri”.

Nici nu au ajuns bine acasă, că liderul grupului de turişti germani a şi scris o carte în care îmi respingea relatările şi în care eram din nou – cum altfel? – „demascat”, „expus” şi „negat” şi să nu uităm de obligatoria „indignare” în numele poporului german. Nu mai lipseau decât fetele care dansau şi luminile feerice. Cartea vorbeşte de parcă eu aş fi scris tot timpul numai şi numai despre aur, aur şi iar aurul din colecţia părintelui Crespi. De la bun început trebuie spus că nu e adevărat. În

al doilea rând, cartea mea de fotografie documentară, în căutarea zeilor antici, a fost, convenabil, total ignorată. Iar în al treilea rând, nu aveam de unde să ştiu că între 1969 (Moricz) şi 1982, ecuadorienii construiseră o şosea pe care puteau circula maşini, care făcea o expediţie costisitoare – cum fusese a lui Moricz – absolut inutilă.

Turiştii germani au găsit rapid câteva panouri ale lui Crespi şi au apreciat ca nişte „experţi", numai pe baza unei greutăţi prea mici, că nu puteau fi făcute din aur (l-am demascat pe Däniken, ura!) în 1972, ştiam deja că greutatea unui obiect nu spune mare lucru despre conţinutul lui în aur. Profesorul Gebhardt, directorul Institutului Max Planck pentru Metalurgie de la Stuttgart, îmi spusese: „Greutatea şi culoarea nu spun mai nimic despre concentraţia aurului". Profesorul Gebhardt studiase măiestria metalurgică a incaşilor timp de zeci de ani şi era considerat un expert de vârf. Peste alţi câţiva ani, profesoara Heather Lechtmann, şefa Centrului pentru Cercetări Materiale de la Institutul pentru Arheologie şi Etnologie de la Massachusetts Institute of Technology, a publicat un studiu detaliat despre aurul incaş „fals". În raportul ei, citim următoarele fraze:

Am analizat în laborator mici eşantioane extrase din descoperiri. Am aflat că placarea avea adeseori o grosime de doar O, 5 până la 2 microni şi era foarte greu de văzut, chiar şi la o mărire de 500 x... Stăpânii imperiului incaş foloseau obiecte care arătau ca şi cum ar fi fost făcute din aur sau argint pur. Metodele folosite de locuitorii precolumbieni ai Americii pentru placarea unor metale ordinare, pentru a le da un aspect de metale preţioase, încă nu pot fi duplicate.

Cum rămâne atunci cu acele aşa-zise „revelaţii" şi cu permanentele strigăte de „ruşine"? Aha, da. Motivul este dat de artefactele lui Crespi.

În ultimă analiză, şi arheologii sunt oameni şi uneori se fac că nu văd sau emit judecăţi premature, atunci când obiectele nu se potrivesc în sistemul acceptat. Din acest punct de vedere, colecţia Crespi este ca un cub într-o gaură circulară! Ar distruge complet o foarte populară prejudecată despre cultura precolumbiană, care este perpetuată în nenumărate cărţi de referinţă. Cea mai rapidă cale de a scăpa de aşa ceva este să-i agăţi eticheta de „fals”. Atunci nimeni nu-şi mai pierde timpul cercetând, în special studenţii. Nu am nicio îndoială că unele din piesele lui Crespi erau moderne, dar cele mai multe dintre ele sigur nu erau. Ele au fost păstrate în Muzeul Aurului din Cuenca până pe 20 iulie 1962 şi au fost clasificate drept autentice şi valoroase. Apoi muzeul a ars. Arheologul american Manson Valentine, custode de onoare al Muzeului Ştiinţei din Miami şi cercetător asociat al Muzeului Bishop din Honolulu, a clasificat exact aceleaşi artefacte – cele prezentate de mine în fotografiile din Aurul zeilor drept „autentice”. În capitolul anterior, v-am prezentat panourile lui Crespi cu simboluri gravate care se pot vedea şi la mii de mile depărtare de Ecuador. Data viitoare, vor încerca să mă convingă că Indios au vizitat micuţul muzeu din Glozel (Franţa) înainte să înveţe să lucreze cu ciocanele şi cu metalul lor.

Nu am nimic împotriva unei critici raţionale, chiar şi când este împotriva evidenţei. Eu însumi sunt membru în numeroase asociaţii ale scriitorilor, naţionale şi internaţionale. Cunosc nenumăraţi ziarişti – fiica mea este una dintre aceştia – şi nu am nicio problemă dacă e să stăm împreună ca să discutăm pro şi contra unei anumite chestiuni. Sunt bucuros când am ocazia să râd şi să filosofez alături de colegii mei din breasla scrisului. Dar am un dinte împotriva acestei minorităţi permanent ofensate şi indignate, care din opera de o viaţă a unui om nu iau decât un minim necesar pentru a emite judecăţi

despre restul lucrurilor, pe care nu se obosesc să le cerceteze.

Un scoţian onorabil

Bun. Unde este biblioteca aceea metalică?

Aurul zeilor a fost publicat în 1974 limba spaniolă, sub titlul El Oro de los Dioses, dând naştere unei furtunoase dezbateri în jurul peşterilor Tayos. (Ca o curiozitate: nici titlul englezesc, The Gold of Gods, nici cel spaniol, El Oro de los Dioses, nu îmi aparţin. Titlurile în limbi străine sunt decise adesea de edituri.) Oricum ar fi, cartea a inspirat organizarea altor expediţii pe urmele acestor peşteri disputate. Ziarele au publicat relatări despre ele, iar sistemul subteran de peşteri a fost descris, cel puţin parţial. Unul dintre cei inspiraţi de cărţile mele a fost domnul Stanley Hall. În 1994, eram în Quito pentru a ţine o conferinţă organizată de ambasada Elveţiei şi de Institutul Goethe din Germania. A doua zi după discurs, m-am întâlnit cu Stan – aşa îşi spune el – la casa acestuia. Întâlnirea fusese organizată de Willy Dunnenberger, care fusese multă vreme secretarul şi prietenul meu şi care acum locuia de mulţi ani în Quito. Am aflat că Stan este de origine scoţian. Îi cunoşteam numele din ziar: el este cel care organizase de la zero expediţia Neil Armstrong din 1976. El mi-a spus că acea expediţie durase o singură zi, întrucât întreaga echipă – inclusiv primul om ajuns pe Lună, Neil Armstrong – fusese transportată cu elicopterul direct la intrarea principală a peşterii. Stan îl cunoştea de ani buni pe Juan Moricz şi evident şi pe avocatul acestuia, Gerardo Pena. I-am expus lui Stan punctul meu de vedere în privinţa lor, fără să fac referire la vreun document, iar el mi-a spus că încă este pasionat de găsirea bibliotecii metalice povestea era prea fantastică pentru a fi lăsată să se piardă în ceţurile timpului. Aveam un mare respect pentru Stan, atât ca om cât şi ca persoană pe al cărei

cuvânt te puteai bizui şi ca explorator extrem de competent. Şi credeam că, dacă cineva va găsi orice aici, în Ecuador, el va fi acela – cu atât mai mult cu cât avea o serioasă reputaţie în ţară şi de asemenea era căsătorit cu o ecuadoriană.

În timpul discuţiei noastre, Stan mi-a spus că are poziţia geografică a bibliotecii metalice. După el, aceasta nu se afla în Peşterile Tayos. Dar era prea devreme pentru ca informaţia să fie adusă la cunoştinţa publicului.

În toţi aceşti ani, Stanley Hall rămăsese încăpăţânat în căutările lui şi cunoştea exact poziţia intrării bibliotecii metalice. Nu a făcut niciun secret din asta şi – înainte de moartea lui prematură din 2008 – a publicat o poveste suculentă şi pe alocuri foarte minuţioasă în cartea lui: Aurul de la Tayos: arhivele Atlantidei (în care eu apar aproape ca un fel de unchi adoptiv.) Hall s-a întâlnit cu unicul martor ocular care văzuse biblioteca metalică şi celelalte obiecte cu propriii lui ochi: Señor Lucio Petronio Jaramillo Abarca. Petronio Amarillo fusese condus în fenomenalele peşteri subterane cu mult înaintea lui Juan Moricz, de către un indio din tribul Shuar (cunoscut înainte sub numele de „Jivaros”, un trib devenit oarecum celebru pentru obiceiul de a miniaturiza capetele duşmanilor ucişi). Din cauza eroziunii avansate, oamenii au fost obligaţi să ajungă la intrare scufundându-se într-un râu şi înotând până la una dintre peşteri, unde au petrecut o zi întreagă şi noaptea următoare examinând comoara. Ceea ce a văzut el acolo apare în cartea lui Stan începând cu pagina 185. Din motive de copyright, dar şi pentru a respecta mulţii ani dedicaţi de Stan acestor căutări, pur şi simplu nu pot să citez aici aceste revelaţii extraordinare. Dar pot spune că Petronio vorbea de „mii de animale cioplite”, de himere, de „coloane de diverse culori, ca de cristal” şi în sfârşit de biblioteca metalică, în mii de pagini, în care fiecare „panou metalic [era] de cam 40 x 20

centimetri”. Ceea ce îmi spusese Juan Moricz în acea seară în Guayaquil, cele câteva extrase pe care le-am scris mai sus, în prezenta carte, erau nimic în comparaţie cu descrierile martorului ocular Petronio Jaramillo.

Această lume subterană ne va oferi informaţii care pentru unii vor constitui o puternică lovitură, dar pentru alţii o formidabilă revelaţie. Însă înainte ca aceasta să se întâmple, aşa-numitul spirit al vremii, zeitgeist, trebuie să permită ieşirea la lumină a bibliotecii metalice. El trebuie să permită cercetarea la un nivel posibil doar în cercurile ştiinţifice. Dar care ştiinţă? Arheologia prezervării, etnologia sau teologia de şcoală veche? Pe lângă aceasta, un grup va trebui să aibă susţinere guvernamentală pentru a întreprinde o expediţie atotcuprinzătoare, pe scară largă. O vor bloca? Se vor lăsa mituiţi? Vor încerca să ne spună – total obiectiv şi cu o morgă serioasă, ca dintotdeauna – că revelaţiile lui Stan Hall şi poveştile lui Petronio Jaramillo sunt pură fantezie? Nu sunt un mare adept al teoriei conspiraţioniste, dar cunosc două cazuri în care exact asta s-a întâmplat: „manuscrisele de la Qumran”, descoperite lângă Marea Moartă, şi camerele ascunse de sub Marea Piramidă. Pentru a preîntâmpina orice acţiune de acoperire sau exploatare secretă a peşterilor, Stan Hall a decis să dea poziţia exactă a bibliotecii metalice. (Trăiască Google Earth! îndreptaţi camera satelitului spre 1° 56’ 00” latitudine sudică, 77° 47’ 34” longitudine vestică!) Bine, dar de ce nu îl vedem la televizor pe acest martor ocular al fenomenalei comori?

Petronio Jaramillo a fost împuşcat în faţa propriei case, în mai 1998. A lăsat în urmă un fiu de 14 ani, Mario.

Stan Hall şi Mario au încercat să ajungă împreună la intrarea comorii subterane, dar, din cauza eroziunii avansate şi a altor probleme descrise de Stan în cartea lui, echipa a trebuit să abandoneze încercarea cu mult înainte de a-şi atinge ţinta. Dacă este să te încrezi în Internet, au

încercat şi alţii. Ziaristul Alex Chionetti susţine că a fost împiedicat să-şi atingă ţinta de către membrii tribului Shuar.

Cum rămâne atunci cu Señor Pino Turolla, care se presupune că ar fi vizitat peşterile cu un an şi jumătate înaintea lui Juan Moricz şi a avut cu el o echipă de filmare? Ce s-a întâmplat cu producătorul de film James B. Mobiley? Unde sunt miile de fotografii pe care se presupune că le-au făcut în acea lume subterană? Stan Hall îl descrie pe Pino Turolla drept un conte de origine italiană care era în căutarea dovezilor existenţei vieţii extraterestre. Numai Dumnezeu ştie pentru cine lucra el. Habar nu am dacă a găsit vreodată ceva care să susţină teoriile lui asupra Peşterilor Tayos. M-am întâlnit mulţi ani după aceea cu Mobiley la Los Angeles şi l-am întrebat despre filmul lui şi toate acele fotografii realizate în peşteri. A fost prietenos, dar foarte discret, spunându-mi că filmul nu va vedea niciodată lumina zilei, ceea ce era valabil şi pentru fotografii. „De ce naiba?” am vrut eu să ştiu. „Compania voastră a investit bani serioşi în proiectul acela”. Mi-a zâmbit şmechereşte şi mi-a explicat destul de ambiguu că firma lui primise înapoi mult mai mulţi bani decât investise. „De la cine? Pentru Dumnezeu! Pur şi simplu nu cred!” Mobiley şi-a ţinut gura mi-a mulţumit pentru băutură şi a plecat.

Asemenea întâlniri mă înfurie, chiar fără să mă ducă gândul la subiectul conspiraţiilor globale. Dar cum rămâne cu Juan Moricz? Evident, măcar el trebuie să fi avut tot interesul să-şi dovedească povestea şi să-i facă publicitate în toată lumea.

Juan a murit pe 27 februarie 1991, la scurt timp după cea de-a 69 aniversare. Descoperise din nou aur şi nu a ratat nicio ocazie de a susţine că povestea lui este adevărată. Cum se poate? După ce s-a arătat fără urmă de îndoială că biblioteca metalică nu se află în Peşterile

Tayos? Intrarea reală se află la cam 100 de kilometri depărtare de Peştera Tayos. Ce ar trebui să cred acum despre afirmaţiile lui Moricz? Nu l-am judecat niciodată şi am rămas, în ciuda problemelor pe care le-am avut unul cu celălalt, la părerea că a fost un om mare. Cunoştea foarte multe, în special în domeniul meu de activitate, citise foarte mult şi s-a purtat întotdeauna ca un gentleman. Privind în urmă, acum pot chiar să înţeleg de ce a reacţionat atât de mânios la acţiunile mele, în special după ce a fost supus unei tensiuni tot mai mari în urma publicării cărţii mele (din motive similare, a avut aceleaşi probleme cu Stan Hall). Astăzi, eu cred că peşterile lui Juan Moricz probabil au conţinut tezaurul. Iar tezaurul a fost mutat altundeva – după publicarea Aurului zeilor şi din cauza ameninţării vânătorilor de comori. Totuşi, nu pot fi aceleaşi materiale pe care le-a văzut şi descris Petronio Jaramillo, la unica lui prezenţă acolo, înainte de 1964. Dar avocatul, dr. Pena? Un domn nobil şi extrem de inteligent, riguros şi onest, care nu a făcut nimic altceva decât să reprezinte interesele clientului său, Juan Moricz. Cât de mult a crezut el însuşi din povestea lui Moricz, nu pot spune.

Cotitură dramatică

Exploziva poveste a bibliotecii metalice este abia la început, mulţumită lui Stanley Hall! Din cartea lui şi din conversaţiile ulterioare pe care le-am avut cu el (m-a vizitat în Elveţia), am aflat că o mică expediţie a mormonilor deja vizitase peşterile în 1968 – cu un an înaintea expediţiei lui Moricz! Acum e cazul să ciulim urechile! Să ne amintim puţin: mormonii sunt descendenţii declaraţi ai jarediţilor. Jared a fost tatăl lui Enoch. Dacă vă amintiţi, acesta a scris nişte cărţi care i-au fost dictate de extratereştri şi pe care le-a înmânat fiilor săi, spre a fi

păstrate pentru generaţiile viitoare. Conduşi de un „zeu”, jarediţii au ajuns la coasta sud-americană după 344 de zile în vase fără geamuri. Cărţile mormone Ether şi Levi descriu în detaliu călătoria. Ce au a face aceşti strămoşi ai mormonilor de azi – sau descendenţii lui Jared – cu scrierile de pe panourile metalice? Câteva citate din Cartea lui Mormon ne arată că e vorba exact de acel tip de panou metalic transportat de ei. Înainte de călătoria peste marele ocean, panourile au trebuit asigurate: (cuvintele şi numerele din paranteze arată cartea şi capitolul din Cartea lui Mormon)

(Nephi 3: 3) De aceea, iată, Laban are înscrisele evreilor şi de asemenea arborele înaintaşilor mei, iar ele sunt înscrise pe plăci de alamă.

(3: 4) Căci Domnul mi-a poruncit ca tu şi fraţii tăi să mergeţi către casa lui Laban şi să căutaţi înscrisele…

(3: 24) Şi s-a întâmplat că am intrat la Laban şi am dorit ca el să ne dea nouă înscrisele care erau gravate pe plăci de alamă, pentru care lui i-am dat aurul nostru şi argintul nostru şi toate lucrurile noastre preţioase.

(4: 16) Şi eu de asemenea ştiam că legea a fost încrustată pe plăci de alamă.

(4: 17) Şi iarăşi, ştiam că Domnul îl dăduse pe Laban în mâinile mele pentru această pricină – ca eu să capăt înscrisele după cum a poruncit el. (5: 10) Şi după ce ei au înălţat mulţumiri Dumnezeului lui Israel, tatăl meu, Lehi, a luat înscrisele ce erau gravate pe plăci de alamă şi le-a căutat să vadă începutul.

(5: 11) Şi el s-a uitat şi a văzut că ele au în ele cele cinci cărţi ale lui Moise, care a povestit despre Facerea lumii, şi de asemenea despre Adam şi Eva, care au fost primii noştri părinţi. (5: 18) … că aceste plăci de alamă ar trebui să ajungă în faţa tuturor naţiilor, a tuturor neamurilor şi limbilor şi oamenilor care sunt din sământa

lui.

(5.19) Din această pricină, el a spus că aceste plăci de alamă nu trebuie să piară niciodată nici să mai fie subţiate de timp…

(5: 22) De aceea, a fost înţelepciunea Domnului ca noi să le cărăm cu noi, când am călătorit prin sălbăticie spre pământul făgăduinţei.

Cartea ne vorbeşte despre „plăci de alamă”, deşi poate că nu ar trebui să luăm cuvântul „alamă” ad litteram. La urma urmei, intenţia era ca plăcile să reziste de-a lungul unor milenii (şi să nu mai fie subţiate de timp). Cuvântul alamă poate să fi apărut fie ca rezultat al traducerii, fie pentru a proteja adevărul. Dacă, de pildă, traducătorul folosea cuvântul aur, atunci dorinţa de a poseda aceste plăci ar fi fost de multe ori mai mare. Şi, oricum, era necesară doar o micro-acoperire cu aur. Gândiţi-vă la fenomenalele tehnici de prelucrare a metalelor ale triburilor incaşe precolumbiene, care, la urma urmei, trebuie să fi învăţat de undeva sau de la cineva aceste meşteşuguri. Oricum ar fi, aceste plăci de alamă conţin povestiri „despre crearea lumii şi de asemenea despre Adam şi Eva, care au fost primii noştri părinţi”. Iar ele trebuie distribuite „tuturor naţiunilor, neamurilor, limbilor şi oamenilor”. Ascultători, jarediţii au dus cu ei peste mare, în America, aceste importante documente.

Odată ajunse în America, numărul plăcilor a crescut, pentru că noi relatări erau adăugate:

(Nephi 9: 4) Pe celelalte ar trebui înscrise relatări despre domniile regilor şi războaiele şi toate disputele din sânul poporului meu…

(9: 5) Prin urmare, Domnul mi-a poruncit mie să fac aceste plăci pentru un înţelept scop al lui, pe care scop eu

nu îl înţeleg. Deci noi plăci erau permanent adăugate celor vechi şi – după cum descrie a doua carte a lui Nephi, începând cu capitolul 13 – erau produse copii atât pentru plăcile vechi, cât şi pentru cele noi, folosindu-se „minereu”. Colecţia a crescut, pentru că urmaşii lui Nephi şi-au scris şi ei istoria tot pe plăci metalice, deci biblioteca metalică a strămoşilor mormonilor de azi trebuie să fi constat în mii de plăci.

O călătorie fantastică

Petronio Jaramillo, martorul ocular asasinat al comorilor subterane, a vorbit nu doar de panouri gravate, ci şi despre lucruri inexplicabile, cum ar fi, după cartea Aurul din Tayos a lui Hall, „coloane ca de cristal de diferite culori”. El a menţionat şi un fel de lumină artificială şi pietre colorate, ca şi misterioase ziduri care „păreau de cristal”. Veţi spune că e prea de tot. Dar ia staţi puţin!

Jarediţii au traversat oceanul în opt vase. Dar din ce erau construite aceste vase?

(1 Nephi, 18: 2) Acum, eu, Nephi, nu am lucrat lemnele după învăţătura dată de oameni, nici nu am construit corabia după cum o fac oamenii; dar am construit-o după învăţătura arătată mie de Domnul; prin urmare, nu a fost făcută după cunoaşterea oamenilor.

Corăbiile făcute fără a se folosi metodele oamenilor – cu alte cuvinte, metode „terestre” – pot fi construite doar folosind metode extraterestre. Acestea probabil au implicat folosirea de noi materiale, îmbinări, aliaje şi unelte pe care oamenii nu le cunoşteau la vremea aceea. Dar ET le aveau! Petronio Jaramillo a văzut aceste tipuri de aliaje şi le-a comparat cu cristale, cu cuarţul. Cu greu ar putea fi acestea nişte „corăbii fantomă”, cum sigur vor argumenta nişte psihologi mai isteţi. Corăbiile erau complet etanşe şi absolut imune la furtuni. Iar lumina

artificială şi celelalte lucruri descrise de Petronio, de unde vin?

(1 Nephi 16: 10) Şi a fost să fie că tatăl meu s-a trezit dimineaţa şi a mers spre uşa cortului şi spre marea lui uluire a văzut pe pământ o bilă rotundă de o lucrătură ciudată; şi era făcută din alamă fină. Iar înăuntrul bilei erau două osii. Una arăta spre direcţia în care trebuia să mergem în sălbăticie…

(16: 16) Şi noi am urmărit într-adevăr direcţiile date de bilă, care ne-au condus în părţile mai fertile ale sălbăticiei.

Această bilă ciudată pare a fi mai mult decât o simplă busolă. Ea îndeplineşte şi alte funcţiuni vitale.

(1 Nephi 16: 26) Şi a fost să fie că glasul Domnului i-a spus lui: ridică bila şi priveşte lucrurile care sunt scrise.

(16: 27) Şi a fost să fie că atunci când tatăl meu a privit lucrurile care erau scrise pe bilă, s-a temut şi a tremurat peste măsură…

O bilă zburătoare, vorbitoare şi producătoare de imagini. Cum se face că „Domnul” nu a făcut totul mai simplu? Nu era în stare? Toate aceste obiecte misterioase – busolă, bilă vorbitoare cu funcţii holografice integrate – au ajutat jarediţii în călătoriile lor peste ocean. Dar lumina artificială pe care susţine Petronio Jaramillo că ar fi văzut-o?

După ce jarediţii au construit corăbiile lor unice cu ajutorul „Domnului” lor, ei şi-au dat seama că înăuntru va fi întuneric-beznă:

(Ether 2: 18) Şi a fost să fie că fratele lui Jared a strigat către Domnul, spunând: O, Doamne, am făcut lucrarea pe care ai poruncit-o şi am făcut bărcile aşa cum m-ai îndrumat.

(2: 19) Şi, iată, o, Doamne, în ele nu este lumină cum vom putea noi cârmi? Şi, de asemenea, vom pieri, pentru că în ele nu putem respira, doar cu aerul care este în ele…

Probleme simple ca aceasta au fost atât de uşor de rezolvat pentru „Domnul”. El a creat pietrele strălucitoare (vezi Ether 6: 2), în total 16, şi le-a dat jarediţilor.

(Ether 6: 3) Şi astfel Domnul a făcut ca pietrele să strălucească în întuneric, să lumineze asupra bărbaţilor, femeilor şi copiilor, pentru ca ei să nu traverseze apele cele mari în întuneric.

Pentru a se asigura că poporul lui va respira aer proaspăt, el a poruncit să se facă găuri speciale, care să lase aerul înăuntru, dar să ţină apa afară. Astăzi, acestea se numesc supape fără întoarcere. De o perfecţiune tehnică. Există chiar şi o explicaţie pentru pietrele strălucitoare. Anumite substanţe chimice încep să sclipească în contact cu oxigenul. În camerele subterane vizitate de Petronio Jaramillo, aerul era, se spune, umed, cu toate acestea plăcut. Cu alte cuvinte, era destul oxigen care să menţină o reacţie chimică de lungă durată. „Pietrele Domnului” încă funcţionau, la mii de ani depărtare. Petronio Jaramillo nu a inventat acest lucru.

Totul pare puţin cam deplasat, toate aceste lucruri cu care ne confruntăm dintr-odată. Dar în spatele lor există o anumită logică. Doresc să ajut la elucidarea acestor misterioase fapte şi să digresionez puţin asupra lor, folosind standardele de azi ale cunoaşterii. Consecinţele acestei analize vor fi convingătoare – şi în acelaşi timp stranii.

În cartea Ether din Cartea lui Mormon, fratele lui Jared ne dezvăluie că a primit porunca de a ascunde din nou plăcile gravate (Ether 4: 3) şi continuă:

(Ether 4: 4) Iată, am scris pe aceste plăci chiar lucrurile pe care le-a văzut fratele lui Jared; şi nu au fost niciodată lucruri mai mari făcute să apară decât acelea care au fost făcute să apară în faţa fratelui lui Jared. (4: 5) Prin urmare, Domnul mi-a poruncit să le scriu; şi eu le-am

scris. Iar el mi-a poruncit să le pecetluiesc; şi el de asemenea mi-a poruncit să pun pecete şi pe interpretarea acestora…

Această dezvăluire a lui Ether (care este şi motivul pentru care este cunoscută drept Cartea lui Ether) nu se referă la acele plăci de metal care au fost scrise pentru prima oară în America, ci în mod expres la plăcile originale:

(Ether 1: 3) …prima parte a acestui înscris, care vorbeşte despre crearea lumii şi de asemenea despre Adam şi o relatare de la acel timp până la marele turn şi toate lucrurile cele cunoscute între copiii oamenilor până la acel timp, este păstrată printre evrei.

(1: 4) Prin urmare, eu nu voi scrie despre acele lucruri care s-au petrecut din zilele lui Adam până la acea vreme; dar ele sunt scrise pe plăci; şi acela care le va găsi, acelaşi om va avea puterea de a avea întreaga povestire.

Plăcile trebuie ascunse – şi în consecinţă sunt conştiincios tăinuite. Dar de către cine? De către Moroni, o persoană care a trăit mult timp după jarediţi. Ne-o spune el însuşi: „Eu sunt fiul lui Mormon…” (Mormon 8: 13). Şi ce face el?

(Mormon 8: 14) Şi eu sunt acelaşi care ascuns-a acest înscris de la Domnul poruncă; plăcile cu privire la aceasta nu au valoare, din cauza poruncii Domnului. Pentru că el adevăr spune că nimeni nu le va avea ca să aibă câştig; dar înscrisa privind acestea este de mare valoare; şi cel ce o va aduce la lumină, el va avea binecuvântarea Domnului.

Cercurile se îngustează concluziile sunt tot mai convingătoare. Dar încă ne lipseşte ultima picătură de culoare, pentru a transforma totul într-un portret semnat de un mare maestru.

Cel care închide cercul este Moroni. Urmând instrucţiunile „Domnului” lui, acesta ne spune că „din

pământ” se va ivi comoara. Şi iată şi cireaşa de pe tort. El ne spune cu aproximaţie şi când.

(Mormon 8: 16) Şi binecuvântat fie cel care va aduce acest lucru la lumină, pentru că va fi adus de la întuneric la lumină, după rostirea Domnului da, din pământ va fi scos şi va străluci în întuneric şi va veni spre cunoştinţa oamenilor…

(8: 26) … şi nimeni nu poate să spună; şi va veni într-o zi când se va spune că minunile s-au terminat; şi va veni ca şi cum cineva ar vorbi dincolo de moarte.

(8: 29) Da, va veni într-o zi în care se va auzi de focuri şi furtuni şi vapori de fum în ţări străine;

(8: 30) Şi de asemenea se va auzi de războaie, zvonuri de război şi cutremure în diferite locuri.

Permiteţi-mi o recapitulare:

— Doi extratereştri („cum nu am văzut pe pământ niciodată”) îl dezinfectează pe Enoch cu o pastă minunat mirositoare şi îl îmbracă în haine noi.

— Ei îl aduc pe nava-bază.

— El învaţă să scrie şi i se dă „o trestie de scris repede”. I se dictează multe cărţi.

— Înainte de a părăsi definitiv Pământul, el înmânează aceste cărţi fratelui şi fiilor lui, „pentru generaţiile de după potop”.

— Cărţile lui Enoch sunt ascunse. Unele dintre ele se află, posibil, sub Marea Piramidă; altele ajung la Laban, care este undeva lângă Ierusalim.

— Unul din fraţii lui Enoch primeşte, de la un „Dumnezeu” neidentificat, sarcina de a recupera de la Laban panourile metalice.

— Membrii acestui grup îşi spun jarediţi, adică urmaşii lui Jared, tatăl lui Enoch.

— „Domnul” îi ajută să creeze nişte corăbii

fenomenale „nu după cunoaşterea oamenilor”, le dă o misterioasă bilă care vorbeşte şi produce imagini holografice, împreună cu 16 „pietre strălucitoare”.

— Jarediţii ajung în America, împreună cu scrierile străvechi pe panouri metalice, începând să creeze noi plăci, pentru a înregistra propria lor istorie din America. Probabil că aici sunt copiate şi plăcile cele vechi.

— Joseph Smith primeşte ordinul de a traduce aceste plăci. (Voi încerca să arăt mai târziu o modalitate în care acest lucru să fie posibil.) Rezultatul este Cartea lui Mormon, „biblia” Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinţilor Zilei din urmă.

— Această carte ne spune că biblioteca de metal este ascunsă la loc sigur, dar va apărea la lumina zilei când se va spune că „minunile s-au terminat”, (adică au încetat). De asemenea, va veni un timp al „focurilor şi furtunilor şi vaporilor de fum în ţări străine” şi „războaie, zvonuri de război şi cutremure în diferite locuri”.

— Scrierile de pe plăcile metalice vor apărea în faţa oamenilor „chiar dacă cineva ar vorbi dincolo de moarte” (cu alte cuvinte, ca şi cum morţii şi-ar spune propria poveste).

În Ecuador se descoperă o bibliotecă metalică, împreună cu lumini artificiale şi alte lucruri minunate.

— Martorul ocular Petronio Jaramillo descrie detalii ale fantasticului sistem de peşteri subterane, inclusiv o bibliotecă făcută din metal.

— Un mic grup de mormoni moderni vizitează în 1968 Peşterile Tayos din Ecuador, în speranţa de a descoperi moştenirea lăsată de înaintaşii lor, jarediţii.

Cel puţin ciudat, ca să nu spun mai mult. Joseph Smith, fondatorul credinţei mormone, nu avea cum să ştie, în 1827, de existenţa unei biblioteci subterane din metal aflate în Ecuador şi în mod sigur nimic despre epopeea babiloniană a creaţiei, Enûma Elish, în care se descrie

aceeaşi poveste a construirii de corăbii ca în Cartea lui Ether.

Atunci, cine este Dumnezeu?

Realitatea este mai fantastică decât fantezia. Încă o dată – ca în cărţile anterioare – suntem obligaţi să răspundem la întrebarea: cine au fost Dumnezeu sau zeii care se găseau printre noi acum mii de ani? În calitate de persoană religioasă, care încă se roagă zilnic, credinţa mea începe cu crearea universului. Ideea mea despre Dumnezeu este aceea a unei fiinţe eterne, ubicue, atemporale şi atotputernice, care nu va simţi niciodată nevoia de a se plimba pe deasupra Pământului în niciun fel de vehicul care aruncă nori de nisip, face o grămadă de zgomot, iradiază o lumină strălucitoare şi, mai mult, este foarte periculos pentru orice om aflat în apropiere (vezi Geneza sau profetul Ezekiel din Vechiul Testament). Cunosc opere inteligente ale unor filosofi şi teologi despre „Dumnezeu ca fiinţă, dar niciuna dintre ele nu a creat o definiţie satisfăcătoare a lui Dumnezeu. (Dacă este cineva interesat despre teoriile mele privind identitatea lui Dumnezeu, îi sugerez să citească o carte a mea, Zeii erau astronauţi ’.)

Independent de „Marele Spirit al Creaţiei, cum l-aş descrie eu pe Dumnezeu, anumite fiinţe au fost în mod evident active pe Pământ cu mii de ani în urmă, iar omenirea a crezut că ele sunt zei. Explicarea de tip psihologic cum că înaintaşii noştri ar fi interpretat în mod greşit măreţele forţe ale naturii drept vizite divine nu rezistă deloc atunci când zeii încep să vorbească, să dea instrucţiuni sau să împărtăşească nişte cunoştinţe astronomice sau tehnice despre care societăţile omeneşti de acum câteva mii de ani nu puteau să aibă nicio idee. Să fi fost o simplă forţă a naturii cea care a înmânat o „trestie

de scris repede”? apoi l-a dezinfectat, l-a îmbrăcat şi l-a transportat în nori într-un car de foc? Şi apoi i-a dictat informaţii legate de fazele lunii şi de traiectoriile soarelui? Să fi fost furtuna, stelele tăcute de pe firmament, orbitorul fulger din norii negri acelea care i-au învăţat să scrie pe strămoşii noştri – proaspăt coborâţi ei înşişi din copaci? Atunci cine a fost acest dumnezeu cu totul aparte pe care l-au urmat jarediţii cu plăcile lor metalice?

Dacă Marele Spirit al Creaţiei ar fi vrut să mute un grup de oameni pe un continent îndepărtat – cunoscut azi de noi drept America – atunci de ce ar fi avut el nevoie să-şi bată capul cu migălosul proces de construire a opt corăbii mititele? Oare Dumnezeul atotputernic al omenirii nu ar fi putut să-i transporte acolo cu un semn al mâinii sau cu un simplu gând? Sau – cum scrie în Sura 2, versetul 117 din Coran – „când El vrea un lucru să fie, El doar spune acelui lucru: «Fii» – şi atunci este”. Oare nu cumva „Domnul” jarediţilor nu are niciun fel de puteri divine? Faptul că el a transportat jarediţii şi plăcile lor metalice în acele vase mici, făcute de mâna omului, pare să indice acest lucru. De ce a trebuit ca „Domnul” să furnizeze instrucţiuni tehnice despre cum să se construiască vasele? A uitat el pur şi simplu că e nevoie de lumină şi ventilaţie şi a trebuit să i se reamintească acestea de către oameni? Chiar dacă zeul jarediţilor nu a simţit nevoia să comită niciun miracol; chiar dacă el a vrut în mod expres ca poporul lui să muncească din greu pentru propria izbăvire, rămâne de neînţeles de ce el nu a furnizat planuri pentru un vas mai serios, cum ar fi Arca lui Noe. Iar dacă vasele trebuia să fie impermeabile, ca nişte coji de nucă, nu putea eternul zeu al vânturilor şi norilor măcar să creeze nişte mări mai calme pentru călători? Toate acestea sunt pline de contradicţii mai degrabă iritante. Oare zeul jarediţilor a încercat în mod deliberat să provoace întrebarea: de ce tehnologie şi nu miracol? De ce această călătorie

periculoasă peste ape furtunoase? Oare „Domnul” ar fi putut interveni dacă oamenii lui ar fi avut necazuri?

Contradicţia dintre conceptul de Mare Spirit al Creaţiei (= Dumnezeu) şi personajele deificate de scrierile antice este limpede. Intelectul meu mărginit mă îndeamnă să caut aceşti zei ai antichităţii, pentru că ei au lăsat în mod vădit semne importante. Concluzia, pentru toţi cei care cunosc acest domeniu – iar eu mă includ printre aceştia, după 50 de ani de cercetări şi 30 de cărţi scrise pe această temă – este absolut sigură. Dacă sfredeleşti suficient de mult, laşi în urmă o gaură. Răspunsurile aparente, jumătăţile de adevăr şi minciunile din literatură nu mai fac faţă. Curiozitatea este un animal niciodată îmblânzit, care, chiar şi pe patul de moarte, încă se interesează de următorul răspuns. Ea întreabă, întreabă şi iar întreabă: Cum era pe atunci? De ce s-a întâmplat asta? Cine erau aceşti zei care au impresionat atâta primii oameni încât în jurul lor s-au născut religiile mondiale? Un lucru se poate spune cu certitudine: zeii din marile religii nu apar în costume de talcioc şi nu şi-au dus oamenii dintr-un loc în altul folosind baghete magice. E drept, zeii antici chiar zburau dintr-un loc în altul, dintr-o ţară în alta şi, ocazional – cazurile individuale sunt documentate – chiar luau pasageri umani. Totuşi, ei nu au luat niciodată popoare întregi în monstruozităţile lor zburătoare. Dar toate acestea ţin de tehnologie, nu de miracole. De ce? Oare aceşti aşa-numiţi zei nu aveau acces la fenomenalele posibilităţi ale Marelui Spirit al Creaţiei? Oare toate aceste cărţi sfinte, inclusiv Cartea lui Mormon, sunt simple invenţii?

Vaticanul a anunţat recent că Biserica Romano-Catolică este unica biserică a lui Iisus Hristos, iar bisericile protestante şi cele evanghelice „nu sunt biserici în adevăratul înţeles al cuvântului” (asemenea declaraţii apar în mod regulat, o dată la câteva zeci de ani). La

Dienstags Club, un program TV elveţian, am urmărit recent o dezbatere între un teolog catolic şi unul evanghelic. Catolicul, care în mod evident trecuse prin înalte şcoli teologice, a explicat cum trebuie înţeleasă afirmaţia făcută de congregaţia romano-catolică, în vreme ce clericul protestant apăra ecumenismul şi insista că toate comunităţile creştine trăiesc în conformitate cu aceeaşi doctrină şi cu învăţăturile lui Iisus Hristos, fondatorul creştinismului. Sfinte Sisoe! Oare aceşti oameni nu au auzit nimic – sau pur şi simplu nu vor să ştie – despre „textele primare" şi de înşelătoria veche de mii de ani din aceste evanghelii?

Este oare aceeaşi poveste cu aceea din cronicile lui Ether şi Levi din Cartea lui Mormon? Sunt aceste plăci metalice, care se presupune că au fost scrise acum mii de ani, pur şi simplu produsul imaginaţiei cuiva? O sfântă minciună? Cine este, la urma urmei, acest Joseph Smith? Şi cum a descoperit el plăcile? Şi cum le-a tradus?

Joseph Smith

În mulţimea de oameni care au ajuns în Lumea Nouă în timpul marilor valuri de imigraţie care au avut loc acum 180 de ani se număra şi o familie scoţiană cu opt copii, care s-a stabilit în Palmyra, în statul New York. Zona în care s-a stabilit familia Smith era chiar la marginea civilizaţiei, unde trebuia să te lupţi zi de zi numai ca să supravieţuieşti. Nou-veniţii din Europa erau un grup de oameni muncitori: au adus cu ei nu numai unelte şi o impresionantă etică a muncii, dar şi numeroase concepţii religioase, pe care au încercat să le răspândească într-o fervoare de misionari. Peste tot apăreau secte şi grupuri religioase noi. Apostolii izbăvirii a nenumărate credinţe propovăduiau la toate colţurile de stradă, se întreceau care mai de care în bătăliile verbale, în promisiuni îndrăzneţe şi

adesea încercau să atragă sufletele credincioşilor cu promisiuni pentru lumea de dincolo. Capele, temple şi biserici ieşeau din pământ ca ciupercile, ca şi cum dracul în persoană abia ar fi sosit în oraş ca să amăgească sufletele imigranţilor. Mama Smith şi trei dintre copiii ei s-au alăturat Bisericii Prezbiteriene. Fiul Joseph, acum în vârstă de 18 ani, avea totuşi problemele lui. El îl căuta cu disperare pe Dumnezeu cel adevărat, pentru că nu voia să accepte toţi acei izbăvitori care aveau o credinţă nezdruncinată că au dreptate şi în acelaşi timp erau dispuşi să lupte până la moarte în numele lui Iisus. Joseph Smith era un nimeni până în acea noapte de pomină din 21 septembrie 1823, când a avut straniile lui viziuni. A fost nevoie de patru ani, până pe 22 septembrie 1827, până când mesagerul Domnului, Moroni, i-a dat, în sfârşit, plăcile de metal. Cine era acest înger Moroni? Fiul lui Mormon, iar Mormon era unul dintre urmaşii jarediţilor care traversaseră oceanul cu mii de ani în urmă. Deci, cum putea Moroni, care în 1827 era mort de multă vreme, să apară în faţa lui Joseph Smith? De unde proveneau plăcile metalice descoperite ulterior de Smith în dealul numit Cumorah, lângă satul Manchester din Statele Unite? Şi din ce depozit s-au ivit brusc misterioasa bibliotecă metalică şi celelalte comori din îndepărtatul Ecuador?

Faptul că aceste plăci metalice au existat în realitate este – cel puţin din punct de vedere legal – incontestabil, dat fiind că 11 oameni au atestat existenţa lor într-un document semnat de ei. Pe lângă aceasta, Cartea lui Mormon abundă de amănunte privind dispute familiale, războaie, migraţii, genealogii (şirul de generaţii, cu nenumăratele lor încrengături), cu nume complicate, cu citate aiuritoare, cu peisaje şi locaţii şi aşa mai departe, astfel încât pare foarte improbabil ca o singură persoană să fi inventat toate acestea în timpul unei singure vieţi. Joseph Smith a mai trăit doar 17 ani după viziunile lui!

Drept comparaţie, textele din Vechiul Testament au necesitat sute de ani pentru a fi întocmite.

O interpretare alternativă

Pentru a furniza o posibilă soluţie tuturor acestor nenumărate contradicţii, trebuie să mă scufund puţin într-o realitate oarecum fantastică:

Un grup de extratereştri refuză să mai urmeze ordinele comandantului lor, „Cel mai înalt”, „Măreţia Sa”, cum este numit în Cartea lui Enoch. Asta s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Aceşti extratereştri, numiţi „îngerii căzuţi” şi „păzitori ai cerului”, au venit pe pământ şi au avut relaţii nepermise cu fetele pământene, iar unii dintre ei au întemeiat familii. Câteva nume şi meserii ale acestor fiinţe ne sunt cunoscute din listele din Enoch. „Măreţia Sa” a dezlănţuit un potop asupra Pământului – posibil prin oarece mijloace tehnologice –, de pildă o bombă cu hidrogen deasupra unei calote polare, sau căderea dirijată a unui meteorit. Grupul de rebeli îşi dă seama de pericol şi unii dintre ei reuşesc să se pună la adăpost şi să supravieţuiască. Pe Pământ începe un „război al zeilor”, descris fiind în nenumărate mituri şi legende. În realitate, este pur şi simplu lupta pentru putere dintre răzvrătiţii supravieţuitori, pentru că fiecare dintre ei vrea o bucată mai mare din plăcintă. Aceşti supravieţuitori – care foloseau nişte metode nu tocmai blânde – voiau să fie serviţi. Aveau nevoie de minerale, hrană etc. Evident, toată munca „de jos” era efectuată de oameni. În naivitatea lor, aceştia credeau că şefii lor sunt zei. „Să nu ai alt Dumnezeu în afară de mine!” spune Biblia. Se înfiinţează castele preoţeşti; nimeni nu se mai poate apropia de „Dumnezeu” decât dacă este perfect curat şi oferă sacrificii (hrană).

Răzvrătiţii nu mai au acces la armamentul lor de

înaltă tehnică totul rămâne la bordul navei-bază a „Celui mai înalt”. Totuşi, ei încă pot să se folosească de cunoaşterea lor. Nimeni nu le-o poate lua. De pildă, fiecare membru al echipei cunoaşte cum se poate construi un balon cu aer cald – cum este atestat în Kebra Negast, Cartea Etiopiană a Gloriei Regilor. Toţi ştiu cum funcţionează un laser, ce substanţe chimice sunt necesare pentru a produce explozibili, sau ce amestecuri de metale duc la aliaje durabile. Iar ei se folosesc de aceste cunoştinţe pentru a impresiona omenirea.

Unul dintre aceşti pseudo-zei, sau unul dintre urmaşii lor cel mai bine antrenaţi, a efectuat zboruri de recunoaştere şi a descoperit un continent îndepărtat, nelocuit – America din zilele noastre. El trimite acolo un grup al propriilor adepţi, cărora le ordonă să ia cu ei plăcile antice din metal. Acestea sunt panourile pe care este gravată istoria întreagă a omenirii de la Facere – de la Adam şi Eva. Această fiinţă, numită „Domnul” de către discipolii tereştri, nu mai are posibilităţile tehnologice de a transporta peste ocean grupuri mari de oameni şi animalele lor, ca şi întreaga mulţime de plăci metalice. De aceea, îi determină să construiască vase, oferindu-le asistenţă tehnică atunci când îi vine lui.

La ce bun aceste eforturi? Ce vrea acest „Dumnezeu” cu toate acele gravuri în metal? Şi la ce îi e de folos să aibă în America oameni care în mod sigur nu vor crea o civilizaţie avansată înainte să treacă nişte mii de ani?

Ia staţi puţin! Există o explicaţie contemporană pentru orice. Dacă este corectă sau nu se va confirma când vom citi conţinutul bibliotecii metalice din Ecuador. Acţiunile „Domnului” fac parte dintr-un plan întins pe mii de ani. Pentru a înghiţi mai bine ideea, trebuie să facem un mic ocol intelectual:

Cum îi avertizăm pe urmaşii noştri de peste 10.000 de ani asupra pericolului depozitelor de deşeuri

radioactive? Acum cam un sfert de secol, Comisia de Regularizare Nucleară a Departamentului american al Energiei a înfiinţat un subcomitet special, „Human Interference Task Force”, care să analizeze exact această problemă. Thomas Sebeok era pe atunci unul din cei mai eminenţi semioticieni ai lumii. El a recomandat plasarea unor uriaşe semne de avertizare la gropile de deşeuri.

Cum probabil nimeni nu va înţelege limba de astăzi peste 10.000 de ani – timpul necesar pentru ca deşeurile nucleare să devină nepericuloase, grupul a optat pentru o comunicare conţinând un amestec de simboluri, grafice şi pictograme. Experţii au sugerat şi folosirea înclinaţiei umane spre superstiţie: plăcile conţin şi avertismente criptice, astfel încât oamenii din viitor să creadă că orice pătrundere în acele locuri va echivala cu „declanşarea unui fel de «act supranatural de pedepsire»”. Periodicul german Der Spiegel scria la vremea aceea: „Întrucât asemenea avertismente mai degrabă vor atrage decât vor goni curioşii, Sebeok a recomandat de asemenea îngroparea în sol a unor bombe urât mirositoare de lungă durată”. Alţi cercetători din grup au sugerat folosirea unor „sirene nucleare” care să dea la iveală radiaţia stocată, chiar după mii de ani. Sau o pisică modificată genetic, care, din cauza radioactivităţii, va avea ochi gelatinoşi care strălucesc galben-violet. Miturile şi poveştile vor perpetua mesajul „pisicii sclipitoare” de-a lungul celor 10.000 de ani. Roland Posner, profesor de semiotică la Berlin, susţine că societatea trebuie pregătită pentru „o planificare a viitorului la un nivel fără precedent”.

Nu cumva bifăm o problemă veche...? În ianuarie 1980, o adunare de preoţi şi şamani indieni din diverse părţi ale lumii a avut loc la Montreal, Canada. Reprezentând tribului Yanomano din Venezuela a relatat:

În zona unde locuieşte poporul meu sunt mulţi munţi. Aceştia sunt locuri sfinte pentru noi. Pe unul dintre ei îl

numim „Ursul”, pe altul „Maimuţa” şi pe al treilea, „Pasărea”. Cu mult înainte să vină oamenii albi, vracii noştri făceau pelerinaje regulate pe acei munţi. Nimeni altul nu avea voie să viziteze acele locuri. Munţii erau sursa unei mari puteri şi bătrânii înţelepţi ai poporului nostru vorbeau de un material foarte periculos care era ascuns acolo. Tradiţiile noastre spun că dacă aceşti munţi ar fi vreodată distruşi, o mare nenorocire va cădea pe capul poporului nostru.

Între timp, guvernul venezuelean a descoperit exact în acei munţi mari zăcăminte de uraniu. De unde provine înţelepciunea poporului Yanomano? Numai religiile pot transmite mesaje peste sute de generaţii. Exact pentru acest motiv, Thomas Sebeok, şeful „Human Interference Task Force”, a sugerat înfiinţarea unui fel de preoţimi atomice pentru a-i proteja pe urmaşii noştri. Numai o preoţime de elită sau un soi de comitet masonic ar fi în măsură să transmită cunoştinţele de-a lungul generaţiilor şi a mii de ani. Credinţa, care este de fapt lipsa cunoaşterii, ca şi incapacitatea de a înţelege adevărul, ca şi permanenta ameninţare a unei pedepse divine, va păstra mesajul viu. Acest lucru a fost dovedit de religiile noastre de azi. Lipsa cunoaşterii, frica şi preoţimea fac posibile lucruri de neimaginat. Iar mecanismul acesta funcţionează de mii de ani. S-ar putea să ne înşelăm cu toţii asupra originilor religiilor noastre. Dacă credinţa, şi includ aici şi Cartea lui Mormon, este folosită drept vehicul pentru a proteja un mesaj lăsat de extratereştri pentru epoca noastră, atunci trebuie să căutăm noi căi de înţelegere. Acestea ar putea fi – deşi asta nu e neapărat inevitabil – absolut buimăcitoare. Totul depinde de punctul din care vezi problema. Cu toţii suntem în căutarea unei modalităţi de a le comunica urmaşilor noştri din viitorul îndepărtat pericolele deşeurilor nucleare. Nu s-ar putea ca alţii, în epoca lui Enoch, să fi încercat acelaşi lucru?

Inerţia „bunului simţ:

Facem parte dintr-o societate de conformişti. Unii sunt de acord cu orice din cauza convingerilor religioase. Alţii pentru că nu au nimic mai bun de făcut şi alţii din motive cu totul opuse. Nicio scuză nu pare prea exagerată, câtă vreme amorul nostru propriu nu este în pericol nicio clipă. Suntem cu toţii pregătiţi cumva să reacţionăm de o manieră asigurătoare dacă ceva încearcă să răstoarne micile noastre turnuri de fildeş inatacabile. Însăşi ideea de extratereştri este respinsă de la bun început pentru că sănătoasa raţiune umană ne spune că: a) ei nu există, b) dacă ei chiar există, trebuie să fie complet diferit de noi şi c) ar fi atât de departe încât oricum nu ar reuşi vreodată să ajungă la noi. Oricine gândeşte astfel pur şi simplu se teme să privească faptele drept în ochi. Exact ca în celebrul citat rostit de savantul dr. Lee de Forest, care spunea nu mai devreme de 1957: „Omul nu va ajunge niciodată la Lună, oricâte progrese ştiinţifice vor avea loc în viitor. Peste doar 12 ani, pe 20 iulie 1969, Apollo 11 aseleniza. De Forest nu era singurul. Sir Harold Spencer Jones, celebrul astronom britanic, şeful Observatorului Regal din Greenwich, a emis celebra afirmaţie „călătoria spaţială este o absurditate”, în 1957, cu doar două săptămâni înainte de lansarea lui Sputnik.

Istoria ştiinţei ne învaţă că până şi cele mai respectate minţi au susţinut teorii absurde. Există multe cărţi delicios de amuzante pe această temă! În al doilea secol înainte de Hristos, celebrul astronom Ptolemeu din Alexandria îşi învăţa studenţii: „Doresc să fiu bine înţeles: Pământul este centrul universului şi toate celelalte corpuri cereşti se rotesc în jurul lui.

Oamenii de ştiinţă pot contesta erorile din meseria lor. Ştiinţa este un corp viu, adaptabil şi – spre deosebire

de religie – este dispusă să înveţe. Religiile se comportă ca proverbialele trei maimuţe: prima îşi acoperă ochii, a doua îşi acoperă urechile, iar a treia îşi acoperă gura. În ciuda lipsei de informaţii, ele ridică permanent un deget avertizator. Ele vor să ne înveţe şi sunt bine intenţionate. Cine poate să zică ceva împotriva unor oameni atât de bine-intenţionaţi?

În calitate de specialist în extratereştri, ştiu – pardon! cred – că extratereştrii au vizitat Pământul acum mii de ani. Această vizită a dat naştere religiilor şi sfintelor scripturi de azi. După cum ştim, orice religie în acest balamuc numit Pământ susţine că sfintele ei scripturi sunt singurele adevărate. Pe cine – pentru numele lui Dumnezeu! – ar trebui să credem? Şi ce ar trebui să credem? Cele mai multe religii susţin că va fi un soi de judecată de apoi. Unele religii ne anunţă că necredincioşii vor fi fierţi de vii, înecaţi, omorâţi în bătăi, înjunghiaţi, otrăviţi (cu „apă amară”), împuşcaţi, zdrobiţi de cutremure sau măturaţi de o molimă sau alta. Din fericire, asta e valabil doar pentru necredincioşi – dar ia staţi! Care necredincioşi? Aceia care nu cred în dogma catolică? Cei care au ghinionul să se fi născut în ţări arabe sau asiatice şi nu au auzit în viaţa lor de învăţăturile Islamului sau ale hinduismului? Cei care au avut ghinionul să crească într-o sectă creştină sau în alta? Cei care sunt membri ai religiei Shinto din Japonia, sau cei care nu cred în Cartea lui Mormon sau în învăţăturile Bisericii Scientologice?

Chiar şi cel mai puţin inteligent creier trebuie că vede deja problema. Adevăratul Dumnezeu, Marele Spirit al Creaţiei, nu este responsabil pentru uriaşul talmeş-balmeş de religii şi dogme pământene. Pe de altă parte, aceste religii – împreună cu cărţile lor sfinte – încă există. Dacă îl absolvim pe Marele Spirit al Creaţiei de toate acestea – pentru că el în mod sigur este infailibil şi nu ar avea vreodată nevoie să facă nişte corecţii ulterioare ale

oricăror posibile greşeli, pentru că el nu ar îndemna niciodată oamenii să sară la beregata vecinului – atunci pe cine să dăm vina? Textele sunt aici: Vechiul Testament, Tora, Biblia, Cartea lui Mormon şi multe altele. Nu prea avem cum să-l facem pe creatorul universului responsabil pentru puzderia de cărţi sfinte existente pe planeta noastră, aşa că trebuie să căutăm altă sursă ca să găsim o soluţie acceptabilă pentru haosul existent. Alternativa este să aruncăm la gunoi toate sfintele scripturi. Dar nici asta nu merge. Ar însemna să-i acuzăm pe toţi profeţii, de la Enoch la Joseph Smith, că ne-au minţit fără încetare – pentru că ei scriu la persoana I, din propria lor experienţă. Şi ar însemna şi să ignorăm toate detaliile tehnice, medicale şi astronomice din textele antice. Dictate direct de un soi de „Dumnezeu" sau „Domn". Cam jenant!

Dacă toate aceste religii antice au fost inspirate total sau măcar parţial de extratereştri, atunci ar trebui să ne punem întrebările: Unde naiba sunt ei acum? Pe Pământ sau în altă parte? Dacă „Domnul" din Cartea lui Mormon nu a făcut decât să aprindă un fitil scurt care să genereze, peste mii de ani, o explozie intelectuală, ce fel de joc juca el? Ce avea de câştigat? Nu sunt nici pe departe singura persoană care îşi pune asemenea întrebări. Tratatele ştiinţifice privind strategiile ET sunt dominate de profesorii Bracewell şi Deardorff.

O grădină zoologică umană

Există o ipoteză care susţine că Pământul este văzut de extratereştri ca un fel de grădină zoologică, un refugiu. Cea mai importantă condiţie preexistentă pentru buna funcţionare a unei grădini zoologice este ca atât personalul cât şi vizitatorii să fie în siguranţă. De aceea, vizitatorilor le este interzis să distrugă locurile de cuibărit ale păsărilor rare, să hrănească crocodilii cu câini vii, să necăjească leii

sau să facă dispăruţi şerpii veninoşi. Iar toţi vizitatorii trebuie să respecte regulile. Animalele sunt acolo doar pentru a fi admirate şi studiate de la distanţă. Pe de altă parte, paznicii sunt acolo ca să asigure respectarea regulilor de către toată lumea.

În acest caz, paznicii ştiu că o specie este mai inteligentă decât celelalte. Această specie – omenirea – este capabilă de gândire filosofică, de abstractizări, de a crea diverse culturi şi tehnologii. Paznicii mai ştiu şi că e doar o chestiune de timp până când omenirea va încerca să iasă din cuşcă. Ar trebui ei să lase omul să iasă? Nu cumva va deveni un pericol pentru paznici şi pentru vizitatorii grădinii?

În calitate de oameni, nu ştim (deocamdată) cât de multe civilizaţii galactice există. Nu putem exclude posibilitatea ca între ele să se afle şi societăţi agresive. Poate există fiinţe extraterestre care au un metabolism complet diferit de al nostru, sau au o structură corporală şi un ciclu de viaţă care aminteşte mai mult de insecte. Foarte posibil, o asemenea fiinţă nu ne va respecta cine ştie cât. Poate chiar există o civilizaţie extrem de agresivă, ca a noastră, care a câştigat un război interstelar şi este pe cale să înceapă o politică de expansiune alimentată de această agresiune. Este foarte plauzibil să existe specii care să reprezinte în mod egoist interesele planetelor lor natale, fiecare fiind interesată numai în extinderea propriei sfere de influenţă. Poate caută aur sau uraniu. Pentru a contracara asemenea tipuri de societăţi, extratereştrii noştri formează un fel de „club galactic”, un fel de Naţiuni Unite extraterestre, cu un statut care interzice oricărei civilizaţii extraterestre să intervină în dezvoltarea oricărei civilizaţii tinere până când această civilizaţie va fi capabilă să se alăture prin propriile forţe clubului galactic. Paznicii trebuie să ţină animalele în frâu.

Dar nu pentru totdeauna. Nu poţi să-ţi opreşti copiii

să crească; nu poţi opri omenirea să năzuiască la călătorii intergalactice. Aceleaşi reguli se aplică tuturor fiinţelor inteligente din univers. Totuşi, există un hop care trebuie trecut înainte ca exponatul din grădina zoologică numit „om" să fie lăsat afară din cuşcă: trebuie să se dovedească dispus să acţioneze paşnic. Iar asta nu se va întâmpla niciodată câtă vreme religiile dogmatice continuă să atace adepţii altor credinţe.

Iubim noi pacea? Suntem noi pregătiţi să renunţăm la agresiune? Suntem noi capabili, în ciuda credinţelor noastre diferite, să conlucrăm armonios? Aceste întrebări vor căpăta un răspuns mai devreme sau mai târziu. Pământul, cu întreaga sa evoluţie nu a fost niciodată un sistem închis. Chiar de la începuturile noastre, până departe, în viitor, avem o continuă legătură cu evoluţia cosmosului. Deocamdată, încă suntem în „grădina noastră zoologică", cu toate rasele şi religiile noastre, cu toate tipurile şi caracterele, cu toate diversele alte animale şi plante care trăiesc pe planeta noastră. Grădina zoologică este în acelaşi timp şi un fel de şcoală. Dacă vom trece de perioada de probă în zoo, probabil vom fi pregătiţi să luăm contact cu universul. Dacă nu vom reuşi, atunci probabil ne vom distruge pe noi înşine şi, probabil, întreaga grădină zoologică. Este un fel de selecţie naturală cosmică. Înainte ca acest club galactic să ne întindă mâna, omenirea trebuie să supravieţuiască în grădina zoologică folosindu-se de propria inteligenţă, minte, dialoguri şi natura ei paşnică.

Asta explică embargoul; tăcerea îngrijitorilor. Este atât spre binele omenirii ca specie, cât şi pentru a proteja de noi îngrijitorii şi vizitatorii grădinii zoologice. Dar embargoul contra „Zoo Pământ" nu este total. Extratereştrii au voie să ne ajute să efectuăm mici salturi, în măsura în care suntem doritori de ajutor şi ne dovedim demni de el. Dar cum ar putea fi posibilă ajutarea noastră

în paşi mici, când ideea de embargo este total contrarie? Şi ce înseamnă „să ne dovedim demni de ajutor”? Nu încearcă toate religiile să se dovedească demne de mântuitorii lor?

Profesorul de radioastronomie Ronald Bracewell de la Universitatea Stanford din California crede că orice guvern terestru va încerca iniţial să suprime informaţiile despre semnalele radio venind de la fiinţe extraterestre, motivul fiind că primul guvern care va decodifica semnalele extraterestre va spera să utilizeze cunoaşterea obţinută astfel pentru a obţine avantaje asupra altora. Nu vorbim aici doar despre avantaje militare; există şi aspecte sociologice, economice, tehnologice, religioase şi culturale. Chiar dacă mesajele extratereştrilor vor fi interceptate de către cercetători particulari sau chiar de către amatori entuziaşti, guvernele şi universităţile vor fi în măsură să denunţe mesajele drept „farse prosteşti”, „fanfaronade” sau „falsuri” şi apoi le vor lovi cu hotărâri judecătoreşti de interdicţie. Deci, cum ar putea extratereştrii să ne furnizeze ajutor „în paşi mici”, fără ca acesta să fie sugrumat la nivel naţional? Cum putem rezolva problema?

Orice îndoctrinare care e menită să aibă loc „în paşi mici” trebuie să fie suficient de subtilă pentru a nu fi detectată de vreun guvern sau universitate, pentru evitarea represiunii. Mesajul venit din spaţiu trebuie, pe de o parte, să fie adus la cunoştinţa publicului, dar pe de alta să nu fie „acceptabil sau plauzibil” pentru militari sau ştiinţă. Conform unei tradiţii străvechi, tot ce este „neplauzibil” este categorisit drept ridicol. Iar tot ce este ridicol nu se mai bucură de atenţia organizaţiilor guvernamentale sau a universităţilor. În societatea noastră, religia este considerată neştiinţifică; ea se ocupă de credinţă. Prin urmare, mesajele sunt codificate în texte religioase şi nu vor fi luate în serios de ştiinţă. Astfel, embargoul rămâne în vigoare şi omenirea devine tot mai

conştientă, în paşi mici. „Cel puţin, nu este mai rapid decât este omenirea pregătită să accepte orice mesaj extraterestru”, spune profesorul Bracewell.

Un adevăr incomod?

Ce au toate acestea a face cu scripturile religioase şi cu Cartea lui Mormon? Totul! Aceste texte antice deja conţin informaţii despre extratereştri şi acţiunile lor. Acum, să ne închipuim că „Domnul” din Cartea lui Mormon o să apară cu toată pompa în OZN-ul lui ultimul răcnet, deasupra unui stadion de fotbal. Sau a unui loc de pelerinaj, a unui oraş mare, a unei moschei islamice, a unui templu budist sau a venerabilei catedrale a mormonilor din Salt Lake City. Ce vor crede credincioşii? Ce vor bâigui oamenii de ştiinţă în halate albe, cu reputaţii impecabile, confruntaţi brusc cu realitatea că tot ce au susţinut ei pe tema vieţii extraterestre şi a străbaterii distanţelor interstelare este bun de aruncat? Ce vor spune evreii sau mormonii când Dumnezeul lor se va dovedi brusc a fi un extraterestru? Ce va trece prin capetele tuturor militarilor care au investit trilioane de dolari din banii contribuabililor în rachete defensive, avioane de intercepţie şi sisteme radar, când un extraterestru le apare chiar sub nas? Cum se vor simţi miile de antropologi şi milioanele lor de adepţi când li se va dezvălui – ca să zic aşa, cât ai pocni din degete – că dezvoltarea speciei umane nu este numai produsul evoluţiei, ci şi al unor intervenţii artificiale dirijate în genomul uman? Rezultatul va fi un fel de şoc de clasă şi cultural. Pur şi simplu nu suntem pregătiţi psihologic. O situaţie şi mai rea ar fi dacă extratereştrii ar începe să ne umple cerul. Asta s-ar vedea ca un soi de agresiune. Omul se teme în mod obişnuit de agresorii care îi pun în pericol mult-iubita proprietate sau – mai rău – ameninţă să introducă ceva străin în vieţile

noastre. Şocul produs de zei va fi unul total!

Pentru a evita aceste reacţii reflexe, acţiunea trebuie să fie planificată cu mare grijă şi de-a lungul a mii de ani. Religiile fac toate acestea posibile. Omenirii i se dă cu linguriţa o chestie „divină”, dar la nivelul subconştientului, astfel încât să nu îşi dea seama decât când este absolut necesar, îndată ce evoluţia tehnologică a ajuns la nivelul cerut – de pildă, în privinţa călătoriilor interstelare. Aceşti extratereştri erau mult mai avansaţi decât noi, altfel, din capul locului, nu ar fi reuşit să străbată ani-lumină ca să ajungă la noi. Ei ne cunosc psihicul şi comportamentul, pentru că ei au creat omul după chipul şi asemănarea lor… Asta nu contrazice teoria evoluţiei, pentru că aici discutăm în termeni de mutaţii, întrucât ei ne cunosc pe noi aşa cum se cunosc pe ei înşişi, drumul către stele ni se va deschide treptat, cu blândeţe, într-un mod adecvat actualului zeitgeist. Evident, acesta se schimbă în timp. Noi primim pur şi simplu ocazional mici impulsuri, pentru ca procesele noastre mentale să se îndrepte în direcţia dorită – dar nu impulsuri serioase.

Îndată ce vom fi în stare să explicăm aşa-zisele miracole ale zeilor în termeni tehnici şi vom fi capabili, măcar în parte, să le duplicăm noi înşine, atunci vom fi în măsură să înţelegem zeii. Tehnologiile de peste câteva generaţii ne vor părea întotdeauna „magice”, „misterioase”. Cum ar reacţiona străbunicul tău la vederea unei proiecţii holografice în propriul dormitor? Ar fi crezut că îl vizitează îngerii!

De ce au făcut zeii din vechime toate acestea atât de complicate? Nu puteau să ne explice pur şi simplu cine sunt şi ce vor?

Ba au făcut-o! Dar generaţiile următoare, în mania lor psiho-religioasă de a furniza o explicaţie pentru conţinutul textelor antice, au venit cu prostiile lor despre legende. Mai mult, cu strămoşii noştri nu se puteau purta

discuţii despre tehnologia super-sofisticată. Extratereştrilor le era limpede că textele vor fi adaptate de-a lungul mileniilor, pentru a fi în pas cu cunoaşterea epocii curente. Totuşi, sub toate acele denaturări rămâne destul de mult din conţinutul original pentru ca generaţiile ulterioare să poată extrage informaţia dorită. Se înţelege?

„Mulţi oameni cred că gândesc, când de fapt ei nu fac decât să-şi rearanjeze prejudecăţile”.
(William James, filosof, 1842 – 1910)

Sunt convins că analiza mea contemporană privind situaţia nu va insulta pe şi nici nu va face vreun rău zeilor din vechime. Această înţelegere este esenţa întregii probleme. Dar cum dovedeşti aşa ceva?

Pogorârea lui Moroni

Fondatorul religiei mormone, Joseph Smith, îşi descrie astfel viziunea mesagerului Moroni:

În timp ce eram în actul chemării Domnului, am descoperit o lumină ce apărea în camera mea, care continuă să crească până când camera era iluminată ca la ora prânzului, apoi imediat la marginea patului meu a apărut un personaj, drept, suspendat în aer, pentru că picioarele lui nu atingeau podeaua… După această comunicare, am văzut lumina din cameră începând să se adune imediat în jurul persoanei celui care îmi vorbise mie, şi a continuat să facă aşa până când camera era din nou întunecată, mai puţin în jurul lui…

Aceeaşi apariţie, cu aceleaşi cuvinte, se repetă de trei ori, de parcă acelaşi disc holografic este redat de fiecare dată. Dar vocea? Oare a fost transmisă telepatic sau transferată sonor direct într-un punct al capului lui Joseph Smith? Ultima versiune o avem deja astăzi, în timp

ce la prima se lucrează intens în multe laboratoare. Dar de ce Joseph Smith şi de ce în 1823? El locuia în apropierea dealului „Cumorah”, în care fuseseră ascunse timp de mii de ani atât plăcile, cât şi pietrele traducătoare. (Joseph Smith a spus: „Chiar lângă satul Manchester, în comitatul Ontario, New York, se înalţă un deal de o înălţime considerabilă şi locul cel mai înalt din toată regiunea. În partea de vest a dealului, nu departe de vârf, sub o piatră de o considerabilă mărime, stăteau plăcile, depuse într-o cutie de piatră”.) Toată această tehnologie fusese ascunsă mult timp în acest deal. Probabil că Joseph Smith trecuse de zeci de ori pe lângă ea, iar starea lui mentală – rezultat al căutării lui Dumnezeu l-a făcut receptiv la mesaj. Cele câteva plăci găsite de el în cufărul de piatră nu ar fi putut niciodată să conţină întreaga Carte a lui Mormon aceasta este pur şi simplu prea mare. Dar gândeşte-te, stimate cititorule, la cartea lui Adam, cea păstrată într-un safir, menţionată în primul capitol. Pietrele traducătoare, Urâm şi Thummim, ar fi putut avea un rol similar. Ele conţineau înregistrările şi serveau drept dispozitiv de redare. Ele redau textul Cărţii lui Mormon direct în capul tânărului Joseph Smith, copleşit şi profund impresionat.

Aud deja protestele credincioşilor, care vor striga „Sacrilegiu!” Mai domol, stimaţi critici din lumea religiei. Scripturile dumneavoastră rămân fundamental corecte şi confirmă în esenţă cunoaşterea comunităţii voastre spirituale. Conţinutul Cărţii lui Mormon este complet adevărat – cu câteva inserţiuni ulterioare. Dar interpretarea modernă schimbă percepţia asupra „Domnului”. El este acela care a comandat plăcile metalice special făcute pentru oamenii viitorului. Mai mult, „Domnul” nu se arată a fi o fiinţă a spiritului. Să ne întoarcem la Cartea lui Mormon:

(Ether 3: 6) Şi vălul a fost ridicat de pe ochii fratelui lui Jared, iar el a văzut degetul Domnului; şi era ca degetul

unui om, ca şi cum era din carne şi sânge…

(3: 8) Şi el a grăit către Domnul: Am văzut degetul Domnului şi m-am temut că mă va izbi; căci eu nu ştiam că Domnul era din carne şi sânge.

(3: 9) Şi Domnul a grăit către el: Pentru că credinţa ta a văzut că eu pot lua asupră-mi carne şi sânge şi niciodată nu a venit un om în faţa mea cu atât de multă credinţă ca tine; pentru că dacă nu era, nu ai fi văzut degetul meu. Ai văzut mai mult de atâta?…

(3: 15) Vezi tu că tu ai fost creat după asemănarea mea? Da, toţi oamenii au fost creaţi la început după asemănarea mea.74

Uimitor. „Domnul” posedă o formă umană şi întreabă omul dacă a văzut mai mult de un deget. Un Dumnezeu atoateştiutor ar fi cunoscut deja răspunsul. El se prezintă într-o formă corporală, dar ne asigură că poate lua şi o formă spirituală (nici măcar Moise cel din Biblie nu l-a văzut direct pe Dumnezeu, ci doar i s-a permis să privească în direcţia lui). Bun. Atunci, pentru numele lui… Dumnezeu, nu poate acest „Domn” să fie Marele Spirit al Creaţiei?

1. El foloseşte tehnologie: construcţii de vase, pietre luminoase, bile vorbitoare, busolă, plăci metalice.

2. „Domnul” face o călătorie în America pentru a „corecta” propria lui religie, pentru că aceasta s-ar fi dezvoltat în direcţia greşită (măreaţa şi vechea biserică creştină este descrisă în Cartea lui Mormon drept „o mare târfă”.)

Marele Spirit al Creaţiei, atemporal şi omniprezent, cu greu ar avea nevoie de corecţii şi în mod sigur nu şi-ar renega contractele. (În Vechiul Testament, el a întocmit cele două contracte eterne cu Noe şi cu Abraham.)

Temple magnifice

În drumul lor dinspre America de Sud spre America de Nord, strămoşii mormonilor de azi au construit multe temple. Afirmaţia este scrisă în Cartea lui Mormon. Chiar şi temple „după felul templului lui Solomon”. Unul dintre aceste sisteme de neînţeles se află la altitudine mare, în munţii Anzi, în Perú: templul Chavin de Huántar. Niciun arheolog nu are vreo idee cine a construit acest impresionant complex de temple, la o altitudine de cam 3180 metri deasupra nivelului mării, aşa că se vorbeşte cu respect despre o „cultură Chavin”. Până şi datarea construcţiilor este incertă. Experţii susţin că Chavin de Huántar a fost un loc de pelerinaj, centrul religios al unui popor necunoscut care a apărut brusc în înalta vale a râului Mosna şi a dominat regiunea timp de câteva secole. Centru de pelerinaj? La ce zeu făceau indienii pelerinaj? În Chavin de Huántar există multe coloane inexplicabile şi fantastice reliefuri cu zeităţi zburătoare. Sub templu, în piaţa principală, un coleg al arheologului Julio C. Tello a găsit un obelisc, aflat acum în Muzeul Arheologic din Lima. Întrucât nimeni nu a reuşit până acum să-l înţeleagă, vă voi prezenta gravurile mai jos.

Fie ca lumina descifrării să strălucească asupra voastră! La fel de inexplicabilă este şi Stela Raimondi, găsită de asemenea în Chavin de Huántar şi aflată acum tot la Muzeul Arheologic din Lima.

Blocul este tăiat în diorită, un tip de rocă vulcanică, având o înălţime de 1, 75 metri şi o grosime de 17 centimetri. Arheologii speculează că ar fi un „zeu jaguar”, „zei şerpi sau feline”, „sceptre, monştri, măşti” sau chiar „imaginea supremă a încarnării a dumnezeirii, zeul creaţiei Viracocha”. Wolfgang Volkrodt, inginer de clasă înaltă, este singura persoană care are o abordare diferită. El a analizat în detaliu Stela Raimondi şi a fost în măsură să demonstreze că reliefurile sunt în fapt „un desen tehnic extrem de precis şi simetric”. Acesta prezintă perfect

structura unui motor cu aburi cu „clicheţi, pistoane rotative, pârghii, arcuri elicoidale, articulaţii sferice”. Maşina putea fi folosită la întinderea funiilor şi la tracţiunea greutăţilor.

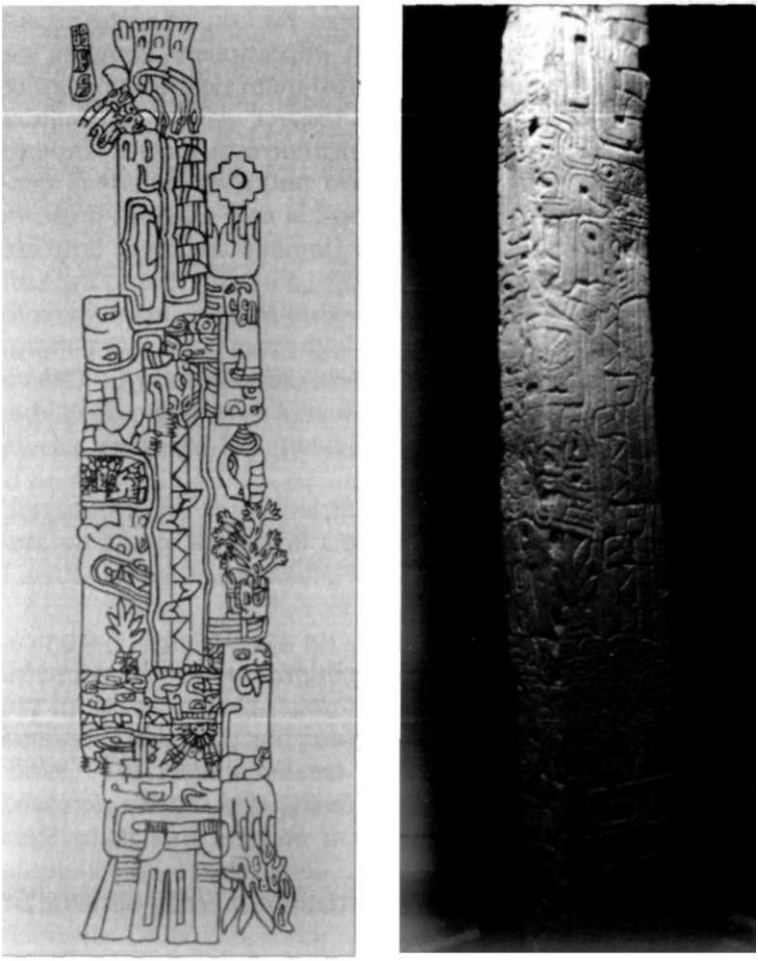

Una din misterioasele coloane de la Chavín de Huántar.

Încă un bloc de piatră cu reliefuri complexe de la Chavín de Huántar.

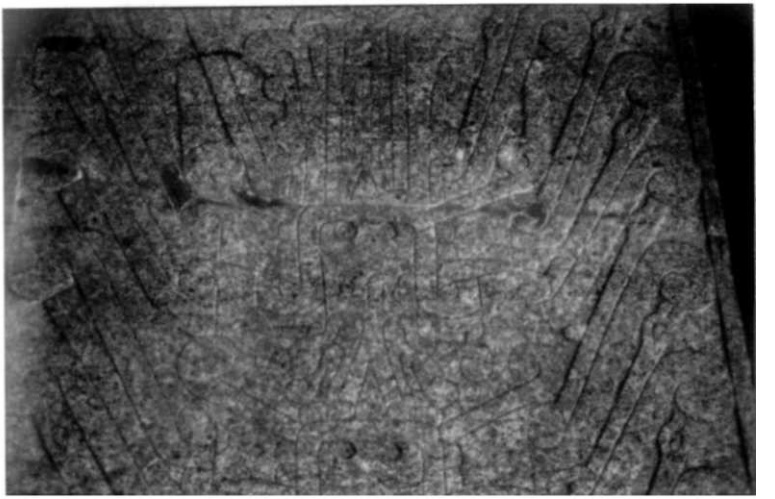

Un prim-plan al Stelei Raimondi, prezentând detaliile precise şi complexe ale reliefului.

Inginerul Wolfgang Volkrodt credea că Stela Raimondi reprezintă un străvechi motor cu aburi.

Inginerii privesc lucrurile cu alţi ochi decât arheologii. Ei posedă un rezervor specializat diferit. Chiar dacă analiza lui Volkrodt este imaculată şi poate fi atestată până la ultimul detaliu, asta nu deranjează arheologii câtuşi de puţin. Ochelarii lor de cal nu permit altă interpretare în afara celei proprii. Cărţile unor autori cum ar fi Volkrodt sau Blumrich, inginer principal la NASA, care conţin o analiză desăvârşită şi cuvânt-cu-cuvânt a navei spaţiale descrise de profetul Ezekiel în Vechiul Testament, nu sunt considerate parte a literaturii de specialitate necesare în meseria lor. Şi totuşi, lucrările unora ca Volkrodt şi Blumrich adaugă în mod plăcut o nouă dimensiune acestei înghesuite şi pline de inhibiţii viziuni asupra lumii. Dar ţineţi ochii strâns închişi! Ce nu ştii nu-ţi poate face rău!

Alt lucru supărător: fiinţele înaripate din reliefurile de pe Stela Raimondi sunt atât de fin scoase în evidenţă şi atât de precis săpate în foarte dura rocă dioritică, încât uneltele obişnuite, cum ar fi o daltă ascuţită, nu ar fi putut fi folosite. De asta îşi dă seama până şi un nespecialist. De aceea vă şi prezint fotografiile. Pentru un asemenea nivel de precizie, trebuie folosite freze rotative extrem de dure. Cine avea o asemenea tehnologie pe vremea aceea? Pot să pariez că un grup de oameni conduşi de un „Domn” extrem de bine informat, care le furniza oamenilor lui tehnologie atunci când aveau nevoie de ea, nu numai pentru a săpa în diorită cu această precizie, ci şi pentru a grava cu exactitate plăci de metal. Şi le recomand harnicilor mormoni, aflaţi mereu în căutarea bibliotecii metalice a strămoşului lor, să încerce să facă măsurători sub templul de la Chavin de Huántar.

O chestiune de credinţă

Am un mare respect pentru Cartea lui Mormon şi pentru cunoaşterea conţinută în ea şi admir şi credinţa mormonă din istorisirile din Ether şi Nephi – dar există un punct în care mă distanţez. În Cartea lui Mormon găseşti în mod repetat înserări de la (presupusul) Iisus, care este (presupusul) întemeietor al creştinismului. Biserica lui Iisus, după cum spune „Domnul" din Cartea lui Mormon, nu se dezvoltă aşa cum se prevăzuse, ea evoluează într-o direcţie cu totul falsă, şi prin urmare el, fiul lui Dumnezeu, trebuie să vină în America, pentru a întemeia o nouă biserică, adevărată, Biserica lui Iisus a Sfinţilor Zilei din urmă. Pot să înţeleg aceste intercalări. Joseph Smith şi bravii lui adepţi se aflau sub o uriaşă presiune în Statele Unite. Singura religie permisă – chiar dacă sub nenumărate versiuni – era creştinismul, iar mesajele absolut nonconformiste din Ether şi Nephi pur şi simplu nu se încadrau în peisaj. Smith şi adepţii lui ar fi fost vânaţi, denigraţi, umiliţi, hărţuiţi. Mulţi tineri mormoni chiar au sfârşit în închisoare, inclusiv Joseph Smith însuşi. Erau absolut esenţiale nişte corecţii, în speţă introducerea în scenariu a lui Iisus, fiul lui Dumnezeu. Astfel au apărut inserţiile. Motivaţia lor este perfect de înţeles, dar falsă (aşa cum false sunt şi inserţiile evreieşti ulterioare din Cartea lui Enoch, efectuate de un scrib de mai târziu şi neexistând nicăieri în textul original).

Întreaga poveste a lui Iisus, începând cu păcatul originar, cu imaculata concepţie, izbăvirea, reînvierea şi mergând direct la înălţarea la cer – toate fundamentale în credinţa creştină – este alambicată de la bun început. Aici nu vă vorbeşte Erich von Däniken atoateştiutorul ce vă spun vine de la renumiţi profesori de teologie, cum ar fi savanţii catolici profesorul H. Küng şi profesorul J. Drewermann, sau cercetătorul şi criticul bisericii Karlheinz Deschner. Dacă, totuşi, biserica se bazează pe o fundaţie greşită – dacă nu a existat niciun păcat originar şi deci nu

există nici nevoia de izbăvire – atunci, logic vorbind, niciun fiu al lui Dumnezeu nu avea cum să vină în America pentru a îmbunătăţi şi a corecta propria lui religie. *Errare humanum est*, spuneau vechii romani. Să greşeşti este omenesc. Nu divin.

De ce o bibliotecă metalică în Ecuador? După ce „Domnul" a eşuat atât de evident şi vreme de mii de ani în a se releva drept Marele Spirit al Creaţiei şi pentru că a folosit tehnologie în loc de miracole, el îşi asumă sarcina de a veni cu dovezi. În viitor! El vrea să dovedească omenirii, în termeni lipsiţi de ambiguitate, că el a fost acela care a tras sforile în vremea aceea. Acest lucru se poate face numai într-o societate cu spirit critic, care se îndoieşte de orice, care falsifică fotografii folosindu-se de computer, care nu mai crede în miracole şi care crede în gândirea de tip ştiinţific, dar nu va mai accepta vreodată pseudo-miracolele (în special miracolele care sunt uşor de demascat după 20 şi ceva de ani, când tehnologia vine din urmă cu explicaţii). Omenirea cere dovezi materiale, solide, ştiinţifice, fără cusur. Trebuie să fie ceva tangibil, fotografiabil, databil şi categoric semnificativ. Trebuie să fie, cum spune Cartea lui Mormon, „de mare valoare". Nu pentru oamenii de acum câteva mii de ani. Noi suntem publicul-ţintă. Această concluzie este logic limpede, deoarece „Domnul" a pus să se graveze plăcile acum câteva mii de ani, exact pentru a putea fi citite în viitor. Aceste dovezi ale „Domnului" se presupune că vor apărea „când se va spune că s-a zis cu miracolele; şi va veni chiar dacă va fi ca şi cum cineva va vorbi de dincolo de moarte" (Mormon 8: 16).

Cu biblioteca metalică din Ecuador, ne aflăm exact înaintea acestei mari realizări.

Putem cel mult specula cu privire la motivaţia acestui comportament „divin". Dar mesajele în sine sunt total limpezi. „Domnul" din antichitate nu este identic cu

Marele Spirit al Creaţiei. Evident, acesta nu ar face nicio greşeală, din capul locului, aşa că nu ar avea nevoie de nicio corecţie ulterioară. Astfel încât acest „Domn” a comandat plăci metalice făcute în mod specific pentru oamenii viitorului, pentru că el vrea să dovedească faptul că el a fost marele păpuşar. Marele Spirit al Creaţiei nu are nevoie să dovedească nimic.

Mie mi se pare că aceşti aşa-zişi zei din trecut plănuiau – chiar de atunci – să se întoarcă, dorind să se asigure că îi vom respecta pentru ce au făcut pentru noi pe vremea aceea. Ei ne-au creat „după chipul şi asemănarea lor”.

(Mormon 8: 14 şi în continuare) Şi binecuvântat fie cel ce va aduce acest lucru la lumină; pentru că îl va aduce de la întuneric la lumină... şi acela care îl va aduce [relatarea istorică] la lumină va fi binecuvântat de Domnul.

Înapoi în Perú

„Misterul de la Nazca în sfârşit descifrat!” anunţau titlurile unuia dintre cele mai respectate ziare din Germania, Frankfurter Allgemeine Zeitung, pe 14 iulie 2007.1 Subtitlul adăuga: „Geoglifele din deşert nu sunt pentru extratereştri, ci pentru procesiunile religioase”. Cred că nu mai e nevoie să spun, dar am primit partea mea de atenţie: „Liniile lungi de un kilometru şi desenele de animale care marchează deşertul de mii de ani au fost menţinute în atenţia publicului în special de către teoriile OZN ale arheo-fantezistului Erich von Däniken”.

Ei bine, măcar pe mine m-au luat în seamă. Articolul arată că arheologul peruvian Johny Isla crede cu tărie că a găsit în sfârşit soluţia enigmaticelor şanţuri. El susţine că acestea sunt străvechi rute pentru procesiuni. Acest lucru a fost confirmat fără echivoc de o echipă de arheologi

elveţieni, germani şi peruvieni. Markus Reindel, de la Institutul German pentru Arheologie şi Johny Isla au adunat împreună o echipă interdisciplinară de experţi pentru a investiga fenomenul. Markus Reindel a prezentat ulterior rezultatele la Centrul pentru Ştiinţă de la Bonn, Germania.

Fabulos. Încă un caz de „cea mai plauzibilă soluţie”, care face inutilă orice cercetare ulterioară. Lumea a fost încă o dată salvată. Slavă Celui-de-Sus! Dar, cum scria pe vremuri poetul german liric Wilhelm Busch, „Ca de obicei, se va dovedi altfel decât ne aşteptam”. Să aruncăm o privire asupra faptelor:

A fost pe vremuri un orăşel somnoros, undeva, ascuns după şapte munţi, în sudul Perú-ului. Era legat de capitala ţării, Lima, printr-un drum lung şi prăfuit, pe care nimeni nu o pornea decât dacă nu avea încotro. Acest drum se întindea pe sute de kilometri, printr-un deşert format din nisip şi pietriş şi continua mai departe spre Chile. La circa o oră şi jumătate, dădeai de un sat lovit de sărăcie, de fiecare dată la locul în care un arroyo sau un torent curgea dinspre îndepărtaţii Anzi, încercând să-şi găsească drumul spre Oceanul Pacific.

În zilele noastre, cam jumătate din şoseaua dintre Lima şi Nazca, cam 500 de kilometri, este o autostradă cu patru benzi care şerpuieşte prin deşert printre dealurile uscate ca iasca. Orăşelul somnoros de pe vremuri a devenit un loc plin de viaţă, cu un muzeu, un mic parc, magazine şi două bănci. Hoteluri de diverse categorii se întrec în a atrage turiştii, iar la marginea oraşului se află un aerodrom, cu turn de control şi un bar. De acolo, vizitatorii pot – pentru cam 150 de dolari – să pornească în zbor spre celebra în întreaga lume „Pampa de Nazca”. Mulţi dintre ei cu greu îşi pot păstra prânzul în stomac, când pilotul trece de la un viraj strâns la următorul.

Jos, sub avion, cea mai mare carte de desen din lume

se întinde prin peisaj. Brusc, pe suprafaţa deşertului din nisip şi pietriş maroniu, răsare un păianjen. Apoi un colibri, o maimuţă, câteva spirale, un peşte şi, între toate acestea, linii perfect drepte întinse pe kilometri întregi! Există şi alte diverse desene pe versanţii munţilor, iar între ele un om care seamănă – şi nu puţin – cu un astronaut. Şi mai sunt şi „las pistas”. Ele arată ca nişte piste de aterizare erodate, de mult abandonate, cu contururi abia vizibile în nisip. Cea mai lungă dintre ele se întinde pe aproape trei kilometri.

Ce naiba mai e şi asta? Ce este Nazca? Ei bine, un lucru e sigur: Nazca este enigmatică, misterioasă şi nu în ultimul rând destul de stranie. La Nazca, deşertul pare să fie destul de obişnuit, dar în acelaşi timp ameninţător. Este magic, seducător, logic şi totuşi absurd. Nazca este un loc care sfidează bunul-simţ, ca 100 de trăsnete care lovesc în acelaşi loc. Dacă ochii ar putea urla, sigur ar face-o la Nazca. Mesajul de la Nazca este învăluit, ascuns vederii, rezistând oricărei tentative de explicaţie. Oricine crede că există o soluţie simplă pentru acest mister probabil că mai crede şi acum în Iepuraşul de Paşte. Peisajul este insondabil, nerezolvabil, ilogic, lipsit de sens. La Nazca, raţionamentele logice dispar în fum, pentru că nu mai vor să se învârtă în cerc. Nazca sfidează orice ingeniozitate, deşi an după an vin aici hoarde întregi de arheo-criminologi care susţin că au rezolvat, în sfârşit, misterul. Ştiinţa – în cazul de faţă, arheologia – încearcă din răsputeri să impună cunoaşterea şi gândirea noastră contemporană unor civilizaţii străvechi, care aveau o viziune asupra lumii complet diferită.

Pătrunşi de propria noastră importanţă, ne declarăm deştepţi, înţelepţi, înzestraţi cu o acuitate mentală pe care de fapt nu o avem. Credem că metodologia ştiinţifică ne va conduce inevitabil la nirvāṇa înţelegerii. Astfel, în ultimele câteva decenii, au apărut nenumărate speculaţii despre

Nazca, fantezii avântate legate de Nazca, simple prostii legate de Nazca. Iar la urmă, niciuna din ele nu poate furniza un răspuns categoric. Nazca este ca o maşină a timpului care ne trimite înapoi în trecut şi oricine vrea să se apropie cât de puţin de rezolvarea misterului Nazca trebuie să aibă o gândire nonconformistă. Este drept, abordarea arheologică vine cu câteva posibilităţi interesante; dar numai jumătăţi de adevăr.

O descoperire uluitoare

În primăvara lui 1927, arheologul peruvian Toribio Mejia Xesspe lucra în valea unui mic afluent al lui Rio de Nazca. A escaladat un versant al văii şi, în timp ce se odihnea puţin, s-a uitat în jos, spre pampa. A văzut ceva ce i s-a părut cam ciudat: acolo, jos, în deşertul negru-maroniu, vedea linii clare întinzându-se în depărtare. Dar a scris despre descoperirile lui abia peste 13 ani, după ce a parcurs la pas două dintre straniile linii.

În iunie 1940, istoricul din New York Paul Kosok a zburat într-un avion de sport pe deasupra platoului Nazca. El a văzut câteva pistas, „lineas" (cele mai mici, mai înguste) şi spirale. Articolul lui pe această temă a fost publicat abia în 1947.

La acea vreme, geografa şi matematiciană dr. Maria Reiche s-a mutat de la Dresda în Perú. Dr. Reiche nu ştia nimic despre liniile de la Nazca; era mai interesată în inferenţele calendaristice dintre diverse locuri de observaţie care pot fi găsite în Perú. Printr-o coincidenţă norocoasă, ea l-a întâlnit pe Paul Kosok, care, entuziasmat, i-a vorbit despre straniile marcaje descoperite de el din aer. Maria Reiche a început să cerceteze subiectul. La început, a fost doar un proiect de importanţă secundară, dar curând a devenit prada fascinaţiei acelor stranii linii. Împreună cu Paul Kosok, ea a publicat un lung articol

despre platou în revista Archaeology.

În anii care au urmat, Maria Reiche a rămas lipită de Nazca. Cercetările efectuate de ea în platoul deşertic au devenit viaţa ei şi ea petrecut mulţi ani încercând să descifreze enigma Nazca. Pe atunci, chiar şi Maria Reiche asemăna unele dintre „pistas” cu nişte aerodromuri: „Apoi pasagerul aerian va descoperi mari triunghiuri şi pătrate care flanchează atât de precis suprafaţa mai deschisă la culoare din jur, încât par desenate cu o riglă… poţi să le asemeni cu nişte piste de aterizare”.

Când am scris câte ceva despre aceleaşi linii, în 1967 – într-o vreme când cartea publicată de dr. Reiche prin mijloace proprii nu era disponibilă – am fost făcut arşice de către critici. De atunci încoace, mi s-au atribuit tot felul de citate pe această temă – în toate mediile de informare imaginabile – lucruri pe care nu le-am spus în viaţa mea. Ironia face ca unele dintre publicaţiile presupus „serioase” să răspândească cele mai ridicole prostii imaginabile despre mine. Este un exemplu perfect de afirmaţii citate în mod fals şi care ajung în arhivele de presă, din care sunt dezgropate tot timpul, pentru a fi din nou citate greşit.

Pe lângă asta, mulţi oameni afirmă – regretabil, chiar şi în publicaţii ştiinţifice – pe un ton de indignare sinceră, că eu aş fi spus că Platoul Nazca este un fel de „loc de aterizare pentru vase spaţiale”. Niciunul dintre aceşti măcelari de cuvinte nu mi-a citit vreodată cărţile, în special cartea mea despre Nazca, Zeichen für die Ewigkeit (Simbol pentru eternitate). Dacă ar fi citit-o şi ar fi venit în continuare cu obişnuitele neadevăruri, atunci aş fi fost obligat să-i acuz pe autori de minciună. Lucrurile stau aşa: un autor copiază pur şi simplu greşelile altuia şi mai adaugă puţin din propriile lui (sau ei) idei. De aceea, şi îmi pare rău să o spun, nu pot să-i mai iau deloc în serios pe aceşti aşa-zişi autori ştiinţifici care scriu despre Nazca.

Dr. Maria Reiche nu a descoperit soluţia enigmei

Nazca. Cu puţin înainte de moartea ei, în 1998, venerabila cercetătoare spunea, cu amărăciune, că poate Nazca are a face cu şamani sau spirite.

Se pare că există mai multe teorii despre Nazca decât peşti în ocean. Am întocmit o listă cât am putut de cuprinzătoare în cartea mea despre Nazca, aşa că o să trec peste bibliografie şi sar direct la lista unora dintre cele mai populare teorii.

Nazca este:

— Un calendar astronomic.
— Semne tribale ale indienilor.
— Cultul unui zeu al apei.
— Cultul unui munte de aur.
— Un cult agricol.
— O diviziune funciară agricolă.
— Rute ale unor procesiuni.
— Informaţii geometrice.
— Un loc pentru activităţi ceremoniale.
— Copii ale unor viziuni.
— O colosală fabrică de textile.
— O hartă.
— Un atlas cultural.
— Locul unor Jocuri Olimpice preincaşe.
— Un loc preistoric de lansat baloane.
— O orgie a tot felul de culte.

Necazul cu arheologii

După cum aţi văzut, arheologii s-au ocupat serios de Nazca. La câţiva ani o dată, literatura ştiinţifică bate toba ultimei soluţii definitive. Aşa că trebuie să ne punem întrebarea: ce fac acolo aceşti arheologi şi studenţii lor năduşiţi?

Ei bine, fac ce fac toţi arheologii, întotdeauna: sapă.

Este o muncă ştiinţifică fără cusur, iar echipele participante, în cea mai mare parte o mână de oameni, constau în bărbaţi şi femei de înaltă ţinută, integri. Ei se uită la straturile de piatră, la oase, rămăşiţe de clădiri, textile, ceramică şi lemn. În final, trag concluzii. Acestea sunt de obicei emise de către şefii expediţiei, care în general sunt teleportaţi din modul de gândire al arheologiei clasice în balamucul de la Nazca.

Arheologii trăiesc din resturi. Concepţia lor este lumea evoluţiei, orice lucru urmând în mod organizat după altul. Pe baza câtorva fragmente minuscule, ei îşi trag concluziile şi le aplică apoi la întreg ansamblul platourilor Nazca şi Palpa. Orice întrebări ulterioare sunt nenecesare şi nedorite; îndoielile sunt ridiculizate. Studenţii nu au nicio şansă în rata înţelepciunii monolitice, de neclintit a profesorilor, jumătăţi de cunoaştere sunt promovate pe post de înţelepciune finală, pe care următoarea generaţie de studenţi trebuie să o înghită. Şi, înainte să-ţi dai seama, toate opiniile, de la om de ştiinţă la ziarist, urmează acelaşi calapod.

Ce putem face pentru a sparge calapodul? Din fericire, există oameni de ştiinţă care se ocupă de măsurători obiective şi care cred în măsurătorile lor şi nu în ideologii. Ştiam că profesorul Gunter Reppchen de la HTW Dresden (universitate politehnică şi economică) deja făcuse nişte măsurători la Nazca, pe la mijlocul anilor nouăzeci. Profesorul Reppchen este şeful departamentului de cartografie şi topografie, iar departamentul lui fusese atras de Nazca pentru că şi dr. Maria Reiche provenea tot din Dresda. Oamenii de ştiinţă de la universitate doreau să examineze toate geoglifele şi liniile din întreaga zonă Nazca, pentru a crea un model digital.

M-am întâlnit pentru prima oară cu profesorul Reppchen la facultatea lui din Dresda, pe când organiza o expoziţie pe tema Nazca. Acest savant sobru, care a

efectuat cercetări inclusiv în Antarctica, nu se gândeşte la extratereştri, dar acordă o mare importanţă informaţiei concrete (adică măsurabile şi verificabile). La întâlnirile noastre ulterioare, l-am întrebat dacă departamentul lui ar fi dispus să efectueze un proiect de cercetare la Nazca, la ani-lumină depărtare faţă de arheologia standard. În cele din urmă, am dezgropat un număr de excelente fotografii din arhiva mea Nazca – am peste 5.000 – şi am început să marchez cu un marker roşu anumite zone. Apoi am pus întrebări la care niciun arheolog nu mi-ar fi putut răspunde (pentru că le-ar fi considerat superflue), întrebări cum ar fi:

1. Oare liniile în zigzag, care se pot vedea în fotografie, chiar se află sub *pista*, sau sunt o iluzie optică?
2. Liniile înguste, late de cam un metru, constau în acelaşi material cu pistas, sau e vorba de material îndepărtat de pe suprafaţă?
3. Este posibil să se stabilească dacă există o diferenţă între câmpul magnetic pentru pistas, lineas şi pietrişul înconjurător, în special la punctele de intersecţie şi în comparaţie cu deşertul virgin?
4. Există anomalii în conductivitatea solului, în raport cu pistas şi zona înconjurătoare?
5. Există vreo radiaţie detectabilă?
6. Se poate detecta prezenţa unui material care nu ar fi de aşteptat în mod normal în respectivele cantităţi, cum ar fi minereuri, aur, mică?
7. Există diferenţe între vârstele diferitelor pistas, în special la punctele de intersecţie?

Şi aşa mai departe. Toate întrebările mele se refereau la lucruri care pot fi măsurate cu precizie de către ştiinţă. Profesorul Reppchen a înţeles imediat că asta va presupune o echipă de cercetare interdisciplinară şi că va trebui implicată o universitate peruviană. Platoul Nazca

este pe lista World Heritage a UNESCO, ceea ce înseamnă că nimeni nu are voie să se plimbe pur şi simplu pe acolo, ca să nu mai vorbim de băgat nasul peste tot şi făcut măsurători. În următoarele câteva luni, a început să prindă contur o reţea de oameni de ştiinţă, alcătuită din experţi de la un număr de universităţi, fiecare dintre ei un specialist domeniul său de activitate. În fruntea acestei trupe, strălucitoarea dr. Kerstin Hartsch, o geologă extrem de dotată, care se bucură când abordează probleme neconvenţionale.

Proiectul de cercetare a fost comandat de Fundaţia Erich von Däniken, care s-a ocupat de întreaga finanţare. HTW Dresden s-a aliat cu Pontificia Universidad Catolică del Perú (PUCP). Problema cea mai serioasă a fost obţinerea permisului de a vizita pur şi simplu Nazca. Aceste permise au fost emise – în parte şi mulţumită ajutorului dat de ambasada germană – de către Istituto Nacionál de Cultura (INC). În timpul întregii perioade de teren, echipa noastră a fost permanent însoţită de un reprezentant al INC, ca şi de un arheolog de la Universidad Nacionál Mayor de San Marcos din Lima. Cei doi savanţi neobosiţi, Reppchen şi Hartsch, au călătorit în Perú de multe ori, pentru a ajuta la asamblarea tuturor pieselor mozaicului. A fost nevoie de găsirea de instrumente de măsură ultramoderne şi extrem de scumpe, permise de vamă, negocieri cu diverse institute şi oameni de ştiinţă şi chiar chestiuni banale, cum ar fi unde vor fi cazaţi studenţii.

Lucrul cel mai ciudat este următorul: nimeni nu mai efectuase până atunci măsurători de câmp magnetic în Nazca nu mai vorbesc de studii geochimice şi de măsurători geoelectrice. Pentru început, echipa a investigat suprafaţa deşertului. Trebuia să se găsească ce elemente şi minerale sunt normale în zonă. În zonele acoperite cu grăunţe fine de nisip suflate de vânt, numite

„hamadas”, ei au descoperit mangan, potasiu, cupru, aur şi – adesea în apropierea desenelor excavate – lut: materiile prime pentru ceramică. Totuşi, nimic neobişnuit.

Muntele retezat

În zona deşertică de la Nazca, poţi vedea un munte cu aspect straniu, pe care l-am numit „muntele retezat”. Evident, geologii văd lucrurile diferit. Spun „retezat” pentru că nu are vârf, doar o culme plată, care nu se potriveşte cu niciunul dintre munţii din jur. Toţi aceştia se termină cu un vârf ascuţit, cum ne-am şi aştepta. Pe lângă asta, suprafaţa „muntelui retezat” prezintă o linie în zigzag, care poate fi uşor recunoscută din aer. Acest munte cu o linie în zigzag sub pista asociată lui mă interesa în mod deosebit. Nu se potrivea deloc cu generală „orgie de culte”. În partea sudică a pistei, chiar pe acel munte, arheologii descoperiseră mici construcţii cu ziduri din piatră. Acestea au fost categorisite – cum pare să fie obiceiul – drept un soi de locuri ceremoniale. Dintre toate siturile de la Nazca, acesta era unul dintre cele mai importante, dar din nefericire echipa interdisciplinară nu a căpătat permisiunea de a lucra acolo. Arheologul german Markus Reindel de la Bonn, exact acelaşi care în vara lui 2007 anunţase triumfător că liniile erau rutele unor procesiuni, interzisese orice fel de măsurători. Nu poţi să nu te întrebi: ce motive a avut să o facă? O echipă de oameni de ştiinţă germani a venit în Perú. Ei au lucrat împreună cu Universidad Catolică din Lima şi un reprezentant al Istituto Nacionál de Cultura şi au efectuat măsurători pe platou. Şi aveau permise. Deşi acele măsurători au fost absolut fără consecinţe pentru loc şi nu ar fi produs nicio distrugere pentru sol sau pentru orice rămăşiţe arheologice, un arheolog german a interzis lucrul. Îi era frică de ce s-ar fi putut măsura acolo?

Din fericire, întrebările mele nu se aplică exclusiv „muntelui retezat”, iar echipa internaţională de cercetători pur şi simplu a ales un punct de pornire diferit. Existau neregularităţi în zonă, în special în pistas şi în jurul lor? Cantitatea de geoelectricitate pe care te aştepţi să o găseşti depinde de capacitatea solului de a conduce electricitatea. Într-o baie plină de aburi, este foarte uşor să fii electrocutat mortal. Dar într-un deşert uscat te-ai aştepta la o conductivitate destul de redusă. Pentru măsurarea geoelectricităţii, în pământ sunt înfipţi electrozi, cărora li se aplică uşoare pulsuri de curent alternativ. Electrozii sunt mutaţi de-a lungul profilului solului, pas cu pas, măsurând schimbările în rezistenţa electrică. În funcţie de distanţa dintre electrozi, rezistenţa electrică poate fi măsurată până la o adâncime de câţiva metri. Aici s-au descoperit primele neregularităţi.

În mod normal, este practic imposibil să efectuezi asemenea măsurători în deşert, din cauza aridităţii extreme a solului şi a dificultăţii de a introduce electricitatea în sol, asociată cu aceasta. Dar, mulţumită nou-introduselor echipamente aduse de echipă şi împotriva tuturor aşteptărilor, am obţinut rezultate bune şi extrem de detaliate. Au descoperit că rezistenţa geoelectrică a solului normal era relativ redusă, comparativ cu cea a geoglifelor. Brusc – asta se întâmpla la capătul uneia dintre pistas, ca şi al uneia dintre lineas – măsurătorile sar din scală, depăşind valorile normale cu un factor de peste o mie. Vedeţi acest lucru în zonele întunecate din tabele. În zona numită „Area N4”, au găsit benzi cu o rezistenţă electrică extrem de înaltă, măsurată în apropiere sau de-a lungul marginii pistei. În „Pampa del Calendario”, maximul rezistenţei electrice se află la doi metri adâncime. Au fost măsurate puternice anomalii electrice şi în alte locaţii. Cauza acestora este necunoscută.

Dar staţi! Povestea e tot mai interesantă. Le pusesem

întrebări despre câmpurile magnetice din diverse puncte. Baza de referinţă pentru măsurătorile geomagnetice este câmpul magnetic propriu al Pământului. Pentru a efectua măsurători, e nevoie de un magnetometru cu cesiu. Rezultatele de la Nazca au arătat importante diferenţe între diverse lineas şi solul neatins din jurul lor. În „Pampa del Calendario”, echipa a descoperit o veritabilă reţea de anomalii magnetice, în interiorul uneia dintre pistas. Petele albe din fotografie reprezintă concentraţii himerice ale unor imposibilităţi magnetice. Acestea erau atât de nebuneşti, încât aparatul nu mai era capabil să afişeze rezultatele – erau deja în afara scalei! Foarte ciudat.

În zona topografiată, „Area P2” (Sacramento), au apărut noi anomalii electrice în jurul şi sub liniile în zigzag. Deşi arheologul dr. Reindel interzisese orice măsurători efectuate pe „muntele retezat”, echipa interdisciplinară a reuşit totuşi să obţină măsurători în două puncte. În apropierea liniei în zigzag, chiar la sfârşitul porţiunii de sud-vest, au fost descoperite anomalii electrice care se potrivesc exact cu forma liniei zigzagate însăşi. Chiar aşa? Nimic special la Nazca? Doar o grămadă de drumuri pentru procesiuni?

Pista care aduce cu o pistă de aterizare de pe vârful „muntelui retezat” nu acoperă întregul platou. De ambele părţi ale pistei se află margini care se intersectează în numeroase locuri cu liniile în zigzag. Colţurile acestor zigzaguri se găsesc acolo unde solul s-a crăpat. Există, de asemenea, brazde de moloz, care se datorează ploilor – rare, dar torenţiale, când sunt. În mod logic apa de ploaie trebuie să fi curs direct peste liniile în zigzag, pentru a crea un râu de-a lungul margini platoului, care a dus cu el molozul. Fotografiile o arată clar. De ce – în numele sfântului Atahualpa! – nu au dispărut şi liniile în zigzag?

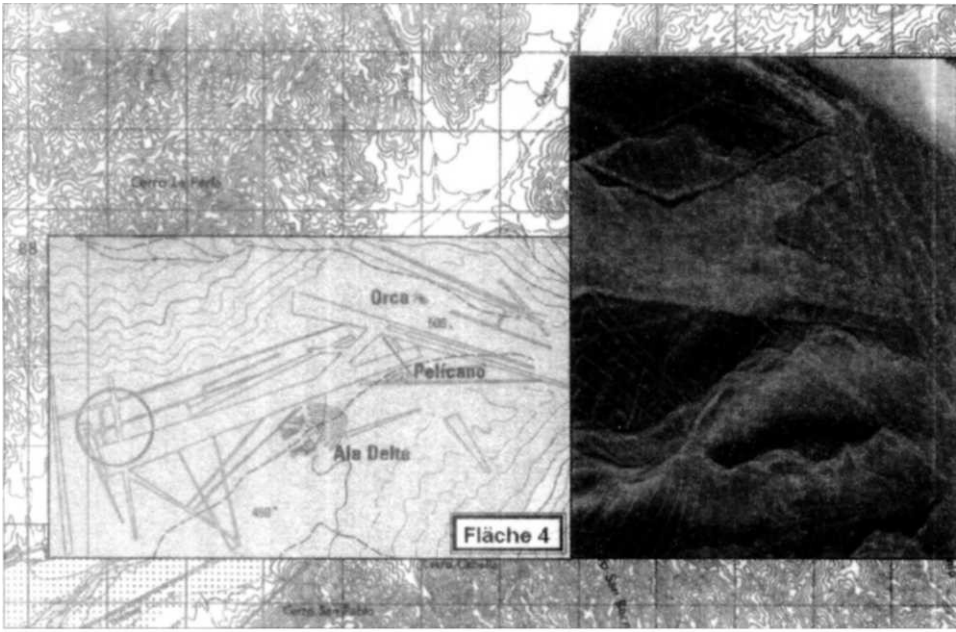

Puternice anomalii electrice au fost detectate în Area N4.

Mulțumiri Fundației Erich von Däniken, Elveția

Canalele de eroziune care se întind de la marginile platoului spre locurile mai joase au lăţimi de peste un metru. Trebuie să fi plouat cu găleata, cu cisterna! Pe acest „munte retezat”, cu pista lui şi cu liniile în zigzag, acolo unde s-a colectat apa înainte de a se rostogoli la vale, ar fi trebuit să se găsească nimic altceva decât resturi de eroziune. Dar fotografiile arată contrariul. Mai mult, echipa a fost în măsură să măsoare şi aici anomalii magnetice clare ca lumina zilei. La sfârşitul (sau poate începutul?) pistei, a fost descoperită o mică clădire dreptunghiulară, lată de cam doi metri şi lungă de puţin peste trei metri. La vremea descoperirii arheologice, zidurile care mai rămăseseră aveau o înălţime de 92 de centimetri. Conform cu ideea de cult, aceasta nu putea fi decât un loc sfânt: un loc în care pelerinii veneau sau în

care preoţii îşi efectuau ceremoniile. De ce nu îşi pune nimeni întrebarea: ce fel de ceremonii? Şi întrebarea suplimentară: de ce la începutul (sau sfârşitul) unei pista, din câte locuri sunt? Ce este atât de interesant aici, încât ei au simţit nevoia sau au ţinut să vadă?

Lucruri ce nu prea sunt ce par a fi…

Că tot am ajuns aici, aş dori să limpezesc o altă prostie pe care o puteţi citi în literatura ştiinţifică – anume, că ar fi foarte simplu să construieşti lineas şi pistas. Autorii susţin că soarele a bătut deşertul timp de mii de ani şi prin urmare suprafaţa este de un maroniu mai închis decât stratul de dedesubt. Nu trebuie decât să zgândăreşti puţin solul, să îndepărtezi câteva pietre şi ceva nisip şi – voilà! – se iveşte stratul mai deschis la culoare. Da, există anumite locuri în care asta merge; am încercat eu însumi. Dar în alte locuri este imposibil. Dacă „muntele retezat” a apărut printr-un simplu proces de zgâriere a suprafeţei, atunci linia în zigzag, care se găseşte sub pista, trebuie să fi fost şi ea „zgâriată”. Culmile de margine care însoţesc pista de ambele părţi ar fi trebuit să aibă aceeaşi culoare. Dar nu au. Tot mai credeţi că sunt rute de procesiune?

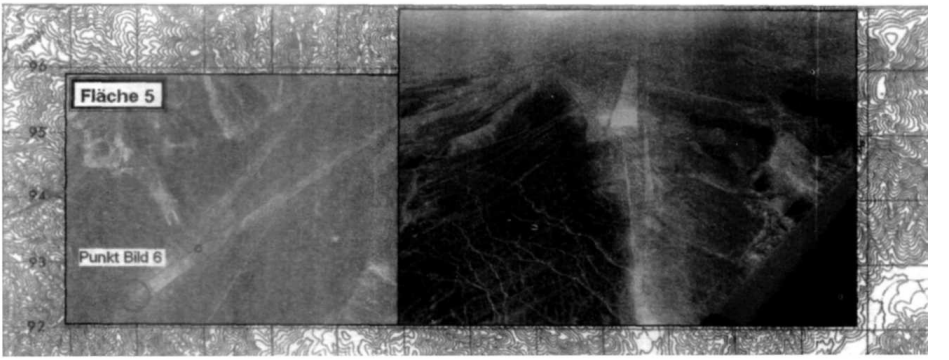

Area P5 Pista din stânga este mult mai veche decât cea din dreapta.
Mulțumiri fundației Erich von Däniken pentru imagine.

Dar în Nazca şi în jur lucrurile nu sunt pe cât de naturale ar trebui să fie, sau cel puţin aşa ar dori să ne facă să credem savanţii cu vorba mieroasă. Dacă vă amintiţi, am pus şi întrebarea despre vârsta pistelor din „Pampa San Ignatio" (Area 5). Aici, două pistas se intersectează şi se suprapun la un capăt. Echipa de cercetare a fost în măsură să confirme că pista care apare la stânga fotografiei de la pagina de mai sus este mult mai veche decât cea din dreapta.

Acest rezultat nu ne spune decât că una dintre ele este mai veche decât cealaltă, dar nu şi cât sunt ele de vechi. Şi totuşi, întregul cult Nazca – să-i spunem cult cargo (cultul imitaţiei) – trebuie oricum să fie mult mai vechi decât susţin arheologii. De ce? Pentru că multe dintre pistas şi lineas de la suprafaţă practic nu se mai pot discerne, ci se află sub suprafaţa pietrişului.

Deci, nimic neobişnuit la Nazca? Ce ziceţi de elementele chimice? Cum ne aşteptam, echipa de cercetare a descoperit toate elementele obişnuite. Dar când s-a ajuns la arsenic, acul a sărit direct la capătul scalei. Concentraţia de arsenic din unele locuri este de 10 până la 17 ori mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Chestia asta este foarte otrăvitoare! De ce ar vrea cineva să folosească arsenic? Astăzi, el se amestecă cu aliaje de plumb, pentru a le mări consistenţa. Este folosit şi în tehnologia semiconductorilor şi în electronică, unde, sub forma arseniurii de galiu (Ga As), joacă un rol important în producerea de componente de înaltă frecvenţă, cum ar fi circuitele integrate şi circuite logice pentru computer. Arsenicul apare şi în fotodiode şi diode laser.

Concentraţia de arsenic în punctele de măsurare este în mod evident mult prea mare. Nu se potriveşte deloc cu mediile generale ale altor elemente din zona Nazca/Palpa.

Kerstin Hartsch, doctor în geologie, a remarcat şi alt lucru interesant. Pe Panamericană, autostrada care duce de la Lima până în Chile şi care traversează platoul Nazca, între grămezile maronii de moloz se văd şi mai multe straturi deschise la culoare. Acestea sunt vizibile fără probleme mai ales pe înălţimile Sacramento şi dincolo de mica şcoală din Ilipata. Ce sunt ele? în timpul primei mele vizite la Nazca, am extras puţină substanţă albă, care amintea de sare, folosind un briceag; am dus-o la hotel şi am încercat să o dizolv în apă fierbinte şi rece. Fără succes. Oamenii de ştiinţă au efectuat o analiză, arătând că este în proporţie de 70 la sută un material amorf, fără urmă de argilă. O analiză ulterioară, folosind un microscop electronic cu baleiaj, a scos în evidenţă structuri de tip sticlă, care apar în mod normal doar când materialul este răcit rapid după o temperatură extrem de înaltă. Cum e posibil aşa ceva? Doar nu mai există niciun mister în Nazca…

Echipa de cercetare germano-peruviană şi-a sintetizat descoperirile într-un raport ştiinţific, care a tras următoarele concluzii:

1. Rezultatele măsurătorilor magnetice au arătat o diferenţă netă între lineas şi pistas şi zona neatinsă din jur.

2. Măsurătorile geoelectrice au scos în evidenţă limpede nişte anomalii la până la doi metri sub geo-glife.

3. Mediul geologic din zona Nazca/Palpa este caracterizat de depozite localizate de arsenic de înaltă concentraţie.

4. Lângă anumite grohotişuri, s-a descoperit un material alb constând în principal din sticlă. Originea acestui material nu a putut fi explicată.

Cât de simplă şi necomplicată este lumea din punct de vedere arheologic! Nimic misterios?? Totul este explicat? Acum mii de ani, locuitorii din regiune au construit uriaşe rute de procesiune pentru a-şi cinsti zeii. Buun! Nu am nimic împotriva acestei teorii. Chiar au existat rute de procesiune! Dar, şi este un „dar” uriaş, cele mai bune dintre pistas din Nazca şi Palpa pornesc şi se sfârşesc… nicăieri. Şi unde sunt drumurile care ar trebui să ducă spre aceste rute pentru procesiuni? Sau credincioşii au zburat până acolo? Greu de crezut. Cum reuşeşte ruta pentru procesiuni să meargă dreaptă ca aţa, chiar şi pe versantul muntelui? Şi ce fel de zei erau veneraţi aici? Pentru ce fel de zei scrijeleşti pe pământ simboluri care – cu doar câteva excepţii – sunt vizibile doar din aer? Acum înţelegeţi tabloul de ansamblu?

Pistas *sunt vizibile doar din aer.*
Cine, deci, trebuia să le vadă?

Cei care nu sunt familiarizaţi cu străvechea literatură indiană, în care sunt descrise diverse vehicule zburătoare – numite Vimana; cei care nu ştiu nimic despre carul zburător al regelui Solomon; cei care nu au habar despre naveta spaţială descrisă de Ezekiel; cei care nu au auzit niciodată de „perlele din cer" tibetane sau de „bărcile zeilor" din Egipt, ar trebui să aştepte înainte de a trage o concluzie finală în privinţa platoului Nazca. Nimeni nu ar trebui să emită judecăţi definitive despre un lucru atât de misterios şi de minunat ca Nazca; mai devreme sau mai târziu, aceste judecăţi se vor dovedi absurde. În sfârşit, doar ca să mai liniştesc dintele pe care îl am pentru denigratori: nu am scris în niciuna dintre cărţile mele că extratereştrii ar fi construit „piste de aterizare" la Nazca, sau că locul ar fi un soi de „port spaţial"!

„Cei care nu pot să atace gândul, îl atacă pe gânditor".

(Paul Valéry, 1871 – 1945)

POSTFAŢĂ

Stimaţi cititori.

Pentru a întregi expunerea mea, doresc să vă spun câte ceva despre AAS (prescurtare de la Archaeology, Astronautics & SETI Research Association). Căutăm răspunsuri noi, pentru că cele vechi pur şi simplu nu ne mulţumesc.

Scopul nostru este să descoperim dovezi recunoscute de toată lumea privind adevărul vizitării Pământului de către extratereştri, cândva, la începuturile istoriei omenirii. Vrem să facem acest lucru în cadrul metodei ştiinţifice consacrate, dar fără a ne lăsa intimidaţi sau limitaţi de actualele dogme şi paradigme.

Publicăm, o dată la două luni, LEGENDARY TIMES, şi trimitem publicaţia tuturor membrilor AAS. De asemenea, organizăm conferinţe şi întâlniri naţionale şi internaţionale, precum şi excursii de studii la situri arheologice interesante.

Cotizaţia noastră anuală este de 40 de dolari (scriu aceste rânduri în 2009). Între rândurile noastre se numără renumiţi oameni de ştiinţă, ca şi persoane obişnuite, din toate domeniile de activitate.

Vă pun la dispoziţie cu plăcere informaţii suplimentare. Trimiteţi o scrisoare la următoarea adresă:

A.A.S. R.A.
P.O. Box 6400
Oceanside, CA 92052 – 6400
USA

Fax: ++ 1 (760) 941 – 9150
E-mail: helplegendarytimes.com
www.legendarytimes.com

DESPRE AUTOR

ERICH VON DÄNIKEN s-a născut în Zofingen, Elveţia, în 1935. Fascinaţia lui pentru vizitatorii extratereştri şi-a găsit exprimarea în 1968, odată cu marele succes internaţional Amintiri despre viitor. De atunci, el a devenit cel mai citit scriitor de literatură de non-ficţiune din lume. Cărţile lui au fost traduse în 28 de limbi diferite şi s-au vândut în peste 63 de milioane de exemplare. Pe lângă scris, von Däniken este de asemenea un personaj mereu prezent în circuitul mondial al conferinţelor; îl vedem cu regularitate pe micile ecrane, prezentând fascinante filme şi seriale documentare; este preşedintele A.A.S. R.A. (Archaeology, Astronautics & SETI Research Association) şi contribuie cu regularitate la publicaţia acestei asociaţii, Legendary Times; cumva, mai găseşte timp şi pentru familia lui din Elveţia.